

การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ :
กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Alteration of Old Denim Clothes for Re-Use :
A Case Study on Female Students at Rajamangala University of
Technology Phra Nakhon

ฐิติมา พุทธบุชา
THITIMA PUTTABUCHA

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2552

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อการค้นคว้าอิสระ การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ :
กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อ นามสกุล จีติมา พุทธิบูชา

ชื่อปริญญา คณะวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชา คณะวิทยาศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา)

คณะ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระได้ให้ความเห็นชอบการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. กุศลนิษฐ์ ราชธนบุญวัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติวิรส)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้ับ
การศึกษาค้นคว้าอิสระ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชฎาภัทร์ กี่อาริโย)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ รองศาสตราจารย์นवलแข ปาลิวนิซ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ และผู้ช่วย ศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของการวิจัยมา โดยตลอด

รองศาสตราจารย์ดร.กุลชนิษฐ์ ราชนบุญวัฒน์ และรองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส ที่กรุณาสละเวลามาเป็นอาจารย์สอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์

คณบดี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะศิลปศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่ตั้งแสดงผลผลิตภัณฑ์และเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษา

รองศาสตราจารย์บุษรา สร้อยระย้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขณา จาตกานนท์ อาจารย์นิอร ดาวเจริญพร อาจารย์พัชรราวลัย เซ็นสเถียร และอาจารย์เฉลียว หมดอิว ที่ท่าน ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจพิจารณาเครื่องมือและปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรินทร์ ตรีศักดิ์ศรี อาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไป ที่คอยเป็นผู้ดูแลเอา ใจใส่เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ซึ่งให้คำปรึกษาทั้งในด้านการเรียน และการดำรงชีวิต

บิดา มารดา ตลอดจนครูอาจารย์ ญาติพี่น้อง และเพื่อน ๆ ที่คอยให้การสนับสนุน และเป็นกำลังใจให้มาโดยตลอด และบุคคลที่มีได้เอ่ยนามทุกท่านในที่นี้ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การ ค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ฐิติมา พุทธานุชา

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ : กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ นามสกุล	ฐิติมา พุทธิบุชา
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาและคณะ	คหกรรมศาสตร์ (บัณฑิตศึกษา) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2552

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ออกแบบและดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ (2) ศึกษาพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิง และ (3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 353 คน ได้จากการสุ่มแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ และเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ต้นแบบ จำนวนทั้งสิ้น 6 แบบ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การออกแบบและการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเป็นการนำเสื้อผ้าเก่ามาตกแต่งเพิ่มเติม ซึ่งในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย การดัดแปลงจากเสื้อ 2 แบบ การดัดแปลงจากกระโปรง 2 แบบ และการดัดแปลงจากกางเกง 2 แบบ

ผลการวิจัยพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิง พบว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเคยซื้อเสื้อผ้าเก่า ร้อยละ 66.90 โดยซื้อนานๆ ครั้ง (4 - 6 เดือน/ครั้ง) ปริมาณที่ซื้อต่อครั้ง คือ 1 - 2 ตัว เสื้อผ้าเก่าที่นิยมซื้อ คือ ชุดลำลอง ประเภทกางเกงยีนส์ เหตุผลส่วนใหญ่ที่นักศึกษาหญิงใช้ในการตัดสินใจจะซื้อเสื้อผ้าเก่า คือ รูปแบบสวยถูกใจ

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า พบว่า เสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้วทุกแบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การดัดแปลงเสื้อผ้า, เสื้อผ้ายีนส์เก่า

Independent Study Title Alteration of Denim Clothes for Re – Use :
A Case Study on Female Students at Rajamangala
University of Technology Phra Nakhon

Author Thitima Puttabucha

Degree Master of Home Economics

Major Program and Faculty Home Economic (Graduate School), Faculty of Home
Economics Technology

Academic Year 2009

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to design and alter old denim clothes for re-use, (2) to study the female students' behavior on purchasing used clothes, and (3) to evaluate their satisfaction towards the altered old denim clothes. The stratified sample were 353 female students at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. The research tools were a questionnaire and 6 styles of original products. The data were analyzed by using a standard statistical method and reported as percentage, means, and standard deviation.

Designing and alteration of old denim clothes include decorative addition. The total of 6 styles, having an equal number, of altered old shirts, skirts, and trousers were used in the study.

It was found that 66.90 percent of female students, purchased approximately 1 - 2 pieces of used clothes once every in 4 - 6 months. The most popular products were casual clothes, namely jeans of which the satisfactorily pretty styles mainly affected their purchase decision.

The result of the analysis on satisfaction towards the altered old denim clothes revealed that the students had strong satisfaction in every style.

Keyword: Alteration, Old Denim Clothes

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(2)
Abstract	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(4)
สารบัญ	(5)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญภาพ	(9)
1. บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 ขอบเขตของงาน	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.5 นิยามศัพท์	4
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	5
2.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	55
3. วิธีดำเนินการ	57
3.1 เครื่องมือที่ใช้	57
3.2 วิธีการ	57
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล	95
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
4.2 การอภิปรายผล	112
5. สรุปผล และข้อเสนอแนะ	116
5.1 สรุปผล	116
5.2 ข้อเสนอแนะ	117

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เอกสารอ้างอิง	119
ภาคผนวก	125
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ	126
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	128
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	137

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	ขนาดตัวมาตรฐานของหญิงไทย	25
3.1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงในแต่ละคณะ	59
3.2	ผลการคัดเลือกแบบเสื้อแบบ A	73
3.3	ผลการคัดเลือกแบบเสื้อแบบ B	74
3.4	ผลการคัดเลือกแบบกระโปรงแบบ A	75
3.5	ผลการคัดเลือกแบบกระโปรงแบบ B	76
3.6	ผลการคัดเลือกกางเกงแบบ A	77
3.7	ผลการคัดเลือกกางเกงแบบ B	78
4.1	อายุของนักศึกษาหญิง	95
4.2	ระดับชั้นที่นักศึกษาหญิงกำลังศึกษา	96
4.3	รายได้ต่อเดือนของนักศึกษาหญิง	96
4.4	พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิง	97
4.5	ความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิง	97
4.6	จำนวนเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงซื้อแต่ละครั้ง	98
4.7	สถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงมักจะพบเห็น	98
4.8	เหตุผลที่นักศึกษาหญิงใช้ในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่า	99
4.9	ประเภทของเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะซื้อ	99
4.10	แบบของเสื้อฟ้ายีนส์เก่าที่นักศึกษาต้องการจะซื้อ	100
4.11	ความคิดเห็นของนักศึกษาหญิงในการนำเสื้อฟ้ายีนส์เก่ามาดัดแปลง	100
4.12	ความคิดเห็นของนักศึกษาหญิงในการนำเสื้อฟ้ายีนส์เก่ามาดัดแปลง แบบใหม่แล้ว นำออกมาวางขาย	101
4.13	ระดับราคาที่นักศึกษาหญิงพึงพอใจที่จะซื้อเสื้อฟ้ายีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว	101
4.14	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อแบบที่ 1	102

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.15	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อสื่อการดัดแปลงแบบที่ 2	103
4.16	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อการดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 1	105
4.17	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อการดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 2	106
4.18	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อการดัดแปลงกางเกงแบบที่ 1	107
4.19	ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อการดัดแปลงกางเกงแบบที่ 2	109
4.20	สรุปค่าเฉลี่ยรวมความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า	110
4.21	สรุปค่าเฉลี่ยรวมความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่ารวมทั้ง 6 แบบ ในแต่ละรายข้อ	111

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1	6
2.2	7
2.3	8
2.4	8
2.5	11
2.6	18
2.7	19
2.8	20
2.9	21
2.10	24
2.11	24
2.12	26
2.13	27
2.14	27
2.15	33
2.16	34
2.17	34
2.18	35
2.19	36
2.20	36
2.21	37
2.22	38
2.23	38
2.24	39
2.25	40

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า	
2.26	ลักษณะการตกแต่งด้วยการถักนริมผ้า	40
2.27	ลักษณะการตกแต่งด้วยการแทรกผ้า	41
2.28	ลักษณะการตกแต่งด้วยการปักผ้า	41
2.29	ลักษณะการตกแต่งด้วยลูกไม้	42
2.30	ลักษณะการตกแต่งด้วยชายครุย	43
2.31	ลักษณะการตกแต่งด้วยเทป	43
2.32	ลักษณะการตกแต่งด้วยเชือก	44
2.33	ลักษณะการตกแต่งด้วยเครื่องเกาะเกี่ยวเสื้อผ้า	44
2.34	ลักษณะการตกแต่งด้วยการตอกหมุด	45
2.35	ลักษณะการตกแต่งด้วยลายปักสำเร็จ	45
2.36	ลักษณะการตกแต่งด้วยเพชรวิดิ	46
2.37	ลักษณะการตกแต่งด้วยสติ๊กเกอร์ติดบนผ้า	46
2.38	ลักษณะการตกแต่งด้วยการระบายสี	47
3.1	เสื้อแบบ A ก่อนดัดแปลง	60
3.2	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 1	61
3.3	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 2	61
3.4	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 3	62
3.5	เสื้อแบบ B ก่อนดัดแปลง	62
3.6	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B 1	63
3.7	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B 2	63
3.8	การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B 3	64
3.9	กระโปรงแบบ A ก่อนดัดแปลง	64
3.10	การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 1	65
3.11	การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 2	66
3.12	การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 3	66

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.13	67
3.14	67
3.15	68
3.16	68
3.17	69
3.18	70
3.19	70
3.20	71
3.21	71
3.22	72
3.23	72
3.24	73
3.25	74
3.26	75
3.27	76
3.28	77
3.29	78
3.30	79
3.31	80
3.32	81
3.33	81
3.34	82
3.35	83
3.36	83
3.37	84

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.38 การปักลูกบิดลงบนผ้า	84
3.39 การดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 1	85
3.40 การเย็บพินริมผ้าและการตั้งรูดผ้า	86
3.41 การพับเก็บริมผ้าแล้วรีด	86
3.42 การปักไหมด้วยมือแบบต้นตะลุยก การปักไหมลายลูกโซ่ และปักลูกบิด	87
3.43 การดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 2	88
3.44 การตั้งรูดระบายลูกไม้	89
3.45 การเย็บระบายลูกไม้ติดด้านข้างของกระโปรง	89
3.46 การดัดแปลงกางเกงแบบที่ 1	90
3.47 การเย็บผ้าเฉลียงติดที่รอบปลายขากางเกงและการเย็บเดินเส้นที่ริมผ้า รอบปลายขากางเกง	91
3.48 การดัดแปลงกางเกงแบบที่ 2	92
3.49 แสดงตำแหน่งการวัดความห่างระหว่างขากางเกงและความยาว ความยาวของขากางเกงด้านใน	93
3.50 การเย็บริบแรกติดทับบนตะเข็บ	93

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เสื้อผ้าเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ มนุษย์เราสวมใส่เสื้อผ้าเพื่อให้ความอบอุ่นและปกปิดร่างกาย ป้องกันอันตรายจากสัตว์และแมลงรบกวน นอกจากนี้แล้ว สาคร (2548) ยังได้กล่าวไว้ว่า การสวมใส่เสื้อผ้านั้นยังเป็นเครื่องแสดงออกถึงความแตกต่างระหว่างอาชีพอีกด้วย เช่น ความแตกต่างระหว่างแพทย์กับทหาร หรือความแตกต่างที่ถูกกำหนดให้ใช้ในงานพิธีต่างๆ ความต้องการใช้เสื้อผ้าเพื่อแสดงความแตกต่างนี้ จึงทำให้มีการผลิตผ้าออกมาให้เลือกมากมายหลากหลายแบบเพื่อให้เหมาะกับการใช้งานแต่ละอย่าง รวมทั้งเพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ด้วย

ปัจจุบันผู้นิยมเลือกซื้อเสื้อผ้าที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามยุคสมัย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นนั้น จะมีพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าตามกระแสแฟชั่นที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สินนภา (2544) กล่าวว่า ทั้งนี้เนื่องมาจากกลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีความต้องการสูง หากต้องการสิ่งใดแล้ว ย่อมสนองตอบความต้องการของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงราคา ประโยชน์ใช้สอย ความเหมาะสม ซึ่งเมื่อกระแสแฟชั่นการแต่งกายนั้นเปลี่ยนไป กลุ่มวัยรุ่นก็จะนิยมเปลี่ยนการแต่งกายตามไปด้วย โดยที่ไม่ค่อยคำนึงถึงว่าเสื้อผ้าเหล่านั้น ยังสามารถให้ประโยชน์ได้อยู่ เพียงแต่สวมใส่แล้วอาจทำให้ตนเองดูไม่ทันสมัย ไม่สวย ไม่เป็นที่น่าสนใจ ไม่เข้ากับเพื่อน อีกทั้งวัยรุ่นยังเลือกซื้อเสื้อผ้าเพราะความชอบ จากผลการสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคต่อเสื้อผ้าแฟชั่นของคนไทย โดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ เมื่อปี พ.ศ. 2550 ซึ่งได้ทำการสำรวจจำแนกตามลักษณะตลาดของการบริโภคภายในประเทศ ได้แก่ ตลาดนัด ตลาดไฮเปอร์มาเก็ต และห้างสรรพสินค้า พบว่า โดยส่วนใหญ่ของผู้ที่ตอบแบบสอบถามจะเป็นเพศหญิงอายุ 20 - 25 ปี มีอาชีพเป็นนักศึกษา ซึ่งเหตุผลของการเลือกซื้อเสื้อผ้าแต่ละครั้ง มากกว่าร้อยละ 60 ของผู้บริโภคในแต่ละตลาด จะซื้อทันทีเมื่อชอบ และร้อยละ 40 จะมีความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นทุก

พบว่า การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายจะเลือกแบบเสื้อตามความชอบและรสนิยมของตนเอง โดยประเภทของเสื้อผ้าที่วัยรุ่นตอนปลายซื้อมากที่สุดคือเสื้อยืด ร้อยละ 86.50 รองลงมา คือ กางเกงยีนส์ ร้อยละ 78.67 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวลักษณ์ (2543) ซึ่งศึกษาวิจัย พฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช พบว่าการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายจะซื้อทันทีที่ดูใจ โดยประเภทของชุดลำลองที่วัยรุ่นตอนปลายซื้อมากที่สุด คือ เสื้อยืด ร้อยละ 77.5 รองลงมา คือ กางเกงยีนส์ ร้อยละ 39.0 ตามธรรมชาติของผู้หญิงโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าเปลี่ยนอยู่บ่อย ๆ เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม ซึ่งเมื่อผู้หญิงเริ่มเข้าสู่การเป็นวัยรุ่น ก็จะทำให้ความสนใจดูแลการแต่งกายของตนเองมากขึ้น เพื่อให้เป็นที่สนใจและดึงดูดใจจากเพศตรงข้าม ดังนั้นเมื่อเสื้อผ้าเก่าที่มีอยู่แล้วไม่ได้รับความนิยมนหรือไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป ก็มักจะเก็บไว้ไม่ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์หรือไม่ก็นำไปบริจาคและขายต่อเป็นเสื้อผ้ามือสอง

ตลาดเสื้อผ้าเก่ามือสองในปัจจุบัน จากการสำรวจพบว่ามีเสื้อผ้าหลากหลายประเภทที่ถูกนำมาขายให้แก่ผู้บริโภค ซึ่งเสื้อผ้ายีนส์จัดได้ว่าเป็นเสื้อผ้าประเภทหนึ่งที่น่าสนใจและเป็นเสื้อผ้ามือสอง ถึงแม้ว่าเสื้อผ้ายีนส์จะมีสภาพเก่า สีซีดจางลง หรือแม้จะมีรอยขาดวันบ้างแต่ก็ยังคงได้รับความนิยมน ทั้งนี้ บุญชัย (2543) ได้กล่าวไว้ว่า ผ้ายีนส์นั้น มีโครงสร้างที่แข็งแรง ทนทาน และด้วยมนต์เสน่ห์แห่งรูปลักษณ์ สีสนที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา โดยเฉพาะเมื่อเวลาผ้ามียีนส์จางลงหลังผ่านการซัก ทำให้กลุ่มวัยรุ่นต่าง ๆ ทั้งสุภาพบุรุษและสตรีในหลายประเทศนำมาตัดเป็นเสื้อผ้าสวมใส่กันอย่างมากมาย ส่วนในประเทศไทยเสื้อผ้ายีนส์ก็ได้รับความนิยมนจากกลุ่มคนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น

จากสภาพปัญหาเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันทำให้สินค้า ข้าวของเครื่องใช้ในชีวิตรประจำวันมีราคาแพงขึ้น อีกทั้งการรณรงค์การลดภาวะโลกร้อนโดยการนำของที่ใช้แล้วมารีไซเคิลนำกลับมาใช้ก็กำลังเป็นที่นิยม จากเว็บไซต์ของบริษัท บัตรกรุงไทย จำกัด มหาชน (KTC) อ้างจากนักวิจัยในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge University) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แต่งกายดี” (Well Dressed ?) ผลการวิจัยนี้ได้ยืนยันว่า เสื้อ กางเกงหรือกระโปรงที่เราสวมใส่กันทุกวัน โดยเฉพาะ เสื้อผ้าแฟชั่น (Fast Clothes) เป็นตัวการหนึ่งในการทำให้เกิดภาวะโลกร้อน ทั้งนี้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะทำการออกแบบและดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า ให้เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่มีรูปแบบน่าสนใจและทันสมัยยิ่งขึ้น เหมาะสำหรับวัยรุ่นหญิง โดยผู้วิจัยเล็งเห็นว่าในการดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่านั้น จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจสามารถนำเทคนิควิธีการดัดแปลงเสื้อผ้าไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งในการดัดแปลงนั้นจะต้องใช้แรงบันดาลใจ ความคิดสร้างสรรค์ในการทำ และอาจจะต้องมีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นบ้างในการดัดแปลง แต่ก็ถือได้ว่าเป็นการทำให้เสื้อฝ้ายเก่านั้นมีคุณค่าเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อออกแบบและดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่
- 1.2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า

1.3 ขอบเขตของงาน

- 1.3.1 แบบของเสื้อผ้าที่จะนำกลับมาใช้ใหม่จะดัดแปลงเป็นเสื้อผ้าชุดลำลองของวัยรุ่นสตรี
- 1.3.2 ขนาดของเสื้อผ้าที่ดัดแปลง ใช้ขนาดตัวตามมาตรฐาน ขนาด 32 หรือ size 32 ของหญิงไทย (จากการสำรวจขนาดตัวของคนไทยในโครงการ Size Thailand ปี พ.ศ.2551 โดยศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติหรือเนคเทค ภายใต้สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ)
- 1.3.3 ออกแบบดัดแปลงเสื้อผ้าเก่าจากฝ้ายยีนส์เป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบจำนวนทั้งสิ้น 6 แบบ ประกอบด้วย

ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทเสื้อ	2 แบบ
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทกระโปรง	2 แบบ
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทกางเกง	2 แบบ

1.3.4 ในการออกแบบตัดแปลงเสื้อผ้า จะใช้วิธีการตกแต่งเพิ่มเติม โดยใช้ เทคนิคการ ตกแต่งด้วยผ้าเชลียง ลูกไม้ การเย็บแทรกผ้า การตัดปะผ้า การปักลูกบิดและปักไหมด้วยมือ

1.3.5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 – 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 353 คน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 เป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นหันมาสนใจใช้เสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นำมาตัดแปลงใหม่

1.4.2 เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจสามารถนำเทคนิควิธีการตัดแปลงเสื้อผ้าไปใช้ให้เกิดประโยชน์

1.4.3 เป็นแนวทางในการเพิ่มรายได้ให้แก่ผู้ที่สนใจจะผลิตเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นำมาตัดแปลงใหม่

1.4.4 เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป

1.5 นิยามศัพท์

การตัดแปลงเสื้อผ้า หมายถึง การนำเสื้อผ้ามาแก้ไขขนาด สัดส่วน รูปทรงโครงสร้างของเสื้อผ้า หรือเพิ่มการตกแต่งลงบนเสื้อผ้า เพื่อให้เสื้อผ้านั้นเปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิม

เสื้อผ้าเก่า หมายถึง เสื้อผ้าที่เคยผ่านการใช้งานมาแล้วหรือเสื้อผ้าเก่าที่ไม่เคยใช้ แต่เก่าเพราะเก็บรักษามานาน หรือเสื้อผ้าที่ค้างสต็อก (stock) จากการผลิตของโรงงานนำมาเลหลังขาย ซึ่งเป็นเสื้อผ้าที่ไม่ใช่เสื้อผ้าที่มีรูปแบบเป็นแฟชั่น แต่ยังคงมีสภาพที่ดีสามารถนำมาใช้งานต่อไปได้อีก

ผ้ายีนส์ หมายถึง ผ้าเดนิม หรือผ้าฝ้าย ที่ทอเป็นลายสอง หรือลายต่วน โดยเส้นด้าย ยีนส์ย้อมสีด้วยอินดิโก (Indigo) ส่วนด้ายพุ่งจะใช้ด้ายดิบ ซึ่งเมื่อทอออกมาแล้วจะทำให้ผ้ามีลักษณะพิเศษที่ทั้งสองด้านไม่เหมือนกัน คือ ด้านหนึ่งเป็นสีน้ำเงินของอินดิโก ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นสีของด้ายดิบ

นักศึกษาหญิง หมายถึง สตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ระดับชั้นปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ทำการตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

- 2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า
- 2.2 การดัดแปลงเสื้อผ้า
- 2.3 วัสดุตกแต่งและการตกแต่งเสื้อผ้า
- 2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 2.6 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า

ฝ้ายยีนส์เกิดจากการทอจากเส้นด้ายฝ้ายโดยนำเส้นด้ายย้อมสีด้วยอินดิโก (Indigo) ส่วนเส้นด้ายพุ่งจะใช้ด้ายดิบ โดยใช้เทคนิคการทอ เช่น การทอลายสอง หรือการทอตัวน ทำให้ผ้าที่ได้มีลักษณะพิเศษมีสองด้านไม่เหมือนกัน ด้านหนึ่งเป็นสีน้ำเงินเข้มของอินดิโก ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นสีของด้ายดิบ (“Laccase นวัตกรรมใหม่ในการฟอกสีกางเกงยีนส์”, 2543)

คำว่า “ Jeans ” มาจากคำว่า “ Genes ” ในภาษาฝรั่งเศส เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อเมืองท่า Genoa ในประเทศอิตาลี เมืองท่าที่นี้กะลาสีหรือคนงานท่าเรือมักสวมใส่กางเกงทำงานที่ทำจากผ้าฝ้ายเนื้อหนา ดังนั้นกางเกงผ้าทอลายสอง เนื้อหนา ที่ย้อมสีฟ้าครามสวมใส่โดยคนงานเหล่านี้ จึงถูกนิยามว่า Jeans (อโนทัย, 2549; Weidt, 1990; Harris, 2002)

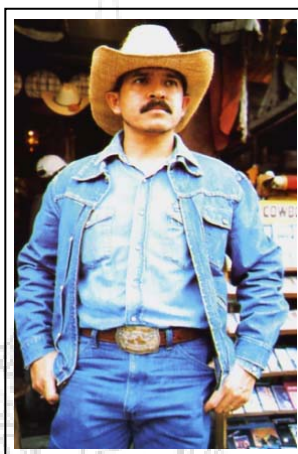
2.1.1 ประวัติความเป็นมาของยีนส์ ผู้ที่บุกเบิกทำให้คนทั่วโลกรู้จักยีนส์ คือ นายลีวาย สเตราสส์ (Levi Strauss) โดยผลงานของนายลีวาย เป็นที่รู้จักกันดีในนามของ กางเกงยีนส์ ลีวาย ที่ได้รับความนิยมอย่างสูง แรกเริ่มในช่วงปี ค.ศ. 1850 นายลีวาย สเตราสส์ ได้ใช้ผ้าใบแคนวาส

ลีวาย สเตราส์ (Levi Strauss) จึงได้เปลี่ยนจากผ้าใบมาใช้ผ้าฝ้ายที่มีเนื้อนุ่มกว่าทอด้วยลายสอง ซึ่งเป็นผ้าที่ทอจากเมือง Nimes ในประเทศฝรั่งเศส ชาวยุโรปเรียกผ้าชนิดนี้ว่า Serge de nimes แต่คนอเมริกันเรียกว่า เดนิม (Denim) (ศรีนวล, 2545; อโนทัย, 2549; เลดี้ชาร์ค, แผลง. 2552) โดยผ้าเดนิมจะย้อมด้วยสีอินดิโก (Indigo) ซึ่งจะเป็นสีน้ำเงิน บางทีเราจะเรียกกางเกงยีนส์สีน้ำเงินว่า บลูยีนส์ (Blue Jeans) นายลีวาย สเตราส์ ได้จดลิขสิทธิ์กางเกงยีนส์ ในปี ค.ศ.1872 (อโนทัย, 2549) ต่อมาในปี ค.ศ. 1873 นายลีวาย สเตราส์ (Levi Strauss) กับช่างตัดเสื้อชื่อจาคอบ เดวิส (Jacob Devis) ได้ร่วมกันจดลิขสิทธิ์ยีนส์อีกครั้ง โดยมีการตอกหมุดทองแดงตามมุมกระเป๋า กางเกง (Weidt, 1990) เพื่อให้บริเวณนั้นที่มักจะขาด แข็งแรงขึ้น และในปี ค.ศ. 1886 นายลีวาย สเตราส์ (Levi Strauss) ได้นำป้ายหนังมาเย็บติดไว้บนกางเกงยีนส์ (เลดี้ชาร์ค, แผลง. 2552) ผ้ายีนส์นั้นเนื่องจากมีความคงทนสูง จึงมักจะนำมาตัดเย็บเป็นกางเกงทำงานของ ชาวไร่ ชาวนา และกรรมกรทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งลักษณะของกางเกงยีนส์เริ่มแรกจะเป็นกางเกงเอวสูงที่มีสายคล้องบ่าเหนียวรั้งไม่ให้เลื้อนหลุด เรียกว่า กางเกงแพนทาลูนส์ (Pantaloons) เพราะมีรูปทรงเหมือนอย่างตัวตลกคณะละครสัตว์หรือเรียกอีกอย่างว่า โอเวอร์ออลส์ (Overalls) (พันธ์ยุทธ, 2546)

ภาพที่ 2.1 คนงานที่สวมใส่กางเกงแพนทาลูนส์หรือที่เรียกว่า โอเวอร์ออลส์
ที่มา: พันธ์ยุทธ (2547)

ความนิยมในการสวมใส่กางเกงยีนส์ได้เป็นที่แพร่หลายในกลุ่มกรรมกรผู้ใช้แรงงานกันมาก่อน ต่อจากนั้นจึงค่อย ๆ ขยายวงกว้างมากขึ้น แฟชั่นการสวมใส่ยีนส์ที่เห็นได้เด่นชัดคือการแต่ง

ภาพที่ 2.2 ตัวอย่างการแต่งกายสไตล์คาวบอย

ที่มา: พันธุ์ยุทธ (2550)

ในยุค ค.ศ. 1940 ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ยีนส์ถูกส่งไปขายให้กับทหารอเมริกันใน วันที่ไม่ได้ออกรบแต่ภายหลังสงคราม นายลีวาย สเตราส์ (Levi Strauss) ก็เริ่มขายยีนส์ไปทั่ว อเมริกา และมีคู่แข่งเกิดขึ้นคือ Wrangler และ Lee (เลดี้ชาร์ค, แฟง. 2552) ยุค ค.ศ.1960 ยีนส์ กลายเป็นเครื่องแบบของหนุ่มสาวที่เดินขบวนต่อต้านสงคราม คนหนุ่มสาวเริ่มใช้ยีนส์เป็นสื่อใน การแสดงออกส่วนตัว พวกเขาพากันปักลวดลาย เพิ่มรอยปะซุนผ้าและระบายสีเป็นชาวสารลง บนยีนส์ จนกลายเป็นแฟชั่นที่ได้รับความนิยมในช่วงนั้น (พรสนอง, 2547) ยุค ค.ศ. 1980 ความ นิยมของยีนส์นั้นเพิ่มมากขึ้นเพราะเหล่านักออกแบบต่างพากันให้ความสนใจนำยีนส์ไปตกแต่ง และออกแบบติดเยื่อหือเป็นของตนเองบ้าง

2.1.2 โครงสร้างของผ้ายีนส์ ในปัจจุบันผ้ายีนส์ที่นิยมใช้มี 3 ชนิด คือ ผ้ายีนส์เนื้อหนา ผ้ายีนส์เนื้อบาง และผ้ายีนส์ยืด ผ้ายีนส์ที่ใช้ตัดเย็บเสื้อผ้าส่วนใหญ่จะนิยมผลิตจากผ้าที่ย้อมเพียง 2 สี คือ สีนํ้าเงินหรือสีกรมท่า และสีดำ ส่วนสีอื่นมีบ้างเพียงเล็กน้อย บุญชัย (2543) ได้กล่าวว่า ผ้ายีนส์จะมีโครงสร้างที่แตกต่างตามลักษณะของลายผ้า ความหนาแน่นของจำนวนเส้นด้ายพุ่ง

2.1.2.1 โครงสร้างผ้ายืนส้ลายสอง 3/1 (Twill Weave 3/1) โครงสร้างผ้าชนิดนี้ มักจะนิยมนำมาใช้ตัดเย็บเป็นกางเกงยีนส์ โดยใช้เส้นด้ายฝ้ายเบอร์ 10^s เป็นเส้นด้ายยืน เส้นด้ายพุ่งใช้ด้ายฝ้ายเบอร์ 7^s และความหนาแน่นของเส้นด้ายยืน 70 เส้นต่อ 1 นิ้ว ส่วนความหนาแน่นของเส้นด้ายพุ่งใช้ 48 เส้น ต่อ 1 นิ้ว จากโครงสร้างดังกล่าวทำให้ผ้าชนิดนี้มีเนื้อหนา แข็งแรง ทนทาน เนื่องจากใช้เส้นด้ายขนาดใหญ่

	x	x	x
x	x	x	
x	x		x
x		x	x

ภาพที่ 2.3 โครงสร้างผ้ายืนส้ลายสอง 3/1

2.1.2.2 โครงสร้างผ้ายืนส้ทอตัวน 4/1 (Satin weave 4/1) โครงสร้างผ้าชนิดนี้ นิยมนำมาตัดเย็บเสื้อและกางเกงเนื่องจากใช้เส้นด้ายขนาดเล็กทำให้เนื้อผ้าบาง โดยใช้เส้นด้ายฝ้ายเบอร์ 20^s เป็นเส้นด้ายยืน ส่วนเส้นด้ายพุ่งใช้เส้นด้ายฝ้ายเบอร์ 10^s ความหนาแน่นของเส้นด้ายยืน 95 เส้นต่อ 1 นิ้ว ส่วนเส้นด้ายพุ่งใช้ 50 เส้นต่อ 1 นิ้ว ผ้าตามโครงสร้างนี้บางส่วน ถูกนำมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าแฟชั่นสำหรับวัยรุ่นและเด็ก

	x	x	x	x
x	x	x		x
x		x	x	x
x	x	x	x	
x	x		x	x

ภาพที่ 2.4 โครงสร้างผ้ายืนส้ทอตัวน 4/1

2.1.2.3 โครงสร้างผ้ายีนส์ยืด เป็นผ้ายีนส์ที่นิยมนำมาตัดเย็บเป็นเสื้อกางเกง แพชั่นมากกว่า โดยนำโครงสร้างผ้ายีนส์ลายสองและทอตัวมาดัดแปลงให้ผิดแปลกไปจากเดิม แต่ลายผ้ายังคงไว้เหมือนเดิมทุกอย่าง สิ่งที่ดัดแปลงคือเส้นด้ายพุ่งที่ใช้ทอผ้ายีนส์ธรรมดาจะให้เกลียวเส้นด้ายตามปกติ แต่ถ้าเป็นผ้ายีนส์ยืดจะเพิ่มเกลียวเส้นด้ายพุ่งให้มากขึ้น (High Twist) หรือใช้เส้นด้ายพุ่งที่ผ่านการควบเกลียวกับยางยืด ดังนั้นโครงสร้างของผ้าชนิดนี้มีคุณสมบัติพิเศษคือผ้าจะมีการยืดตัวในแนวของเส้นด้ายพุ่งหรือตามความกว้างของผืนผ้า

2.1.3 กระบวนการผลิตผ้ายีนส์ สำหรับกระบวนการผลิตผ้ายีนส์นั้น บุญชัย (2543) ได้กล่าวว่า โครงสร้างของผ้ายีนส์ทั้ง 3 แบบ มีกระบวนการผลิตขั้นพื้นฐานที่เหมือนกันทุกประการ โดยเริ่มตั้งแต่

2.1.3.1 เส้นใย เส้นใยที่ใช้ในการผลิตผ้ายีนส์นั้นจัดอยู่ในจำพวกเส้นใยธรรมชาติ ประเภทฝ้ายร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยมีคุณสมบัติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1.3.1.1 ความยาวของเส้นใยฝ้าย ในโครงสร้างผ้ายีนส์จะพบว่าขนาดหรือเบอร์ของเส้นด้ายที่ใช้ได้แก่ 7^s 10^s และ 20^s ฉะนั้นเส้นใยฝ้ายที่นำมาผลิตเป็นเส้นด้ายเบอร์ 7^s และ 10^s มีความยาวประมาณ $1 - 1 \frac{1}{32}$ นิ้ว (2.5 – 2.6 เซนติเมตร) ส่วนเส้นด้ายฝ้ายเบอร์ 20^s ใช้เส้นใยยาว $1 \frac{1}{32} - 1 \frac{3}{32}$ นิ้ว (2.6 – 2.8 เซนติเมตร) เป็นต้น

2.1.3.1.2 เกรดของเส้นใยฝ้าย โดยทั่วไปเส้นด้ายขนาดเบอร์ 7^s 10^s และ 20^s เกรดของเส้นใยที่เหมาะสม คือ SLM (Strict Low Middling) ในบางกรณีถ้าต้องการเพิ่มคุณสมบัติของเส้นด้ายเบอร์ 20^s ให้ดีขึ้นอาจนำเส้นใยเกรด M (Middling) ประมาณ 10-20 % ผสมลงไปใยเกรด SLM ก็จะส่งผลให้ความเหนียวและความสม่ำเสมอของเส้นด้ายดีขึ้น

2.1.3.1.3 ความละเอียด (Micronaire) ของเส้นใยฝ้ายที่ใช้ผลิตเส้นด้ายเพื่อนำไปทอเป็นผ้ายีนส์ที่เหมาะสม คือ 3.5 – 4.5 ไมโครแแนร์

2.1.3.2 เส้นด้าย เส้นด้ายที่ใช้จะใช้เส้นด้ายฝ้ายเบอร์ 7^s 10^s และ 20^s ที่มีขนาดแตกต่างกันออกไป โดยเส้นด้ายเบอร์ 7^s จะมีขนาดใหญ่กว่าเบอร์ 10^s และเบอร์ 10^s จะมีขนาดใหญ่กว่าเบอร์ 20^s โดยมีความหมายดังนี้

2.1.3.2.1 เส้นด้ายเบอร์ 7^s หมายถึง เส้นด้ายที่มีความยาว 840×7 (5,880 หลา) ต่อน้ำหนัก 1 ปอนด์ หรือมีน้ำหนัก 142.8 เกรน ต่อความยาว 120 หลา (1 ปอนด์ มีค่าเท่ากับ 7,000 เกรน) ความเหนียวสูงกว่า 190 ปอนด์ ต่อความยาว 120 หลา มีจำนวนเกลียวประมาณ 11.9 – 14.6 เกลียวต่อความยาว 1 นิ้ว (ในกรณีของผ้ายีนส์ทั่วไป) แต่ถ้าเป็นผ้ายีนส์ยืดอาจจะต้องให้เกลียวสูงถึง 19 – 21 เกลียวต่อความยาว 1 นิ้ว

2.1.3.2.2 เส้นด้ายเบอร์ 10^S หมายถึง เส้นด้ายที่มีความยาว 840 x 10 (8,400 หลา) ต่อน้ำหนัก 1 ปอนด์ หรือมีน้ำหนัก 100 เกรน ต่อความยาว 120 หลา มีความเหนียวสูงกว่า 125 ปอนด์ต่อความยาว 120 หลา มีจำนวนเกลียวประมาณ 14.2 – 17.4 เกลียวต่อความยาว 1 นิ้ว แต่ถ้าเป็นผ้ายีนส์ยืดจะต้องให้เกลียวสูงถึง 23 – 25 เกลียวต่อความยาว 1 นิ้ว

2.1.3.2.3 เส้นด้ายเบอร์ 20^S หมายถึง เส้นด้ายที่มีความยาว 840 x 20 (16,800 หลา) ต่อน้ำหนัก 1 ปอนด์ หรือมีน้ำหนัก 50 เกรนต่อความยาว 120 หลา มีจำนวนเกลียวประมาณ 20.1 – 24.6 เกลียวต่อความยาว 1 นิ้ว

2.1.3.3 การย้อมสี โดยทั่วไปแล้วผ้ายีนส์จะย้อมสีเฉพาะกับเส้นด้ายยีนเท่านั้น ส่วนเส้นด้ายพุ่งจะนิยมใช้ด้ายดิบที่ไม่ผ่านการฟอกขาวหรือย้อมสี กระบวนการย้อมสีให้กับเส้นด้ายยีนจะย้อมด้วยสีอินดิโก (Indigo) ที่อุณหภูมิประมาณ 50 – 60 องศาเซลเซียส โดยสีชนิดนี้เวลาจะย้อมจะให้เส้นด้ายยีนสัมผัสกับน้ำสีแล้วยกขึ้นทันที เพื่อให้อากาศทำปฏิกิริยากับสีที่ย้อม ทำให้เส้นด้ายแห้งโดยไม่ต้องนำไปอบ ถ้าต้องการให้เส้นด้ายมีสีเข้มต้องนำเส้นด้ายยีนไปย้อมสีแล้วยกเส้นด้ายขึ้นลงหลาย ๆ ครั้ง น้ำสีก็จะติดบนผิวเส้นด้ายมากขึ้น ข้อควรระวังมีดังนี้ในขั้นตอนนี้ก็คือทุก ๆ ครั้งที่ให้เส้นด้ายยีนสัมผัสกับน้ำสีแล้วต้องยกเส้นด้ายขึ้นทันที จากวิธีการย้อมสีในลักษณะนี้ทำให้สีที่ย้อมติดเฉพาะบริเวณชั้นนอกของเส้นด้าย ซึ่งทำให้ผ้ายีนส์ที่ตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้ว เมื่อนำไปซักหลาย ๆ ครั้งจะทำให้สีติดอยู่บนเส้นด้ายยีนจางลง มนต์เสน่ห์ของผ้ายีนส์จึงอยู่ที่การจางของสีที่ย้อม ดังนั้นจึงก่อให้เกิดกระบวนการซักฟอกยีนส์ที่ทำให้เกิดลวดลายและสีสันตามสมัยนิยมโดยการใช้เทคนิคการฟอกรวมกับการใช้สารเคมีบางตัว อาทิเช่น การทำให้เกิดลาย (Pattern) โดยนิยมใช้เทคนิคที่เรียกว่า Stone Wash การฟอกสี (Color Bleaching) เพื่อให้ได้สีในระดับที่ต้องการโดยมากจะนิยมใช้สารฟอกขาวที่มีปฏิกริยารุนแรงและมักเป็นสารเคมีอันตราย เช่น คลอรีน ด่างทับทิม เป็นต้น การตกแต่งสำเร็จ (Finishing) ทำให้กางเกงยีนส์ที่ได้มีความนุ่ม สวมใส่สบาย ซึ่งมักนิยมใช้น้ำยาปรับผ้านุ่ม (Fabric Softener) เป็นต้น (“Laccase นวัตกรรมใหม่ในการฟอกสียีนส์”, 2543)

2.1.3.4 การทอผ้า เมื่อแบ่งตามโครงสร้างการทอลายสอง 3/1 ลวดลายที่ปรากฏให้เห็น คือเส้นด้ายยีนที่ย้อมสีจะโชว์ให้เห็นด้านบน 3 เส้น ด้านล่าง 1 เส้น เรียกว่า ลายทะแยงขวามือ คือ ลวดลายเริ่มจากขวามือมาด้านซ้ายมือ ผ้ายีนส์บางประเภทมีลวดลายทะแยงซ้ายมือ คือเริ่มจากซ้ายมาขวามือ จากลวดลายดังกล่าวจึงเป็นจุดเฉพาะของผ้ายีนส์ที่ต้องการโชว์สีสันที่ย้อมให้เห็นเด่นชัดในแนวเส้นด้ายยีนหรือแนวตามความยาวของผืนผ้าเพื่อตัดกับด้ายพุ่งที่เป็นด้าย

2.1.3.5 การตัดเย็บเสื้อฝ้ายยีนส์ คุณสมบัติของฝ้ายยีนส์นั้น ทั้งนี้เนื่องจากฝ้ายยีนส์ผลิตมาจากเส้นใยฝ้าย จึงมีคุณสมบัติที่คล้ายกับผ้าฝ้าย คือ ยับง่ายไม่ค่อยอยู่ตัว ดูดซึมน้ำและความชื้นได้ดี ทนต่อความร้อนสูง ซักและรีดได้ง่าย ทนต่อต่างแต่ไม่ทนต่อกรด โดยเฉพาะกรดชนิดเข้มข้นประเภทกรดของโลหะ เพราะกรดจะทำลายเส้นใยฝ้าย (นวลแข, 2542) ซึ่งฝ้ายยีนส์จะมีลักษณะเนื้อผ้าที่หนา โดยเมื่อนำมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าเพื่อการสวมใส่ที่ต้องการให้มีความแข็งแรง ทนทาน ดังนั้นฝีเข็มที่ใช้เย็บจึงเป็นแบบฝีเข็มคู่ใช้เส้นด้ายห้าเส้น (Five Thread Safety Stitch) หรือเรียกอีกอย่างว่าเย็บแบบตะเข็บคู่ ซึ่งคุณสมบัติพิเศษของฝีเข็มชนิดนี้เพื่อเพิ่มความแข็งแรงให้กับชิ้นงาน และฝีเข็มแบบลูกโซ่ชนิดเส้นด้ายคู่ (Chain Stitch) จะช่วยทำให้เส้นด้ายที่ใช้เย็บผ้าเกิดความยืดหยุ่นตัวได้สูง ลักษณะรายละเอียดของกางเกงยีนส์โดยส่วนใหญ่จะมี 5 กระเปาะ โดยด้านหน้าจะเป็นกระเปาะล้วงด้านข้างทั้ง 2 ข้างและกระเปาะลับปะอยู่ด้านหลังในกระเปาะล้วงทางด้านขวามือ ส่วนด้านหลังจะเป็นกระเปาะปะทั้ง 2 ข้าง และมีการตัดต่อผ้าแซม หรือที่เรียกว่า ต่อยึด (Yoke) มีหูกางเกง 5 หู ติดอยู่บริเวณขอบเอว ด้านหน้าของกางเกงยีนส์จะมีทั้งแบบที่ติดซิป และแบบที่ติดด้วยกระดุมโลหะ นอกจากนี้ที่กระเปาะยังเพิ่มความแข็งแรงด้วยการใช้หมุดโลหะยึดติด

ภาพที่ 2.5 ลักษณะรายละเอียดของกางเกงยีนส์

สำหรับด้ายเย็บยีนส์จะมีเส้นใหญ่กว่าด้ายเย็บเสื้อผ้าธรรมดา โดยจะใช้เส้นด้ายที่ทำจากฝ้าย โพลีเอสเตอร์ เบอร์ด้ายที่ใช้คือ เบอร์ 30 ถึง เบอร์ 60 ซึ่งจะมีคุณสมบัติที่แข็งแรง ทนทานเหนียว ผลิตเป็นหลอดมีทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ มีสีให้เลือกหลายสี เช่น สีกรมท่า สีน้ำเงิน สีฟ้า สีดำ สีเหลือง เป็นต้น สำหรับขนาดของเข็มจักรที่ควรใช้เย็บผ้ายีนส์ คือ เบอร์ 13 ถึง เบอร์ 16

ผ้ายีนส์ในปัจจุบันนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยเทคโนโลยีอันทันสมัยไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสีซึ่งมีให้เลือกมากมายกว่าแต่ก่อน การนำไปขัดฟอกให้เกิดลายหรือให้มีสีที่ซีดจางลง การนำผ้าเดนิมมาผสมกับเส้นใยไลคร่า (Lycra) ให้มีความยืดหยุ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความสบายในเวลาสวมใส่ นอกจากนี้สีสันทันแล้วสิ่งที่ประดับตกแต่งบนเสื้อผ้ายีนส์ก็ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้ผ้าชนิดนี้มีความสะอาด สร้างความนิยมให้กับผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งด้วยลูกไม้ ระบาย การตอกหมุดโลหะ หรือแม้แต่การสกรีนลวดลายลงไป

2.1.4 ความเป็นมาของการค้าขายเสื้อผ้าเก่า การค้าขายเสื้อผ้าเก่านั้นได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ซึ่งปนัดดา (2547) ได้กล่าวถึงประเด็นที่น่าสนใจที่เกี่ยวกับจุดเริ่มต้นและความเป็นมาของการทำธุรกิจเสื้อผ้าเก่าไว้ 2 ประเด็นด้วยกัน โดยจะขอกกล่าวสรุปไว้ดังนี้

2.1.4.1 ผลสืบเนื่องมาจากความเสียหายและความยากจนอันเป็นผลพวงของการทำสงครามในอดีตที่ผ่านมา นับตั้งแต่การทำสงครามระหว่างทหารอิตาลีกับทหารออสเตรีย ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิด ให้ นายเฮนรี ดูนันท์ (Mr. Henry Dunant) มิชชันนารีหนุ่มเผยแผ่ศาสนาชาวสวิส เกิดความคิดที่จะหาทางช่วยเหลือเหล่าทหารที่บาดเจ็บและล้มตายจากการทำสงครามเพราะการขาดแคลนยารักษาและขาดการดูแลปฐมพยาบาลรักษาที่ดี จากจุดนี้เองจึงเป็นแรงบันดาลใจให้ นายเฮนรี ดูนันท์ เกิดความคิดที่จะหาหนทางช่วยเหลือสำหรับภารกิจดังกล่าว จนในปี ค.ศ. 1895 จึงได้มีการ ริเริ่มจัดตั้งสภากาชาด (The Red Cross) ขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อให้ความช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์จากผลของสงคราม และในช่วงเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.1863 สภากาชาดสากลก็ได้ ก่อกำเนิดขึ้นอย่างเป็นทางการ ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งในปัจจุบันนี้มีหลาย ๆ ประเทศให้ความร่วมมือเป็นสมาชิก เพื่อให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนสภากาชาดสากล ต่อมาในช่วงปี ค.ศ.1963 ได้เกิดมีสงครามภายในประเทศเวียดนามขึ้น ซึ่งผลจากการทำสงครามในครั้งนี้ทำให้ประชาชนนั้นเกิดความอดอยาก ไร้ที่อยู่อาศัย เศรษฐกิจเสียหาย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสภากาชาดที่จะมามีบทบาท และมีส่วนร่วมโดยเป็นแกนนำที่สำคัญในการรณรงค์เพื่อขอความช่วยเหลือจากเหล่าประเทศสมาชิกสภากาชาดสากลที่มีอยู่ทั่วโลก เข้ามาช่วยเหลือใน

2.1.4.2 การค้าเร่ของคนยิปซีหรือชนเผ่าวณิกมีลักษณะเป็นกองคาราวานเร่ร่อนขนาดใหญ่ หรือที่เรียกว่า “ ยิปซี ” (Gypsy or Gypsies) อยู่กันเป็นกลุ่มเป็นพวก ในบันทึกทางประวัติศาสตร์ กล่าวไว้ว่าพวกยิปซีปรากฏตัวให้เป็นที่รู้จักครั้งแรกในยุโรปเมื่อประมาณ พ.ศ. 1597 หรือในช่วงประมาณต้น ศตวรรษที่ 15 ในฐานะของทหารในสังกัดกองทัพออตโตมาน และบางส่วนก็ไปเป็นทาสอยู่โรมาเนีย ในโรมาเนียนั้นจะมีชาวยิปซีอาศัยอยู่มากที่สุดในบรรดาประเทศยุโรป ลักษณะของชนเผ่ายิปซีตามประวัติความเป็นมานั้นไม่ได้สืบเชื้อชาติยุโรปเพราะลักษณะของคนยิปซีนั้นมีผิวคล้ำ ผมหงอก และคาดว่าน่าจะสืบเชื้อสายมาจากคนฮินดูในประเทศอินเดีย (แต่อย่างไรก็ตามชนชาติที่แท้จริงนั้นไม่ได้มีเอกสารบันทึกไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นชนชาติใด) ชาวยิปซีจะมีฐานะยากจน มีการเดินทางเคลื่อนย้ายของกลุ่มคนจนที่เร่ร่อนโดยเทียมเกวียนม้าเป็นพาหนะ ซึ่งพวกนี้จะย้ายถิ่นฐานอยู่ตลอดเวลาไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ซึ่งอาชีพหลักที่สำคัญของชาวยิปซี ได้แก่ อาชีพหมอดู ช่างโลหะ นักเล่นิทาน นักแต่งกลอนบทกวี และนักดนตรี ขับกล่อมร้องรำทำเพลง เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินจำนวนเล็กน้อย ในปัจจุบัน ยิปซีจำนวนหนึ่งพากันไปตั้งหลักแหล่งอาศัยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ แทนการเร่ร่อน บางครอบครัวที่ยากจนมาก ก็จะมียึดอาชีพหลักที่แตกต่างจากในอดีตที่เคยทำ คือ การลักขโมย ล้วงกระเป๋า ขอบทาน และอาชีพเก็บของเก่าหรือของใช้แล้วนำไปขายต่อ

ในกลุ่มประเทศอเมริกาเหนือ และยุโรป ถือได้ว่าเป็นกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านี้ จะมีกำลังในการผลิตสินค้าที่ค่อนข้างสูงจากเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้สามารถผลิตสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของประชาชนในประเทศนั้นอย่างเต็มที่ โดยภาพรวมแล้วประชาชนของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความเป็นอยู่ที่สมบรูณ์กว่าประเทศอื่น จึงกล่าวได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศบริโภคนิยมก็ว่าได้ เพราะเมื่อมีการผลิตสินค้าที่มาก ความต้องการที่จะบริโภคสินค้าเกินความจำเป็นก็จะมากตามไปด้วย ซึ่งในปัจจุบันประเทศตะวันตกมีความเป็นอยู่ที่ต้องเร่งรีบ และในบางครั้งต้องย้ายถิ่นฐานตามแหล่งที่ทำงาน จึงทำให้มีสิ่งของเหลือใช้มากมายก็จะนิยมนำมาแลกเปลี่ยนและซื้อขาย โดยการนำเอาสินค้าที่มีอยู่ ออกจำหน่ายในราคาที่ถูก สำหรับสถานที่ขายของก็มักจะอยู่ในบริเวณเขตบ้านของตนเองหรือในโรงรถ (Garage Sales) และสินค้าส่วนมากที่นำมาขาย ได้แก่ เครื่องใช้ภายในบ้าน อุปกรณ์ชุด

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความเป็นมาของการค้าขายเสื้อผ้าเก่านั้น มีจุดเริ่มต้นมาจากการบริจาคเสื้อผ้าให้แก่ประเทศที่ยากจนที่เกิดสงคราม จากพวกชนเผ่ายิปซีที่เร่ร่อน นำสินค้าเก่ามาขาย และกลุ่มคนอเมริกา ยุโรป ที่นำเสื้อผ้าเก่ามาใช้แล้วออกมาวางขาย และบริจาคให้แก่ประเทศที่ 3 ที่ด้อยพัฒนา

ในปัจจุบันเสื้อผ้าเก่าหรือเสื้อผ้ามือสองที่มีจำหน่ายตามท้องตลาด กำลังเป็นที่นิยมกันอย่างมาก ซึ่งมักจะพบเห็นได้จากการค้าขายที่ผู้ขายไปรับซื้อจากตลาดค้าเสื้อผ้าเก่าและนำมาขายเป็นส่วนใหญ่ แต่จะมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เป็นเสื้อผ้าที่เจ้าของนำมาขายเอง โดยที่เสื้อผ้าเก่านั้นจะมีสถานที่จำหน่ายอยู่กระจัดกระจายทั่วไป เช่น ตามราวแผงลอยริมถนน ตลาดนัดหรือตลาดเปิดท้าย ตลาดนัดค้าเร่ เต็นท์ขายของ เป็นต้น ซึ่งจะมีรูปแบบและวิธีการขายที่เน้นความสะดวก เรียบง่าย ความเป็นกันเองระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย และที่นอกเหนือไปจากนั้น คือ ราคาของถูก ประหยัด จึงทำให้เสื้อผ้าเก่าเป็นที่ต้องการของผู้บริโภค จากกระแสความนิยมที่มากขึ้น ทำให้ผู้ขายมีการปรับเปลี่ยนวิธีการและรูปแบบการซื้อขาย โดยใช้การติดต่อการซื้อขายผ่านทางอินเทอร์เน็ต การติดต่อขอรับซื้อโดยตรงจากที่บ้านกันอย่างแพร่หลาย ประเภทของเสื้อผ้าที่นำมาขายก็จะมีอยู่หลากหลายประเภทด้วยกัน เช่น ชุดลำลอง ชุดทำงาน ชุดโอกาสพิเศษ ชุดนอน เป็นต้น ซึ่งเสื้อผ้ายีนส์เก่านั้นถือได้ว่าเป็นที่นิยมอย่างมากที่นำมาขายในตลาดเสื้อผ้าเก่าด้วยเช่นกัน

2.1.5 แหล่งซื้อขายเสื้อผ้าเก่าในประเทศไทย จากการสำรวจผู้วิจัยได้ไปสำรวจ

แหล่งที่ซื้อขายเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ได้รับความนิยม ดังนี้

2.1.5.1 ตลาดโรงเกลือ สำหรับตลาดเสื้อผ้าเก่าที่ได้รับความนิยมและมีขนาดใหญ่มากที่สุดในประเทศไทย คือ ตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จุดเริ่มต้นของการกำเนิดสินค้ามือสองในตลาดโรงเกลือ คือ สมัยที่ประเทศกัมพูชาเพิ่งเสร็จสิ้นภาวะสงคราม ชาวเขมรยังยากจนนานาประเทศ ได้บริจาคเสื้อผ้าดี ๆ มีเย็บห่อ ผ่านองค์การสหประชาชาติให้ชาวเขมร ชาวเขมรจึงนำเสื้อผ้าที่ได้รับบริจาคข้ามมาขายฝั่งไทยในราคาถูก ปัจจุบันสินค้ามือสองที่เป็นของบริจาคไม่มีแล้ว ที่วางขายทุกวันนี้ส่วนมากเป็นของเหลือใช้ ที่มีการรับซื้อจากหลากหลายประเทศ เช่น ประเทศเกาหลี ญี่ปุ่น ฮองกง ปากีสถาน ฝรั่งเศส อเมริกา อังกฤษ เยอรมันนี่ เป็นต้น นำมาขายต่อที่ตลาดโรงเกลือซึ่งเป็นที่รับซื้อสินค้าแบรนด์เนมมือหนึ่งและมือสองจากทั่วโลก โดยเสื้อผ้า

2.1.5.2 ตลาดนัดสวนจตุจักร หรือที่เรียกกันว่า “JJ Market” จะเปิดขายของทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ โดยจะเปิดตั้งแต่เวลาประมาณ 10.00 – 17.00 น. ตลาดนัดสวนจตุจักรนั้น จัดได้ว่าเป็นตลาดนัดกลางแจ้งที่เป็นแหล่งรวบรวมของแปลกใหม่แทบทุกประเภทที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ ๕ ตั้งอยู่ในย่านพหลโยธิน มีบริเวณพื้นที่กว้างประมาณ 68 ไร่ มีร้านทั้งหมดมากกว่า 8,000 ร้าน มีการจัดแบ่งสินค้าที่จำหน่ายเป็น 27 โครงการ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2552) ลักษณะของตลาดจะเป็นอาคารชั้นเดียวมุงสังกะสี แบบแผงลอยตั้งขายสินค้า และวางขายกับพื้น สำหรับสินค้าที่เป็นที่รู้จักกันดี ได้แก่ สัตว์เลี้ยง ของตกแต่งบ้าน สินค้าราคาถูกต่าง ๆ ทั้งเสื้อผ้าใหม่และเสื้อผ้าเก่า ซึ่งจะมีทั้งสภาพดีปานกลางไปจนถึงสภาพใหม่ โดยเฉพาะเสื้อผ้ายีนส์เก๋านั้นที่เป็นกางเกงยีนส์จะเป็นที่รู้จักกันดี กลุ่มลูกค้าคือกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มคนที่นิยม

2.1.5.3 ตลาดนัดวังหลัง ตั้งอยู่แถวโรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ โดยบริเวณของตลาดนัดวังหลังมีเนื้อที่ไม่มากนัก ยาวประมาณไม่เกิน 3 กิโลเมตร แต่มี ตรอก ซอก ซอยแยกไปอีกแต่ไม่มากนัก โดยจะเปิดขายของทุกวัน ตั้งแต่เวลาประมาณ 10.00 - 17.00 น. สำหรับเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ขายส่วนใหญ่จะเป็นกางเกงยีนส์ กระโปรงยีนส์ นอกจากนั้นจะเป็นเสื้อเทีตยีนส์ เสื้อกั๊ก ชุดเอี๊ยมและชุดติดกันซึ่งมีอยู่บ้าง ราคาขายของเสื้อผ้ายีนส์เก่าจะอยู่ประมาณ 60 – 150 บาท โดยพ่อค้าแม่ค้าที่ตลาดนัดวังหลังมักจะไปซื้อเสื้อผ้ายีนส์จากตลาดโรงเกลือมาขายต่อ ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่น นักศึกษา

2.1.5.4 ตลาดนัดตะวันออก บางกะปิ เป็นตลาดนัดตอนกลางคืน โดยจะเริ่มเปิดขายสินค้าตั้งแต่เวลาประมาณ 15.00 – 22.00 น. ของทุกวัน โดยตลาดจะตั้งอยู่บริเวณด้านนอกของศูนย์การค้าตะวันออก ซึ่งอยู่ใกล้กับห้างสรรพสินค้า เดอะมอลล์ ลักษณะของตลาดจะเป็นเต้นท์ผ้าใบคลุมหลังคาอย่างดีมีแสงไฟส่องสว่างให้เห็นสินค้า พื้นที่ส่วนนี้จะถูกเรียกว่าโซน F และมีพื้นที่อีกส่วน คือ โซนภายในอาคารหรือเรียกว่า Hall 3 (My First Info, 2552) สำหรับร้านขายเสื้อผ้านั้นบางร้านอาจจะถูกสลับสับเปลี่ยนพื้นที่ในการขาย เสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ขายส่วนใหญ่จะเป็นกางเกงยีนส์ มีกระโปรงยีนส์ขายบ้างประปราย โดยแหล่งที่มาจะเป็นการแลกเปลี่ยนกันในแต่ละร้านที่ขายเสื้อผ้ายีนส์เก่าด้วยกัน การรับซื้อจากลูกค้านำเสื้อผ้ายีนส์ของตัวเองที่ใช้แล้วมาขายให้กับทางร้าน และรับซื้อมาจากตลาดโรงเกลือนำมาขายต่ออีกที ราคาขายสำหรับกางเกงยีนส์ขาสั้นและกระโปรงยีนส์อยู่ที่ราคาประมาณ 59 – 99 บาท ส่วนกางเกงยีนส์ขายาวราคาประมาณ 129 - 5,000 บาท ลูกค้าส่วนใหญ่จะมีทั้งวัยรุ่น คนทำงานตลาดนัดสะพานพุทธ

2.1.5.5 ตลาดนัดสะพานพุทธ ตั้งอยู่บริเวณเชิงสะพานปทุมบรมราชานุสรณ์ (สะพานพระพุทธยอดฟ้า) ฝั่งกรุงเทพฯ ถนนตรีเพชร แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร สะพานพระพุทธยอดฟ้าหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “สะพานพุทธ” สะพานพุทธถูกสร้างขึ้นในสมัย

2.1.5.6 ตลาดนัดหน้ามหาวิทยาลัยรามคำแหง ตั้งอยู่บนถนนรามคำแหง ตั้งแต่ ซอยรามคำแหง 19 จนถึงซอย 59 เปิดขายของตั้งแต่เวลาประมาณ 16.00 – 23.00 น. การตั้ง ร้านขายเสื้อผ้าจะตั้งเป็นแผงลอย และวางขายบนพื้นตามริมถนนทางเดิน สำหรับเสื้อผ้ายีนส์เก่า ที่ขายส่วนใหญ่จะเป็นกางเกงยีนส์ ราคาขายอยู่ที่ประมาณ 99 – 500 บาท

2.1.5.7 ศูนย์การค้าอินทรา ศูนย์การค้าอินทราอยู่ติดกับโรงแรมอินทรา ประตูน้ำ กรุงเทพฯ ตั้งอยู่แถวบริเวณสี่แยก ถนนเพชรบุรี ตัดกับถนนราชปรารภ ศูนย์การค้าอินทรา มี ร้านค้าหลากหลายประเภท ส่วนมากจะขายเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย สำหรับร้านขายเสื้อผ้ายีนส์เก่า จะอยู่บนชั้น 2 ของศูนย์การค้า เสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ขายจะเป็นกางเกงยีนส์ เสื้อแจ็กเก็ต เสื้อเชิ้ต และมีชุดเอี๊ยมบ้างเล็กน้อย ราคาขายจะอยู่ประมาณ 1,000 – 10,000 บาท ที่นี้จะขายเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่มียี่ห้อ เป็นของแท้ รุ่นที่หายาก โดยจะสั่งซื้อเข้ามาจากต่างประเทศ ลูกค้าส่วนใหญ่ เป็นพวกนิยมหาซื้อยีนส์ที่เป็นของแท้ มียี่ห้อ และเป็นยีนส์รุ่นที่หายาก

2.1.6 **แบบของเสื้อผ้ายีนส์เก่า** สำหรับเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่ขายอยู่ตามท้องตลาดนั้นมีอยู่ด้วยกันหลากหลายแบบ ซึ่งจากการสำรวจสามารถแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1.6.1 เสื้อผ้ายีนส์เก่าแบบพื้นฐาน (Basic) ซึ่งจะไม่มีการตกแต่งภายในตัวเสื้อผ้ามัก และโดยส่วนใหญ่เป็นแบบที่มีขายอยู่เป็นประจำ แต่สีของผ้าและเนื้อผ้าอาจจะแตกต่างกัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

2.1.6.1.1 ประเภทเสื้อ ได้แก่ เสื้อเชิ้ตยีนส์ตัวปล่อยแขนยาวและแขนสั้น โดยมากมักจะมีการตัดต่อผ้าที่บริเวณบ่าหน้าและบ่าหลังหลัง หรือบางทีก็ไม่มี ด้านหน้าจะมีทั้งแบบที่ไม่มีกระเป๋าดัดอยู่ และแบบมีกระเป๋าดัดอยู่ 2 ข้างมีทั้งแบบที่มีฝาปิดและไม่มีฝาปิด

ภาพที่ 2.6 ตัวอย่างลักษณะเสื้อยีนส์เก่าแบบพื้นฐานแบบต่างๆ

2.1.6.1.2 ประเภทกระโปรง แบบของกระโปรงโดยส่วนใหญ่จะเป็นทรงตรง ทรงสอบ ทรง A และกระโปรงบานแบบแยกชั้น ระดับความยาวของกระโปรงมีตั้งแต่ระดับสั้นมากไปจนถึงยาวถึงตาตุ่ม ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 ตัวอย่างลักษณะกระโปรงยีนส์เก่าแบบพื้นฐานแบบต่างๆ

2.1.6.1.3 ประเภทกางเกง ได้แก่ กางเกงยีนส์ขาสั้นมาก กางเกงยีนส์
 ขาวาว 3 ถึง 5 ส่วน กางเกงยีนส์ขาวาวทรงตรง กางเกงยีนส์ขาวาวทรงขาม้าหรือที่เรียกกันว่า
 บู้ตคัท (Boot Cut) ที่ปลายขาจะบานกว้างกว่าขาตรง โดยจะเริ่มบานตั้งแต่หัวเข่าลงไป และ
 กางเกงยีนส์ขาวาวทรงขาแคบ หรือที่เรียกว่า ทรงสกินนี่ (Skinny) ซึ่งปลายขาของกางเกงจะ
 สอดเข้า เวลาที่ใส่จะพืดเข้ารูปพอดีตัว ดังภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 ตัวอย่างลักษณะกางเกงยีนส์เก่าแบบพื้นฐานแบบต่างๆ

2.1.6.2 เสื้อผ้ายีนส์เก่าแบบแฟชั่น ซึ่งจะมีอยู่หลากหลายรูปทรงหลากหลายแบบด้วยกัน ซึ่งจะเป็นแบบที่ถูกดัดแปลงรูปทรงจากรูปทรงพื้นฐานหรือเพิ่มการตกแต่งเข้าไป ระดับความยาวของกางเกงและกระโปรงมีตั้งแต่สั้นมากไปจนถึงยาวถึงพื้น โดยเสื้อผ้ายีนส์เก่าแบบที่เป็นแฟชั่น อาจจะมีขายอยู่เพียงแบบละชิ้นเดียวเท่านั้น ดังภาพที่ 2.9

ภาพที่ 2.9 ตัวอย่างลักษณะเสื้อผ้ายีนส์เก่าแบบแฟชั่นแบบต่างๆ

2.1.7 **ลักษณะเด่นหรือเอกลักษณ์ของเสื้อผ้ายีนส์เก่า** ลักษณะเด่นอันเป็นเอกลักษณ์หรือลักษณะเฉพาะตัวของเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่จำหน่ายอยู่ในท้องตลาดทั่วไปมี ดังนี้

2.1.7.1 กางเกงยีนส์และกระโปรงยีนส์ มักจะมีป้ายยี่ห้อที่ทำจากหนังหรือผ้า ติดอยู่ด้านนอก ส่วนเสื้อจะมีป้ายบอกยี่ห้อทำจากผ้าติดอยู่ด้านใน นอกจากนี้บางยี่ห้อยังมีป้ายเล็กๆ ติดอยู่ด้านใน ซึ่งอธิบายวิธีการดูแลรักษาและทำความสะอาด โดยจะเขียนเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น

2.1.7.2 เสื้อผ้ามักจะมีกลิ่นเหม็นและอับชื้นที่เกิดจากการอัดทับและปะปนกันระหว่างการขนส่งเคลื่อนย้าย ซึ่งผู้ขายจะต้องนำมาซักรีด เพื่อให้ดูดีก่อนการนำออกขาย

2.1.7.3 เสื้อผ้าบางตัวอาจมีตำหนิ เช่น มีรอยขาดฉีก เส้นด้ายหลุดลุ่ย กระดุมแตกหัก ซิปแตก มีคราบเปื้อนจากน้ำมันหรือสนิม

2.1.7.4 ความทันสมัยของแบบเสื้อผ้ามักมีตั้งแต่ธรรมดา ไปจนถึงมีแบบที่ทันสมัย ซึ่งเสื้อผ้ายีนส์นั้นมียูอยู่ด้วยกันหลากหลายแบบด้วยกัน เสื้อผ้าบางแบบอาจจะมีขายเพียงแค่นั้นเดียว

2.1.7.5 ประเภทของเสื้อผ้ายีนส์ที่ขายส่วนใหญ่จะเป็นกางเกง เสื้อเชิ้ต เสื้อแจ็กเก็ต กระโปรง ส่วนเสื้อกั๊ก ชุดเอี๊ยม และชุดติดกันนั้นมีบ้างประปราย

2.1.7.6 ลักษณะของเสื้อผ้ายีนส์จะมีอยู่ด้วยกัน 3 ชนิด คือ เสื้อผ้ายีนส์เนื้อหนา เสื้อผ้ายีนส์เนื้อบาง และเสื้อผ้ายีนส์ยืด สีของเสื้อผ้ายีนส์ส่วนใหญ่จะออกโทนสีน้ำเงิน และสีฟ้า ซึ่งมีทั้งแบบสีที่ฟอกและไม่ฟอก

2.1.7.7 ราคาตั้งแต่ถูกมากไปจนถึงราคาแพงหรืออาจจะแพงกว่าของใหม่ เช่น กางเกงยีนส์สีสวย ทั้งนี้การกำหนดราคามักขึ้นอยู่กับยี่ห้อ ความนิยม รูปแบบ สถานที่ขาย ราคาต้นทุน กำไร และต้นทุนค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

2.2 การดัดแปลงเสื้อผ้า

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่เก่า มีแบบที่ล้าสมัยไปตามกาลเวลา เสื้อผ้าเหล่านี้ เราสามารถนำมาดัดแปลงแก้ไขเพื่อนำกลับมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ต้องการจะดัดแปลง จำแนกได้ 2 ประเภท คือ เสื้อผ้าที่ยังมีสภาพดีอยู่ แต่ต้องการจะดัดแปลงทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซาก จำเจ หรือเพื่อให้ทันสมัยนิยม และเสื้อผ้าที่มีรอยชำรุดนำมาดัดแปลงเพื่อแก้ไขหรือหลีกเลี่ยงสภาพที่ชำรุด

2.2.1 **หลักเกณฑ์ที่ควรคำนึงถึงในการดัดแปลงเสื้อผ้า** ก่อนที่จะทำการดัดแปลงเสื้อผ้า เราควรที่จะต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในการดัดแปลงเสื้อผ้า ดังนี้

2.2.1.1 คำนึงถึงผู้ที่สวมใส่ ว่าเมื่อหลังจากที่ได้ทำการดัดแปลงแล้ว เสื้อผ้านั้นดูน่าใช้และผู้ที่สวมใส่มีความยินดีที่จะสวมใส่หรือไม่

2.2.1.2 คำนึงถึงสภาพของเสื้อผ้าและผ้าเก่ามีพอที่จะสามารถนำมาแก้ไขดัดแปลงได้หรือไม่

2.2.1.3 คำนึงถึงค่าใช้จ่าย ว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงเวลาที่ต้องใช้ระยะเวลาอย่างน้อยเพียงใดในการแก้ไขดัดแปลง เมื่อแก้ไขดัดแปลงเสร็จแล้ว เสื้อผ้านั้นจะสามารถใช้ต่อไปได้อีกนานไหม คำนึงกับเวลา แรงงาน และค่าใช้จ่ายที่เสียไปหรือไม่

2.2.2 การเตรียมผ้าก่อนแก้ไขตัดแปลง ในการเตรียมผ้าก่อนตัดแปลงนั้น กรมวิชาการ (2528) ได้กล่าวถึงข้อควรปฏิบัติไว้ดังนี้

2.2.2.1 เลาะผ้าทุกชิ้นออก ถ้าสกปรกต้องซักให้สะอาดและรีดให้เรียบร้อย โดยเฉพาะส่วนที่เป็นรอยตะเข็บมาก่อน ควรเลาะอย่างบรรจง ไม่ใจร้อน เพื่อไม่ให้ผ้าชำรุดและยืดมากขึ้นอีก ถ้าใช้วิธีดึงตะเข็บขาดเพราะไม่ทันใจก็มักจะทำให้ผ้าขาดใช้การไม่ได้

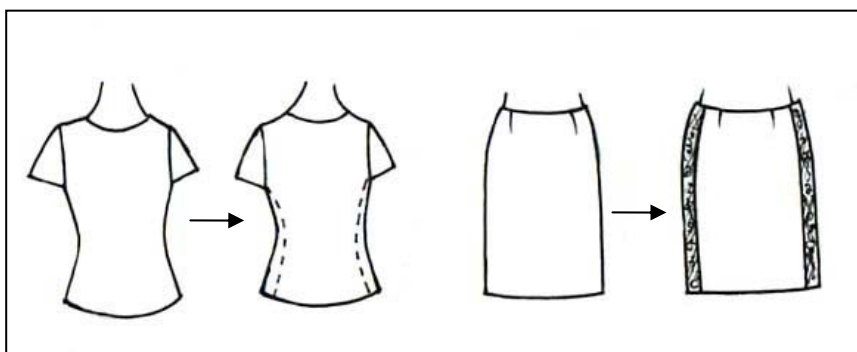
2.2.2.2 ถ้าผ้านั้นเนื้อดี ทน แต่มีสีซีดเป็นบางแห่ง ก็ควรนำมาย้อมเสียก่อน โดยเลือกสีที่ย้อมง่ายไม่ต่าง การย้อมนั้นควรเป็นเพียงทำให้สดใสนั้น ไม่ใช่เปลี่ยนเป็นสีอื่น

2.2.2.3 ลองวางแบบตัดของเสื้อที่จะตัดใหม่ดูก่อน เพื่อให้แน่ใจว่าผ้าที่เลาะแล้วนั้นพอตัด และส่วนไหนต้องวางเฉียงให้พันรอยเบื่อนหรือรอยขาด ถ้าผ้าไม่พอก็ต้องเปลี่ยนแบบเป็นอย่างอื่น บางครั้งก็ต้องใช้ของเก่าสองชนิดประกอบเข้าด้วยกัน

2.2.3 วิธีการแก้ไขและตัดแปลงเสื้อผ้า เสื้อผ้าแบบต่าง ๆ ที่นำมาแก้ไขตัดแปลงจะไม่มีลักษณะตายตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับศิลปะการตัดเย็บเสื้อผ้าและการตกแต่งเสื้อผ้าของแต่ละคน (กรมวิชาการ, 2528) ในการแก้ไขตัดแปลงเสื้อผ้านั้นอาจทำได้หลายเทคนิควิธีการด้วยกัน ซึ่งจะขอยกตัวอย่างเทคนิควิธีการแก้ไขตัดแปลงเสื้อผ้าไว้ได้ดังนี้

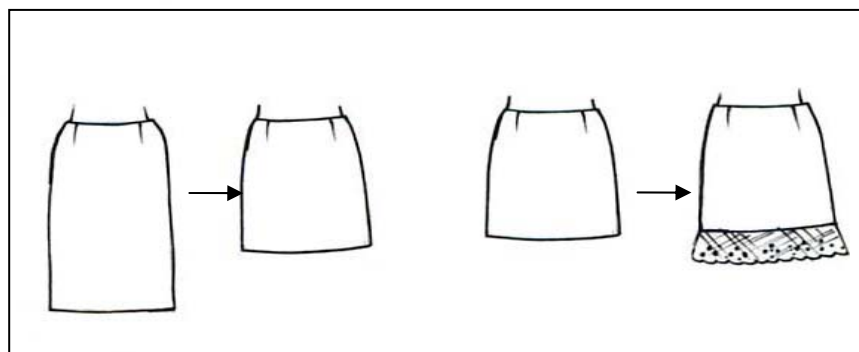
2.2.3.1 การแก้ไขขนาดของเสื้อผ้า เป็นการแก้ไขเสื้อผ้าให้มีขนาดใหญ่ขึ้น หรือเล็กลง สั้นขึ้นหรือยาวลง ซึ่งสามารถทำได้ดังนี้

2.2.3.1.1 การขยายตะเข็บข้างและแก้ไขความคับตึง การขยายตะเข็บข้างทำได้โดยการเลาะตะเข็บข้างตัว หลังจากนั้นเนาแล้วค่อยเย็บให้พอดีกับรูปร่างของผู้สวมใส่ หรือตามขนาดที่ต้องการ เหมาะสำหรับ กระโปรง เสื้อ กางเกง (วรรณิ, 2544) สำหรับเสื้อที่คับหรือตึงเกินไปจนไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยการขยายตะเข็บ ก็ควรแก้ไขโดยการแทรกผ้าหรือลูกไม้ลงไปบริเวณตัวเสื้อ ท้องแขน ตัวกระโปรง ตัวกางเกง ให้ดูกลมกลืนและสวยงาม (ไพเราะ, 2550) สำหรับชายเสื้อที่คับสะโพก ทำได้โดยการตัดให้สั้นกว่าเดิม หรือเลาะปลายตะเข็บข้างออกทั้งสองข้าง ทำเป็นเสื้อผ่าข้าง ดังภาพที่ 2.10

ภาพที่ 2.10 การแก้ไขขนาดของเสื้อผ้าด้วยการขยายตะเข็บข้างและแก้ไขความคับตึง

2.2.3.1.2 การตัดส่วนที่ยาวให้สั้นและการต่อส่วนที่สั้นให้ยาว การตัดส่วนที่ยาวให้สั้น ทำได้โดยการตัดชายกระโปรง กางเกง แขนเสื้อ ให้สั้นขึ้นแล้วพับสอยหรือเย็บเก็บชาย สำหรับการต่อส่วนที่สั้นให้ยาวขึ้นทำได้โดยการใช้ผ้าหรือลูกไม้เย็บต่อชายกระโปรง กางเกง แขนเสื้อ เป็นต้น

ภาพที่ 2.11 การแก้ไขขนาดของเสื้อผ้าด้วยการตัดส่วนที่ยาวให้สั้นและการต่อส่วนที่สั้นให้ยาว

สำหรับขนาดตัวที่ใช้ในการตัดเย็บในวงการอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปจะมีการกำหนดขนาดมาตรฐานไว้ โดยจะกำหนดขนาดเป็นตัวอักษร คือ S (ขนาดเล็ก) M (ขนาดกลาง) L (ขนาดใหญ่) และ XL (ขนาดใหญ่พิเศษ) นอกจากนี้ยังใช้เบอร์หรือตัวเลขบอกขนาดให้เลือกตั้งแต่ 8 10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 เป็นต้น ซึ่งขนาดตัวของชาวยุโรปจะมีขนาดใหญ่กว่าชาวเอเชีย

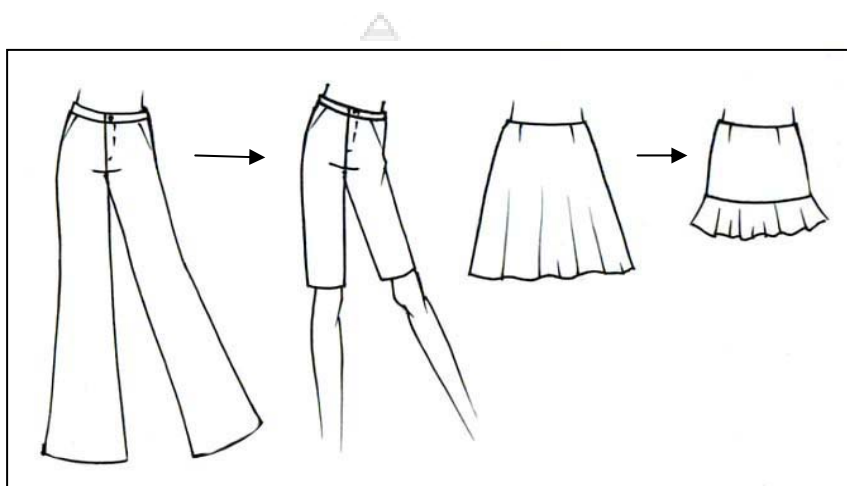
จากการสำรวจขนาดตัวของคนไทย ในโครงการ Size Thailand ปี พ.ศ.2551 โดยศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติหรือเนคเทค ภายใต้สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน อาทิเช่น สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ บริษัทไทยวาโก้ บริษัทธนุลักษณะ เป็นต้น ซึ่งได้ทำการสำรวจขนาดตัวของคนไทย จากผลการสำรวจสามารถแบ่งขนาดตัวมาตรฐานของผู้หญิงไทยออกเป็น 10 size โดยกำหนดจากรอบอก รอบเอว และรอบสะโพก (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2552) ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ขนาดตัวมาตรฐานของหญิงไทย

ขนาด	รอบอก		รอบเอว		รอบสะโพก	
	นิ้ว	เซนติเมตร	นิ้ว	เซนติเมตร	นิ้ว	เซนติเมตร
28	27.2-29.1	69.0-74.0	22.4-24.4	57.0-62.0	29.5-31.5	75.0-80.0
30	29.1-31.1	74.0-79.0	24.4-26.4	62.0-67.0	31.5-33.5	80.0-85.0
32	31.1-33.1	79.0-84.0	26.4-28.3	67.0-72.0	33.5-35.4	85.0-90.0
34	33.1-35.0	84.0-89.0	28.3-30.3	72.0-77.0	35.4-37.4	90.0-95.0
36	35.0-37.0	89.0-94.0	30.3-32.7	77.0-83.0	37.4-39.8	95.0-101.0
38	37.0-39.0	94.0-99.0	32.7-35.0	83.0-89.0	39.8-42.1	101.0-107.0
40	39.0-40.9	99.0-104.0	35.0-37.4	89.0-95.0	42.1-44.5	107.0-113.0
42	40.9-42.9	104.0-109.0	37.4-40.2	95.0-102.0	44.5-47.2	113.0-120.0
44	42.9-44.9	109.0-114.0	40.2-42.9	102.0-109.0	47.2-50.0	120.0-127.0
46	44.9-46.9	114.0-119.0	42.9-45.7	109.0-116.0	50.0-52.8	127.0-134.0

ที่มา: เนคเทค (2552)

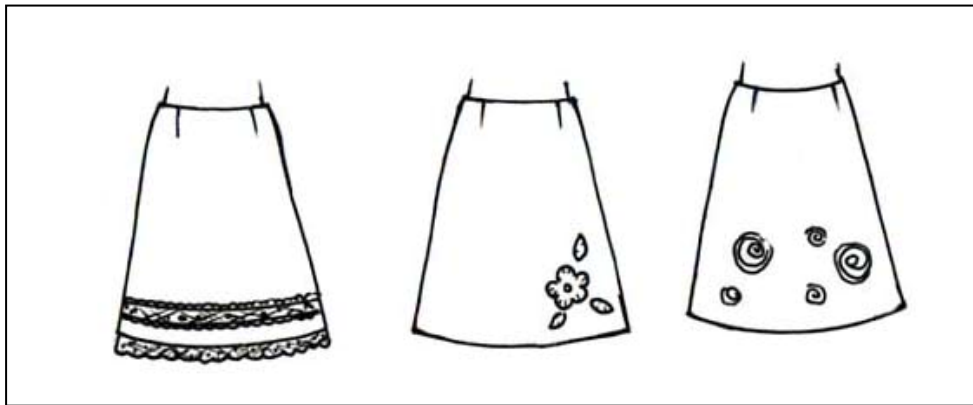
2.2.3.2 การแก้ไขตัดแปลงแบบใหม่ เป็นการนำเสื้อผ้าที่ไม่ใช้แล้ว ที่มีแบบล้าสมัยมาดัดแปลงแบบใหม่ให้เหมาะสมกับสมัยนิยม (ไพเราะ, 2550) เช่น ดัดแปลงจากกางเกงขายาวเป็นกางเกงขาสั้นส่วน ดัดแปลงกระโปรงบานเป็นกระโปรงเข้ารูปต่อชายย้วย ดัดแปลงจากเสื้อแขนยาวเป็นเสื้อแขนสั้นจีบปลายแขน ดัดแปลงจากกางเกงเป็นกระโปรง เป็นต้น

ภาพที่ 2.12 การแก้ไขเสื้อผ้าด้วยการดัดแปลงแบบใหม่

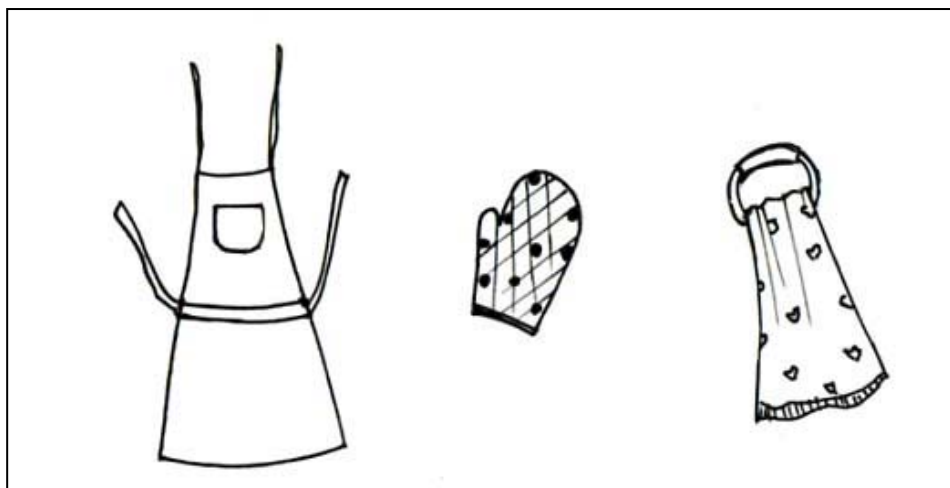
การดัดแปลงแบบใหม่สามารถทำได้โดยการละชิ้นส่วนของเสื้อผ้าออก แล้วนำมาดัดเย็บใหม่ให้ได้ตามแบบที่ออกไว้ ซึ่งวิธีในการตัดเย็บเสื้อผ้าสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 วิธี คือ การตัดลงบนผ้า การสร้างแบบตัด และการทำเสื้อผ้าบนหุ่น (ศรีนวล, 2543) โดยทั้งนี้ในการดัดแปลงแบบใหม่ควรที่จะต้องคำนึงปริมาณของผ้าว่ามีเพียงพอสำหรับตัดหรือไม่ ถ้าผ้าไม่พอก็ต้องเปลี่ยนแบบเป็นอย่างอื่น บางครั้งอาจต้องใช้ของเก่าสองชนิดประกอบเข้าด้วยกัน

2.2.3.3 การดัดแปลงโดยการตกแต่งเพิ่มเติมด้วยวัสดุ เสื้อผ้าเก่า สีพื้น แบบเรียบ ดัดแปลงได้โดยนำวัสดุต่าง ๆ มาตกแต่งเพิ่มเติมลงไป เช่น การติดโบ ติดลูกไม้ ลายปักสำเร็จรูป เศษผ้าสีสวยๆ ตัดเป็นรูปต่าง ๆ มาเย็บปะลงบนเสื้อผ้า ปักลูกบิดหรือปักลวดลายด้วยไหมสีต่าง ๆ ลงไป หรือใช้ลูกไม้มาเย็บต่อปลายแขนเสื้อ ชายกระโปรง เป็นต้น ดังภาพที่ 2.13 ทั้งนี้เพื่อให้เสื้อผ้านั้นดูใหม่ มีสีสันและน่าใช้ยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2.13 การดัดแปลงเสื้อผ้าโดยการตกแต่งเพิ่มเติมด้วยวัสดุ

2.2.3.4 การดัดแปลงโดยการเปลี่ยนจากเสื้อผ้าเป็นของใช้ เสื้อผ้าที่ใช้งานมานานแล้ว แต่เนื้อผ้ายังมีสภาพดี ถ้าไม่ต้องการสวมใส่อีกต่อไป ก็นำมาดัดแปลงทำเป็นของใช้ได้ เช่น ผ้ากันเปื้อน ผ้าจับหูกระทะ พลอกหมอน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อนำมาใช้สอยเป็นประโยชน์อย่างอื่นต่อไปได้อีก

ภาพที่ 2.14 การดัดแปลงเสื้อผ้าโดยการเปลี่ยนจากเสื้อผ้าเป็นของใช้

2.3 วัสดุตกแต่งและการตกแต่งเสื้อผ้า

วัสดุตกแต่งมีความสำคัญต่อเสื้อผ้า เพราะทำให้เสื้อผ้าเกิดความสวยงาม เกิดจุดเด่นบนเสื้อผ้า ถือเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการซื้อเสื้อผ้า โดยนักออกแบบมักจะนำวัสดุตกแต่งไปใช้เพื่อให้เกิดรูปแบบเฉพาะตัว ทำให้สะดุดตาขึ้น วัสดุตกแต่งเสื้อผ้าบางชนิดทำหน้าที่ทั้งตกแต่ง และทำหน้าที่เป็นเครื่องเกาะเกี่ยว เช่น กระดุม ซิป ผ้าผูกคอชนิดที่ติดไปกับคอเสื้อ เป็นต้น โดยวัสดุตกแต่งเสื้อผ้านั้นจะเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้ในการกำหนดราคาของเสื้อผ้า เพราะวัสดุตกแต่งชนิดที่มีคุณภาพดี และสวยงาม เช่น ผ้าลูกไม้ปักสำหรับตกแต่งจากประเทศฝรั่งเศส มีราคาแพง ผ้าปักดอกของฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียง เมื่อนำมาตัดเสื้อผ้าหรือนำมาตกแต่งเสื้อผ้า ทำให้เสื้อผ้านั้นมีราคาแพง ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าชั้นสูง เสื้อผ้าราคาระดับกลาง นิยมใช้ผ้าปักดอกระดับราคาปานกลาง เช่น ผ้า Batiste ส่วนผ้าปักดอกราคาแพง จะใช้ผ้า Organza และผ้าปักดอกราคาถูกลงจะไม่มีการปักเป็นหยักโค้ง แต่จะมีการปักแบบธรรมดาทั่วไป เมื่อนำมาตัดเสื้อผ้าหรือตกแต่งเสื้อผ้า บางครั้งนิยมใช้ Rickrack ติดเพื่อให้เกิดริมหยักแทน ทำให้ราคาเสื้อผ้าน่าดู (สาคร, 2548)

2.3.1 ชนิดของวัสดุตกแต่งเสื้อผ้า วัสดุตกแต่งเสื้อผ้านั้นมีอยู่หลากหลายชนิดด้วยกัน ซึ่งแต่ละชนิดจะมีลักษณะและทำหน้าที่ในการตกแต่งที่แตกต่างกัน บางชนิดทำหน้าที่ทั้งตกแต่งและใช้เป็นเครื่องเกาะเกี่ยว บางชนิดทำหน้าที่ตกแต่งและแก้ไขปัญหาเสื้อผ้า หรือบางชนิดมีทำหน้าที่ตกแต่งเพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเสื้อผ้าแต่ละประเภท ซึ่ง สาคร (2548) ได้แบ่งชนิดของวัสดุตกแต่งไว้ดังนี้

- 2.3.1.1 กระดุม (Button)
- 2.3.1.2 ซิป (Zipper)
- 2.3.1.3 ลูกไม้ (Lace)
- 2.3.1.4 ลูกปัด (Bead)
- 2.3.1.5 เลื่อม (Sequin)
- 2.3.1.6 มุก (Pearl)
- 2.3.1.7 เพชร (Diamond)
- 2.3.1.8 ด้าย ไหม ดิ้นเงิน ดิ้นทอง (Embroidery, Threads, Yarn)
- 2.3.1.9 เชือก (Cord)
- 2.3.1.10 เทป เปีย ริบบิ้น (Tape, Braid, Ribbon)
- 2.3.1.11 พู่ (Tassel)

2.3.1.12 ชายครุย (Fringe)

2.3.1.13 ไท (Tie)

2.3.1.14 ยางยืด (Elastic)

2.3.1.15 ไปป์ (Piping)

2.3.1.16 เวลโคล (Velcro Fasteners)

2.3.1.17 วัสดุตกแต่งริมจากธรรมชาติ (Natural Trim)

2.3.2 หลักการเลือกใช้วัสดุตกแต่งเสื้อผ้า ในการเลือกใช้วัสดุตกแต่งเสื้อผ้านั้น สาค (2548) ได้กล่าวไว้ว่า ควรจะเลือกใช้ให้เหมาะสมกับรูปแบบเสื้อผ้า ประเภทของเสื้อผ้าที่จะผลิต และควรคำนึงถึงคุณสมบัติของวัสดุตกแต่ง ดังนี้

2.3.2.1 พื้นผิววัสดุตกแต่ง หมายถึง สี แบบ ลวดลายวัสดุตกแต่ง ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัสดุหลัก โดยเฉพาะสี ควรเลือกสีวัสดุตกแต่งให้สอดคล้องกับผ้า ในกรณีที่เกิดเสื้อผารูปแบบเรียบ ๆ และเลือกสีตรงกันข้ามในเสื้อผ้าที่ต้องการจุดเด่นน้ำหนักวัสดุตกแต่ง ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัสดุหลัก ในกรณีผลิตเสื้อผ้าที่ใช้วัสดุหลักเนื้อหนาหนัก ควรเลือกวัสดุที่มีน้ำหนักได้ แต่กรณีวัสดุหลักเนื้อผ้าบางเบา ก็ควรเลือกวัสดุตกแต่งให้เหมาะสมกัน

2.3.2.2 ราคาวัสดุตกแต่ง ควรเลือกใช้ให้สอดคล้องกับราคาเสื้อผ้าที่ผลิตเพราะการคิดราคาเสื้อผ้า จำเป็นอย่างยิ่งต้องบวกราคาของวัสดุตกแต่งด้วย จึงควรเลือกใช้วัสดุตกแต่งราคาถูกลงกับเสื้อผ้าที่มีราคาถูก วัสดุราคาแพงกับเสื้อผาราคาแพงเท่านั้น

2.3.2.3 ขนาดวัสดุตกแต่ง ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเสื้อผ้าซึ่งในการออกแบบเสื้อนอกออกแบบต้องเป็นผู้กำหนดสัดส่วนเสื้อผ้าให้สัมพันธ์กับขนาดวัสดุตกแต่งเสื้อผ้า ควรเลือกขนาดให้เหมาะสม ไม่เล็กหรือใหญ่เกินไป

ฉะนั้นก่อนตัดสินใจเลือกใช้วัสดุตกแต่ง ควรพิจารณาถึงคุณสมบัติของวัสดุตกแต่ง เพื่อเป็นแนวทางและประโยชน์ในการผลิตเสื้อผ้าต่อไป

2.3.3 หลักการเลือกใช้วัสดุตกแต่งให้เหมาะสมกับรูปแบบเสื้อผ้า การเลือกใช้วัสดุตกแต่งให้เหมาะสมกับรูปแบบเสื้อผ้าจะช่วยทำให้เสื้อผ้านั้นเกิดความสวยงาม ซึ่ง สาค (2548) ได้อธิบายถึงหลักในการเลือกใช้วัสดุตกแต่งที่น่าสนใจไว้ดังนี้

2.3.3.1 ชุดราตรีสีโมสร เป็นชุดที่ใช้สวมใส่ในตอนกลางคืน ผ้าที่ใช้ต้องเป็นผ้าที่มีความมันวาว ดังนั้นวัสดุตกแต่งที่สามารถใช้กับชุดราตรีสีมอสนั้น ควรเป็นพวกลูกบิด เลื่อม มุกหรือเพชร เพราะจะทำให้เสื้อนั้นดูสวยงามมีความแพรวพราว เมื่อถูกกับแสงไฟในยามค่ำคืน ทำให้ผู้สวมใส่เด่นสวยสะดุดตา และควรเลือกสีวัสดุให้เข้ากับสีของผ้า

2.3.3.2 ชุดราตรีทั่วไป ใช้ผ้าที่มีความมันวาว แต่การใช้วัสดุตกแต่งจะน้อยกว่า ชุดราตรีสโมสร วัสดุที่ใช้ควรเป็นมุก ลูกปัด เลื่อม และเพชร แต่ในการเลือกซื้อวัสดุต้องเลือกให้เข้ากับสีของชุด จึงจะทำให้ชุดที่สวมใส่มีความสวยงามยิ่งขึ้น

2.3.3.3 ชุดทำงาน ควรเลือกวัสดุประเภทลูกไม้ การเดินเส้น การตีเกล็ด หรือ เป็นประเภทมุก เลื่อมบ้างก็ได้ แต่ไม่ควรตกแต่งให้มากเกินไปเพราะจะทำให้ไม่เหมาะสมกับโอกาส

2.3.3.4 ชุดนอน เป็นชุดที่มักตัดเย็บด้วยผ้าเนื้อบางเบา วัสดุตกแต่งจึงควรเป็นพวกจีบระบายต่าง ๆ เพื่อให้ดูสวยงาม น่ารัก หรือบางครั้งอาจใช้วัสดุประเภทลูกไม้ตกแต่งเพื่อเพิ่มความสวยงามให้กับชุดนอนก็ได้

2.3.3.5 ชุดลำลอง ควรใช้ลูกไม้หรือจีบระบาย การเดินเส้น การคัทเวิร์ค เป็นต้น แต่ไม่ควรมีการตกแต่งมากเกินไป

2.3.3.6 เสื้อผ้าประเภทอ่อนหวาน ส่วนใหญ่ตัดเย็บด้วยผ้าที่ทิ้งตัว นิยมการตกแต่งเสื้อผ้าด้วยการจีบรูด จีบจีบ ไล่ไก่ โบริ และการปัก

2.3.3.7 ชุดกีฬา เสื้อผ้าชุดกีฬาเน้นความสะดวกในการเคลื่อนไหว ดังนั้นวัสดุที่ใช้ตกแต่งจึงไม่จำเป็น แต่ควรจะมีการตกแต่งด้วยการต่อผ้า เพื่อให้ดูสะอาดตาขณะเคลื่อนไหว

2.3.4 หลักการออกแบบเสื้อผ้าและการตกแต่งเสื้อผ้า การออกแบบเสื้อผ้าและการตกแต่งเสื้อผ้า ผู้ออกแบบควรที่จะต้องเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ของการออกแบบ ซึ่งต้องควรยึดหลักและกฎเกณฑ์ของศิลปะ เพื่อให้ผลงานนั้นเกิดความสวยงาม

2.3.4.1 หลักการออกแบบเสื้อผ้า สำหรับหลักการออกแบบเสื้อผ้าที่ต้องควรคำนึงถึงมีดังต่อไปนี้

2.3.4.1.1 สี (Color) คือ สิ่งที่เกิดจากการมองเห็น สภาพของความเข้มของแสงเกิดการกระทบกับวัตถุแล้วจะสะท้อนเข้าสู่สายตา เสวลักษณะณ์ (2549) กล่าวว่า สีนั้นจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจเป็นอันดับแรกของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยการนำสีมาใช้จะต้องคำนึงถึงรูปร่างและบุคลิกของผู้สวมใส่ รวมถึงโอกาสในการสวมใส่

2.3.4.1.2 เนื้อผ้า (Texture) คือ การที่สัมผัสเนื้อผ้าไปแล้วจะให้ความรู้สึก เรียบ หยิบ แข็งอ่อนนุ่ม หรือกระด้าง

2.3.4.1.3 สัดส่วน (Proportion) คือ ความสัมพันธ์ระหว่างแบบเสื้อผ้าและขนาดของส่วนต่าง ๆ ในแบบเสื้อผ้า ซึ่งจะต้องมีการจัดวางให้ได้อย่างเหมาะสมลงตัว เมื่อมองดูแล้วจะไม่ทำให้รู้สึกว่าเป็นใหญ่หรือเล็กเกินไป หนักหรือเบาเกินไป และมากหรือน้อยเกินไป

2.3.4.1.4 ความสมดุล (Balance) ในการออกแบบเสื้อผ้าจะไม่สามารถวัดความสมดุลของเสื้อผ้าได้ด้วยน้ำหนัก แต่นักออกแบบจะวัดจากความรู้สึกและจากการดูด้วยสายตา (เจียมจิต, 2545) ซึ่งสามารถดูได้จากขนาดและความเข้มของเส้นบนเสื้อผ้า ตลอดจนการเลือกใช้วัสดุตกแต่งที่มีความสัมพันธ์กัน ไปกันได้

2.3.4.1.5 จุดเด่น (Dominance) คือ การเน้นส่วนใดส่วนหนึ่งบนเสื้อผ้าให้มีความเด่นชัด ทั้งนี้เพื่อให้เป็นที่สะดุดตามากกว่าส่วนอื่น ๆ

2.3.4.1.6 จังหวะ (Rhythm) คือ ลีลาการจัดวางลงบนตัวเสื้อผ้าเพื่อทำให้เกิดระยะหรือความเคลื่อนไหว ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึก อ่อนหวาน สวยงาม หยาดกระด้าง ฯลฯ (เจียมจิต, 2545) สำหรับการออกแบบเสื้อผ้าที่ถูกแบ่งสัดส่วนมากกว่า 2 ส่วนขึ้นไป จะต้องพิจารณาในเรื่องการนำจังหวะเข้ามาใช้ด้วย ซึ่งจังหวะในการออกแบบขึ้นอยู่กับการใช้เส้น และมวล (Mass) ทำหน้าที่เป็นแกนเน้น เนื่องจากใช้เส้นและมวลดังกล่าว ทำซ้ำ ๆ กัน เช่น แนวอัดของพลีทหรือแนวของกระดุม เป็นต้น (อัจฉรา, ม.ป.ป.)

2.3.4.1.7 ความกลมกลืน (Harmony) คือ การจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ในเสื้อผ้า ให้เกิดการประสมประสานกลมกลืนกันได้อย่างลงตัว ทำให้มองดูแล้วสวยงาม ไม่ขัดตา ซึ่งทำให้รู้สึกว่สิ่งนั้นเข้ากันได้ดี เช่น ความกลมกลืนของรูปทรง ความกลมกลืนของเส้น ความกลมกลืนของผิวสัมผัส เป็นต้น

2.3.4.2 หลักการตกแต่งเสื้อผ้า ในการออกแบบตกแต่งเสื้อผ้านั้นมีหลักการเลือกชนิดและลักษณะของวัสดุตกแต่งเพื่อให้เหมาะสมและสัมพันธ์กับโครงสร้างของตัวเสื้อ ซึ่ง อัจฉรา (2527) ได้กล่าวถึงหลักการตกแต่งเสื้อผ้า ที่ควรคำนึงถึงไว้ดังนี้

2.3.4.2.1 ส่วนตกแต่งนั้น ๆ จะต้องเสริมแบบเสื้อจากโครงสร้างเดิมให้เด่นขึ้นซึ่งควรที่จะเลือกส่วนตกแต่งให้สัมพันธ์กับเส้นบนโครงสร้างของเสื้อ เพื่อจะได้ไม่เกิดความรู้สึกว่เสื้อ ตัวนั้นดูรุงรังเกินไป

2.3.4.2.2 ส่วนตกแต่งนั้น ๆ จะต้องสัมพันธ์กับรายละเอียดปลีกย่อย (Scale) และผิวสัมผัสของผ้าตัดเสื้อชิ้นนั้น ๆ ด้วย เช่น ถ้าตัวเสื้อเป็นผ้าใยสังเคราะห์ ส่วนตกแต่งที่ทำจากผ้าก็ควรทำด้วยใยสังเคราะห์เช่นกัน เป็นต้น

2.3.4.2.3 ส่วนตกแต่งต่าง ๆ นั้น ถ้าใช้ในบริเวณจำกัด มักจะทำให้ดูเด่น และมีเสน่ห์กว่าจะใช้บริเวณมากหรือหลาย ๆ บริเวณ ดังนั้นการใช้ส่วนตกแต่งดังกล่าวควรใช้ไม่เกิน 1 หรือ 2 แห่ง บนตัวเสื้อก็เพียงพอแล้ว

2.3.4.2.4 สีของวัสดุตกแต่งอาจจะเป็นสีเดียวกันกับสีของผ้าหรือสีตัดกันก็ตาม ควรจะดูไม่ขัดตา ถ้าผ้าเป็นลวดลายหลาย ๆ สี ควรเลือกสีที่เด่นที่สุดของลวดลายนั้น ๆ มาเป็นสีของวัสดุตกแต่งเพิ่มเติม จึงจะเกิดความผสมผสานกัน

2.3.4.2.5 ขนาดของวัสดุตกแต่งควรสัมพันธ์กับขนาดของบริเวณที่จะตกแต่ง เช่น บริเวณปก หรือขอบปลายแขนมักจะมีบริเวณที่เล็ก ต่างกับส่วนของกระโปรงหรือบริเวณลำตัวเสื้อทั้งหมด ดังนั้นขนาดของวัสดุตกแต่งควรจะใช้ต่างกัน

2.3.5 วิธีการตกแต่งเสื้อผ้า เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีสีเขียว ๆ อ่อน ๆ และแบบเสื้อเป็นแบบเรียบ ๆ ไม่มีจุดเด่น ซึ่งทำให้เสื้อผ้านั้นดูไม่น่าสนใจ และผู้สวมใส่อาจจะเบื่อได้ง่าย ดังนั้นการตกแต่งจะเป็นตัวช่วยทำให้เสื้อผ้านั้นดูสวยงามขึ้น ดูน่าสนใจยิ่งขึ้น โดย กรมวิชาการ (2528) ได้แบ่งวิธีการตกแต่งเสื้อผ้าไว้ 3 วิธี คือ

2.3.5.1 ใช้เครื่องประดับเพิ่มต่างหากจากตัวเสื้อ เครื่องประดับที่แต่งพร้อมกับตัวเสื้อนั้นได้แก่ เข็มกลัด ดอกไม้ ผ้าพันคอ เป็นต้น ซึ่งควรเลือกเครื่องประดับให้สัมพันธ์กับตัวเสื้อแบบเสื้อ สี และรูปร่างผู้สวมใส่ด้วย ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้ให้ถูกต้องกับเนื้อผ้าที่มีอยู่

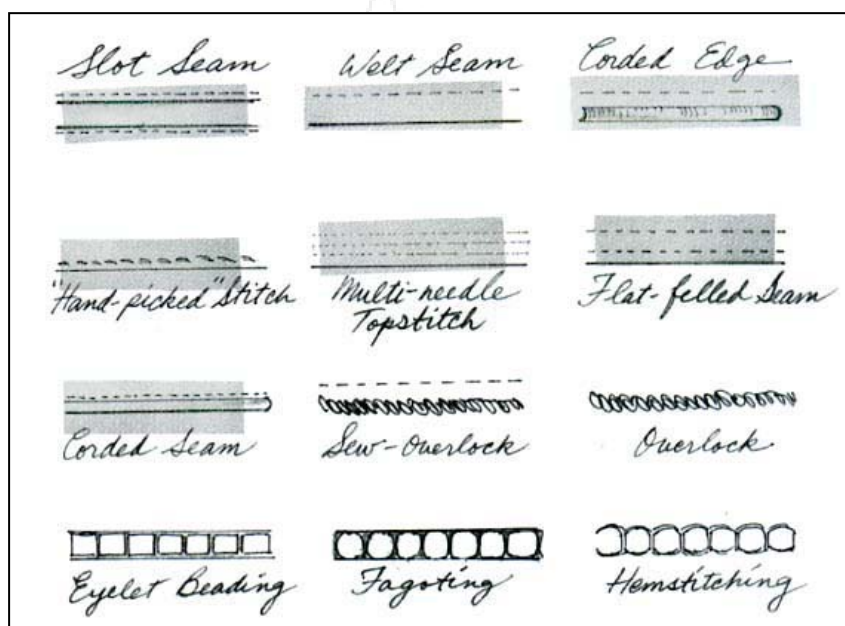
2.3.5.2 ทำส่วนหนึ่งส่วนใดที่เป็นโครงสร้างของเสื้อให้น่าสนใจ การตกแต่งวิธีนี้จะใช้โครงสร้างของเสื้อตกแต่งในตัว ได้แก่ การใช้เกล็ดในตัวเสื้อ ปกใช้แผ่นผ้าตัดเป็นรูปเพื่อช่วยให้เสื้อผ้ามดูสวยงามน่าใส่ขึ้น ทั้ง ๆ ที่บางอย่างไม่จำเป็นต้องใช้ เช่น กระเป๋ากะดุมหลอก แต่ก็ตัดออกไม่ได้เพราะแบบทำให้เสื้อผ้ามดูดีขึ้น

2.3.5.3 ใช้วัสดุอื่นเพิ่มเพื่อทำให้เกิดลวดลายในตัวเสื้อ เช่น ติดลูกไม้ ติดกระดุม ปักลวดลาย ติดโบ ซึ่งจะทำให้เสื้อสวยงามขึ้น แต่ถ้าไม่มีก็ไม่ทำให้เสื้อผ้านั้นเสียรูปทรงไป

ในการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการตกแต่งแบบใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความชอบและความถนัดของนักออกแบบแต่ละคน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เสื้อผ้ามเกิดจุดเด่นขึ้น การตกแต่งเสื้อผ้ามไม่ว่าจะใช้เทคนิค หรือวิธีการใดก็ตาม นักออกแบบจะต้องเข้าใจถึงหลักการออกแบบตกแต่ง การเลือกสี ขนาด ตำแหน่งที่จะใช้ตกแต่ง ซึ่งถ้าใช้ผิดอย่างใดอย่างหนึ่งไป แทนที่จะทำให้เสื้อผ้ามดูดีขึ้นและมีราคาขึ้น อาจกลับเป็นตรงกันข้าม (เสาวลักษณ์, 2549)

2.3.6 ประเภทการตกแต่งเสื้อผ้า การตกแต่งเสื้อผ้านั้นมีอยู่ด้วยกันหลายประเภท สามารถตกแต่งได้ด้วยมือและด้วยเครื่องจักร ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 22 ประเภทดังนี้

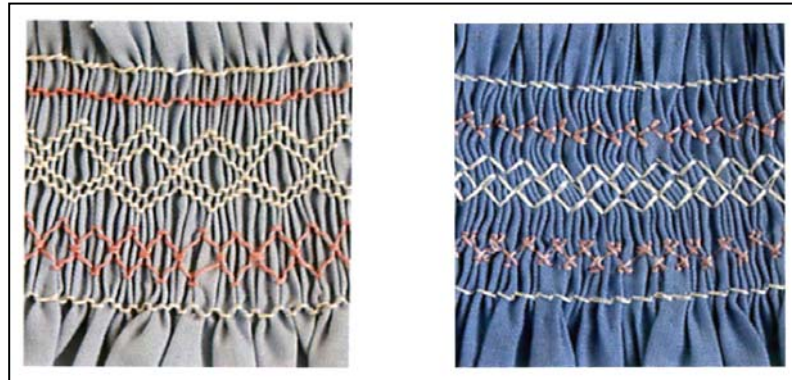
2.3.6.1 การตกแต่งริมด้วยตะเข็บ (Stitched Trims) การตกแต่งด้วยตะเข็บสามารถทำได้ด้วยการเย็บมือและเย็บด้วยเครื่องจักร ซึ่งมักจะนิยมตกแต่งตามริมตะเข็บบนเสื้อผ้า เพื่อเพิ่มจุดเด่นบนเสื้อผ้าทำให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2.15 ลักษณะตะเข็บที่ใช้ในการตกแต่ง

ที่มา: Tate (2004)

2.3.6.2 การตกแต่งด้วยสมีอค (Smock) การตกแต่งด้วยสมีอค เป็นการตกแต่งก่อนตัดเย็บเป็นตัวเลข สมีอค คือ การทำให้เนื้อผ้ามีแนวจีบรูดหรือทำให้เกิดรอยย่น พองฟู จนเกิดเป็นลวดลายต่างๆ บนผ้า สามารถเพิ่มความน่าสนใจด้วยวิธีการปักด้ายหรือไหมนำมาเย็บต่อกันเป็นช่วงจังหวะเท่ากันเพื่อให้เกิดลวดลายบน รอยแนวรูด การทำสมีอคสามารถทำได้ด้วยมือและด้วยเครื่องจักร ดังภาพที่ 2.16 โดยมากมักจะนิยมนำมาใช้ตกแต่งกับเสื้อผ้าเด็ก

ภาพที่ 2.16 ลักษณะการตกแต่งด้วยสมีอด

ที่มา: Knight (2008)

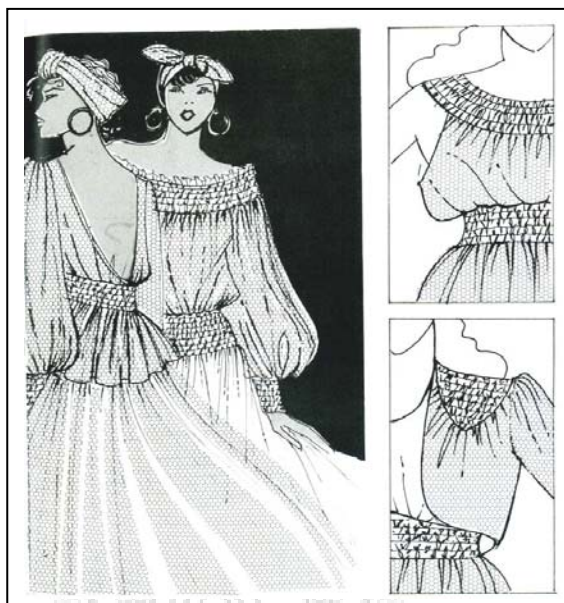
2.3.6.3 การตกแต่งด้วยจีบระบาย (Ruffles) หมายถึง การตัดผ้าเป็นเส้น แล้วนำมาเย็บต่อริมเสื้อผ้าโดยริมด้านหนึ่งเย็บให้สำเร็จ ส่วนริมอีกด้านหนึ่งเย็บเป็นจีบรูด จากนั้นนำริมที่เย็บด้านจีบรูดนี้เป็นด้านที่ใช้เย็บต่อกับริมเสื้อผ้าในตำแหน่งที่ต้องการตกแต่ง

ภาพที่ 2.17 ลักษณะการตกแต่งด้วยจีบระบาย

ที่มา: Tate (1984)

2.3.6.4 การตกแต่งด้วยจีบพอง (Fullness) หมายถึง การเพิ่มเนื้อที่ผ้าด้วยการเย็บรูดสามารถเย็บด้วยจักรหรือด้วยมือ ซึ่งจะทำให้เสื้อผ้าตรงบริเวณที่เย็บรูดนั้นมีความพองฟูและบานออก

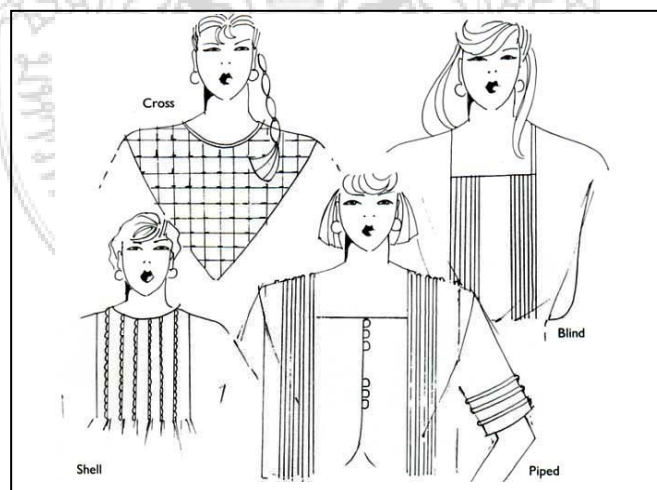
ภาพที่ 2.18 ลักษณะการตกแต่งด้วยจีบพอง
ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.5 การตกแต่งด้วยการจับจีบ (Pleats) หมายถึง การพับทบผ้าให้เกิดเป็นแนวยาวตามความต้องการ และเย็บทับหรือรีดโดยใช้ความร้อน ทั้งนี้เพื่อบังคับให้แนวจีบคงทน ดังภาพที่ 2.19

ภาพที่ 2.19 ลักษณะการตกแต่งด้วยการจับจีบ
ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.6 การตกแต่งด้วยการตีเกล็ด (Tucking) หมายถึง การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยวิธีการเย็บผ้าเป็นแนวเส้นตรง ให้ชิดแนวสันทบ ซึ่งสามารถจะเย็บตีเกล็ดยาวหรือสั้น ใหญ่ เล็กได้ตามต้องการ หรือจะตีเกล็ดเป็นรูปกากบาท หรือเส้นขวาง เส้นทแยงมุมก็ได้ (สาคร, 2548)

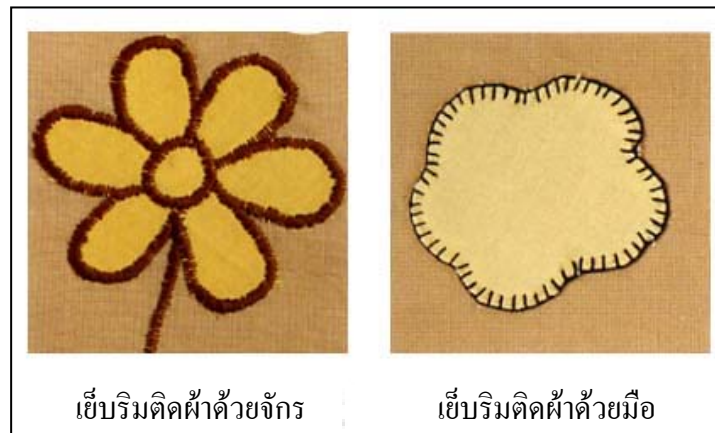
ภาพที่ 2.20 ลักษณะการตกแต่งด้วยการตีเกล็ด
ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.7 การตกแต่งด้วยการต่อผ้า (Patch Work) หมายถึง การนำผ้าชิ้นเล็ก ๆ ที่มีสีสันแตกต่างกัน นำมาเย็บต่อกันให้เกิดเป็นลวดลาย ซึ่งส่วนใหญ่จะนิยมเย็บต่อกันเป็นรูปเรขาคณิต

ภาพที่ 2.21 ลักษณะการตกแต่งด้วยการต่อผ้า
ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.8 การตกแต่งด้วยการตัดปะผ้า (Applique) การตกแต่งด้วยการตัดปะผ้าเป็นการตกแต่งด้วยผ้าโดยการตัดผ้าหรือวัสดุบางชนิดนำมาปะลงบนผ้าที่เป็นพื้นหลัง แล้วเย็บริมติดกับผ้าชั้นหลังในลักษณะต่าง ๆ สามารถเย็บด้วยมือ โดยเย็บด้วยตะเข็บต่าง ๆ เช่น ตะเข็บด้น ตะเข็บสอย ตะเข็บถักรังดุม หรือตะเข็บที่ใช้เย็บริมผ้าอื่น ๆ และการเย็บริมผ้าด้วยจักร ดังภาพที่ 2.22 การตกแต่งด้วยการตัดปะผ้านอกจากจะทำให้เสื้อผ้าเกิดความสวยงามแล้ว ยังเป็นเทคนิคที่ใช้ในการซ่อมแซมเสื้อผ้าที่ขาดให้กลับมาใช้งานได้อย่างสวยงามได้อีกด้วย (เสาวลักษณ์, 2549)

ภาพที่ 2.22 ลักษณะการตกแต่งด้วยการตัดปะผ้า
ที่มา: Knight (2008)

2.3.6.9 การตกแต่งด้วยการเย็บสัก (Quilting) คือ การนำผ้า 2 ชั้น หรือมากกว่า ซ้อนกันแล้วเย็บ โดยใส่วัสดุนุ่มๆ ไว้ตรงกลาง ซึ่งเมื่อเย็บแล้วจะเกิดเป็นรอยลึกในส่วนของตะเข็บจักร ส่วนที่ไม่ได้เย็บจะเกิดรอยนูนขึ้นมา ทำให้เกิดเป็นลวดลาย

ภาพที่ 2.23 ลักษณะการตกแต่งด้วยการเย็บสัก
ที่มา: Tate (2004)

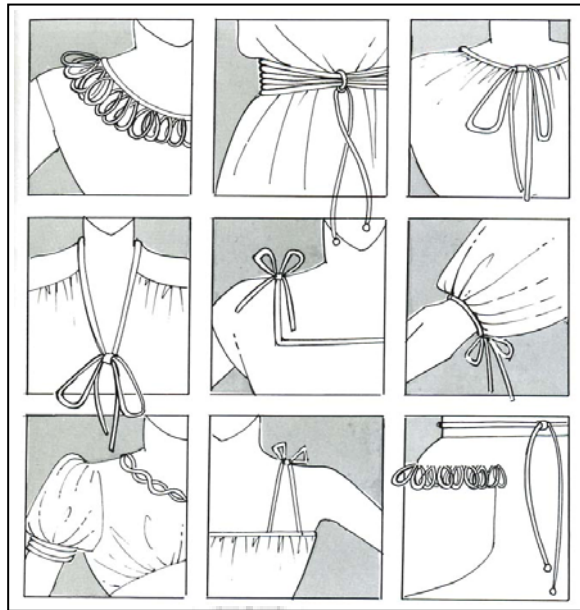
2.3.6.10 การตกแต่งด้วยผ้าผูกหรือโบ (Bows) ผ้าผูกหรือโบ เป็นที่นิยมนำมาตกแต่งเสื้อผ้า เช่น โบหูกระต่าย ผ้าผูกโบแบบเน็คไท ผ้าผูกเอว เป็นต้น

ภาพที่ 2.24 ลักษณะการตกแต่งด้วยผ้าผูกโบ

ที่มา: Ireland (2004)

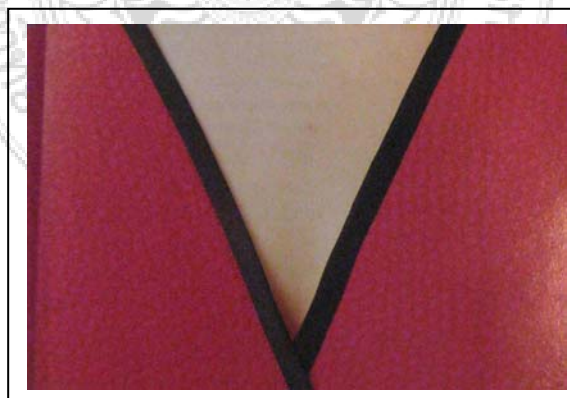
2.3.6.11 การตกแต่งด้วยไส้ไก่ (Rouveau Work) การตกแต่งด้วยไส้ไก่ หมายถึง การตกแต่งโดยการตัดผ้าเป็นเส้น ๆ ตามแนวผ้าเกรนเฉียง ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ผ้าไส้ไก่เกิดการยืดหยุ่นได้ ผ้าที่ใช้ทำไส้ไก่จะตัดเป็นเส้นขนาดเล็กหรือใหญ่ตามความต้องการ เสร็จแล้วนำมาพับทบแล้วเย็บด้วยจักร โดยให้ห่างจากเส้นสันทบตามขนาดของไส้ไก่ที่ต้องการ จากนั้นกลับไส้ไก่ออกมา เพื่อเก็บตะเข็บผ้าไว้ด้านในหรืออาจจะใช้เชือกสอดไว้ด้านในเพื่อเพิ่มความแข็งแรงและทำให้ทรงตัวดีขึ้นก็จะกลายเป็นไส้ไก่สอดเชือก (Bias cording to piping) ไส้ไก่สามารถนำมาขดเป็นลวดลายต่าง ๆ ตกแต่งบริเวณปกเสื้อ คอเสื้อ แขนเสื้อ ทำกระดุมจีน รังดุมห่วงคล้อง (จุฑาทิพ, ม.ป.ป.) หรือบางครั้งใช้ไส้ไก่เย็บติดกับสابلเสื้อและใช้ผูกเป็นโบแทนการติดกระดุม (เสาวลักษณ์, 2549) ดังภาพที่ 2.25

ภาพที่ 2.25 ลักษณะการตกแต่งด้วยไส้ไก่

ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.12 การตกแต่งด้วยผ้าเฉลียง (Bias) ผ้าเฉลียง คือ ผ้าที่ตัดตามเส้นทแยงมุมของผืนผ้า ผ้าเฉลียงแท้ต้องตัดตามเส้นทแยงมุม 45 องศากับริมผ้า ผ้าเฉลียงแท้จะมีความยืดหยุ่น คล้อยตามรูปร่างได้ดี โดยไม่เกิดรอยย่นเป็นริ้ว (จุฑาทิพ, ม.ป.ป.) ผ้าเฉลียงมักจะนำมาใช้สำหรับการปักนริมผ้าหรือตามริมผ้า หรือนำมาเย็บรูดเป็นระบายตกแต่ง เป็นต้น

ภาพที่ 2.26 ลักษณะการตกแต่งด้วยการปักนริมผ้า

ที่มา: Shaeffer (1997)

2.3.6.13 การตกแต่งด้วยการแทรกผ้า (Godet) หมายถึง การนำผ้าต่างชิ้นต่างขนาดมาเพิ่มเข้าไปในเนื้อที่ผ้าเดิม โดยการเย็บแทรกผ้าไปตามรอยต่อของตะเข็บของเสื้อผ้า ซึ่งถือได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งในการแก้ปัญหาเสื้อผ้าที่คับตึง โดยการเย็บแทรกขยายความกว้างของเสื้อผ้า ให้หลวมขึ้น

ภาพที่ 2.27 ลักษณะการตกแต่งด้วยการแทรกผ้า

ที่มา: Shaeffer (1997)

2.3.6.14 การตกแต่งด้วยการปัก (Embroidery) การตกแต่งด้วยการปักสามารถทำได้ด้วยมือและด้วยเครื่องจักร การปักจะทำให้เกิดลวดลายต่าง ๆ บนเสื้อผ้า ประเภทของการปักสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ การปักไหม การปักลูกบิดและเลื่อม การปักริบบิ้น

การปักไหมด้วยจักร

การปักไหมด้วยมือ

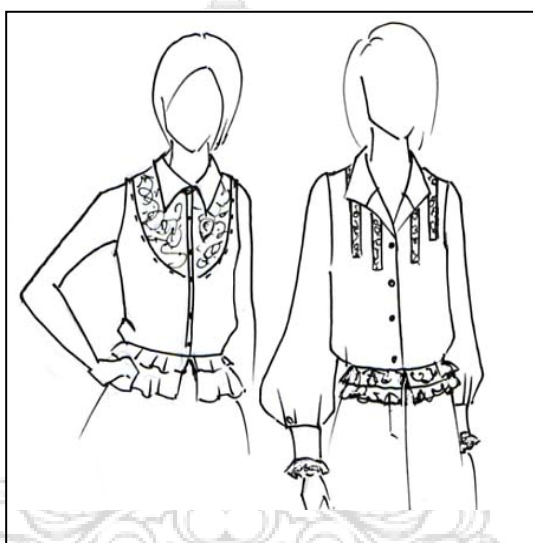
การปักลูกบิดและเลื่อม

การปักริบบิ้น

ภาพที่ 2.28 ลักษณะการตกแต่งด้วยการปักผ้า

ที่มา: Knight (2008)

2.3.6.15 การตกแต่งด้วยลูกไม้ (Lace) ลูกไม้เป็นวัสดุที่นำมาใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้าที่ถูกผลิตขึ้นด้วยวิธีการปัก การทอ และการถักด้วยเส้นด้ายขนาดเล็กซึ่งทำให้เกิดเป็นลวดลายที่สวยงาม เราสามารถนำลูกไม้ไปเย็บติดกับตัวเสื้อ หรือตรึงด้วยมือ ลูกไม้นอกจากจะใช้ในการตกแต่งเพื่อความสวยงามแล้ว ยังใช้แก้ปัญหาบางอย่างในการตัดเย็บ เช่น แทรกลูกไม้เพื่อขยายความกว้างของเสื้อผ้า ให้หลวมขึ้น ใช้เย็บตามชายกระโปรงหรือใช้ลูกไม้กลางปิดทับรอยต่อตะเข็บที่ไม่เรียบร้อย (จุฑาทิพ, ม.ป.ป.)

ภาพที่ 2.29 ลักษณะการตกแต่งด้วยลูกไม้

2.3.6.16 การตกแต่งด้วยชายครุย (Fringe) ชายครุยต่าง ๆ ใช้เป็นวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าชนิดหนึ่ง โดยจะนำมาตกแต่งบริเวณริมหรือชายของเสื้อผ้า ดังภาพที่ 2.30 ชายครุยนั้นจะมีแบบทำสำเร็จแล้วสามารถนำมาเย็บติดกับเสื้อผ้าได้เลย กับชายครุยที่เกิดจากการเลาะเส้นด้ายบริเวณของชายเสื้อผ้าออกแล้วปล่อยให้รุ่ม

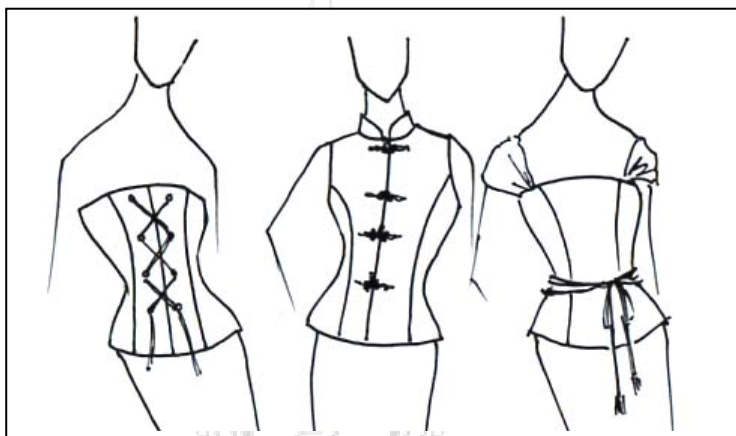
ภาพที่ 2.30 ลักษณะการตกแต่งด้วยชายครุย
ที่มา: Ireland (2004)

2.3.6.17 การตกแต่งด้วยเทป (Tape) เทปปัก ริบบิ้น เป็ย และริกแรกนั้น เป็นวัสดุที่มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งจะแตกต่างกันที่ลวดลายและการตกแต่ง โดยเทปนั้นจะผลิตออกมาเป็นม้วนหรือเป็นพับ ซึ่งมีหลากหลายขนาดด้วยกัน โดยมากจะนำมาเย็บตกแต่งบริเวณริมชายเสื้อ ผ้า หรือบริเวณรอยต่อของตะเข็บเสื้อผ้า

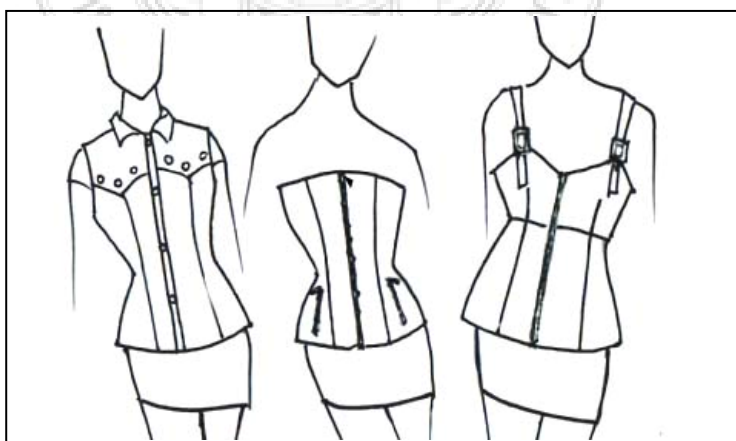
ภาพที่ 2.31 ลักษณะการตกแต่งด้วยเทป
ที่มา: Tate (1984)

2.3.6.18 การตกแต่งด้วยเชือก (Cord) ในปัจจุบันได้มีการผลิตเชือกที่ใช้สำหรับตกแต่งเสื้อผ้าออกมาหลายรูปแบบเชือกนิยมนำมาขดเป็นลวดลายบนเสื้อผ้า นำมาทำกระดุมจิ้งจก ห่วงคล้อง ใช้ร้อยตาไก่ผูกโยงแทนเครื่องเกาะเกี่ยวหรือใช้ทำสายคาดเอวตกแต่งปลายเชือกด้วยฟู เป็นต้น (จุฑาทิพ, ม.ป.ป.) ส่วนมากทำมาจากวัสดุต่างๆ กัน เช่น เชือกฝ้าย เชือกใยผสมหรือทำมาจากหนัง เป็นต้น

ภาพที่ 2.32 ลักษณะการตกแต่งด้วยเชือก

2.3.6.19 การตกแต่งด้วยเครื่องเกาะเกี่ยวเสื้อผ้า (Hardware) เครื่องเกาะเกี่ยวเสื้อผ้าเป็นวัสดุที่ใช้ในการเปิดหรือปิดเสื้อผ้า นอกจากนั้นแล้วยังใช้เป็นวัสดุในการตกแต่งเสื้อผ้าได้อีกด้วย วัสดุประเภทเครื่องเกาะเกี่ยวมีอยู่ด้วยกันหลากหลายชนิด เช่น ซิป กระดุม หัวเข็มขัด อุปกรณ์เกาะเกี่ยวแบบต่างๆ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่จะผลิตจากพลาสติก และโลหะ

ภาพที่ 2.33 ลักษณะการตกแต่งด้วยเครื่องเกาะเกี่ยวเสื้อผ้า

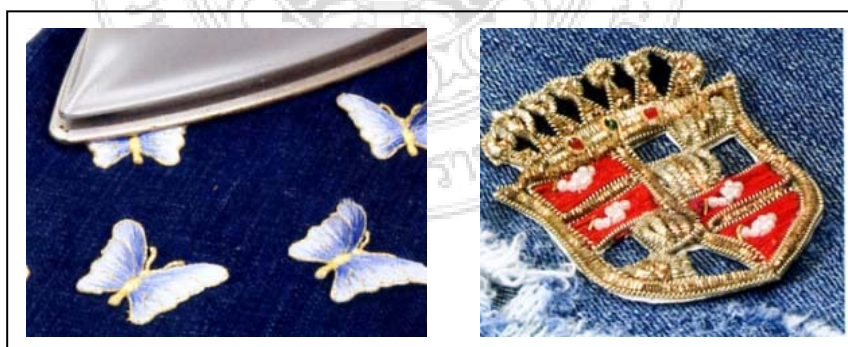
2.3.6.20 การตกแต่งด้วยการตอกหมุด (Studding) แรกเริ่มการตอกหมุดถูกใช้โดยนายลีวาย สเตราส์ ซึ่งได้นำหมุดมาตอกตามตะเข็บของกระเป๋ากางเกงยีนส์ ที่มักจะขาดง่าย ให้มีความคงทนแข็งแรง แต่ในปัจจุบันการตอกหมุดมักนำมาใช้สำหรับการตกแต่ง (Tate, 2004)

ภาพที่ 2.34 ลักษณะการตกแต่งด้วยการตอกหมุด

2.3.6.21 การตกแต่งด้วยวัสดุที่ใช้ความร้อนติดลงบนเสื้อผ้า (Iron on hot fix) การตกแต่งด้วยวัสดุที่ใช้ความร้อนติดบนเสื้อผ้านั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.3.6.21.1 ลายปักสำเร็จ (Embroidery Patch Applique) เป็นลักษณะการปักลงด้วยไหม เลื่อมหรือลูกปัดลงบนผ้า ซึ่งมีทั้งแบบที่ใช้รีดติดและแบบเย็บปะติดลงบนเสื้อผ้า มีอยู่ด้วยกันหลากหลายรูปแบบ เช่น ลายดอกไม้ ลายสัตว์ ลายการ์ตูน รูปตัวอักษร รูปตราสัญลักษณ์ (Arm) เป็นต้น

ภาพที่ 2.35 ลักษณะการตกแต่งด้วยลายปักสำเร็จ

ที่มา: Sterbenz (2006)

2.3.6.21.2 เพชรรีด (Bling or Aluminum & Rhinestone hot fix)

เพชรรีดมีหลากหลายขนาด หลากหลากแบบและหลากหลายสี ซึ่งจะใช้ความร้อนในการรีดติด (Kimura, 2008)

ภาพที่ 2.36 ลักษณะการตกแต่งด้วยเพชรรีด

ที่มา: Kimura (2008)

2.3.6.21.3 สติกเกอร์รีดติดบนผ้า (Iron on Sticker) การใช้วัสดุประกอบ

พวกสติกเกอร์ตกแต่งเสื้อผ้า เป็นการพิมพ์ลายลงบนกระดาษชนิดพิเศษที่อัดกาวที่ลายพิมพ์ ด้านหนึ่ง และรีดติดบนผ้าโดยใช้ความร้อนจากเตารีด ผ้าที่พิมพ์แบบนี้นิยมใช้กับผ้าโพลีเอสเตอร์มากที่สุด มักนำไปใช้รีดตกแต่งบนเสื้อผ้าลำลอง (วิยะดา, 2544)

ภาพที่ 2.37 ลักษณะการตกแต่งด้วยสติกเกอร์รีดติดบนผ้า

ที่มา: บริษัทโพลีเพรส จำกัด (2009)

2.3.6.22 การตกแต่งด้วยการระบายสี (Painting) การตกแต่งด้วยการระบายสีหรือการเพ้นท์ผ้า เป็นการนำสีมาเขียน ระบายลงบนผ้า ซึ่งสีที่ใช้จะต้องใช้สีเฉพาะสำหรับการเพ้นท์ โดยผ้าที่นำมาเพ้นท์ส่วนมากจะใช้ผ้าใยธรรมชาติเพราะจะดูดีมีสีได้ดี

ภาพที่ 2.38 ลักษณะการตกแต่งด้วยการระบายสี
ที่มา: Tate (1984)

ในการตัดแปดและการตกแต่งเสื้อผ้านั้นมีเทคนิควิธีการทำอยู่ด้วยกันหลากหลายวิธี ซึ่งการจะเลือกเทคนิควิธีการแบบใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความชอบ ความถนัด และความสามารถของแต่ละบุคคล

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น

คำว่า “วัยรุ่น” ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลายด้วยกัน ซึ่ง สุชา และ สุรงค์ (2529) ได้กล่าวสรุปไว้ดังนี้ วัยรุ่น คือ วัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นขีดขั้นที่แน่นอนว่าเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดวัยเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้าจะกำหนดลงไปว่าเริ่มเมื่อใด ก็ถือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนขึ้นในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำกาม ตามธรรมชาติเด็กหญิงจะย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ก่อนเด็กชายประมาณ 1 – 2 ปี ตามที่เขาคาดได้ทดลองแล้วจะเร็วกว่า 1 ½ ปี แต่ก็ไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน บางคนอาจจะเริ่มเร็ว บางคนอาจจะเริ่มช้า และความเจริญตลอดถึงความเปลี่ยนแปลงในระหว่างวัยรุ่นนี้ บางคนก็เป็นไปอย่างรวดเร็ว บางคนก็เป็นไปอย่างช้าๆ

2.4.1 ช่วงอายุของวัยรุ่น โดยทั่ว ๆ ไป วัยรุ่นเริ่มจากการมีวุฒิภาวะทางเพศ (ชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์กันและให้กำเนิดบุตรได้) จนกระทั่งสามารถเป็นอิสระจากการปกครองของผู้ใหญ่ แต่ด้วยเหตุที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุของการมีวุฒิภาวะทางเพศ จึงเป็นการยากที่จะกำหนดอายุเท่าใดแน่ ในที่นี้จะขอเสนอการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น โดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกาชื่อ ลูลา โคล (Luella Cole) (จตุรพร, 2546) ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่น ซึ่งแยกเพศชายและเพศหญิงไว้ชัดเจน โดยได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นหญิงไว้ดังนี้

วัยรุ่นตอนต้นอายุ 13 – 15 ปี

วัยรุ่นตอนกลางอายุ 15 – 18 ปี

วัยรุ่นตอนปลาย อายุ 18 – 21 ปี

2.4.2 การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นในแต่ละวัยสามารถสรุปได้ดังนี้

2.4.2.1 วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) วัยนี้จะเป็นวัยที่ร่างกายจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว สำหรับเพศหญิงนั้นสิ่งที่จะแสดงให้เห็นถึงความเจริญเติบโตเต็มที่ คือ การมีประจำเดือนมาเป็นครั้งแรก มีขนขึ้นที่บริเวณอวัยวะเพศ และการเจริญเติบโตของทรวงอก ซึ่งเด็กในวัยนี้จะให้ความสนใจกับร่างกายของตนเองที่เปลี่ยนไป และยอมรับลักษณะทางกายของตนจากคนอื่น ๆ นอกจากนี้ยังเป็นช่วงที่เด็กจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมาก คือ ต้องทำตามให้เหมือนกับเพื่อนในกลุ่มไม่ให้แตกต่าง ซึ่งถ้าถูกเพื่อนในกลุ่มมองว่าต่างจากกลุ่มจะทำให้เด็กมีความรู้สึกแย่

2.4.2.2 วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) เป็นช่วงที่การเปลี่ยนแปลงในด้านร่างกาย จิตใจ และความนึกคิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป วัยรุ่นในช่วงนี้จะมีลักษณะที่แสดงถึงความเป็นหญิงอย่างเด่นชัด ผู้หญิงจะมีใบหน้าอím ริมฝีปากเต็ม ดวงตาเป็นประกาย สะโพกผาย ฯลฯ ซึ่งจากบุคลิกลักษณะภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นที่ดึงดูดความสนใจต่อเพศตรงกันข้าม จึงทำให้วัยรุ่นเกิดความรักสวຍรักงามมากขึ้น สนใจในรูปร่างหน้าตาของตนตลอดจนการแต่งกาย เริ่มสนใจเพศตรงกันข้าม สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจนั้นเด็กแต่ละคนมักจะไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมด้วย

2.4.2.3 วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) ในระยะนี้การพัฒนาร่างกายของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ เริ่มเข้าสู่ภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ รูปร่างเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ซึ่งในช่วงนี้จะมีการพัฒนาทางด้านจิตใจมากกว่าทางร่างกาย โดยที่วัยรุ่นจะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มีความคิดเป็นของตนเองและสามารถตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง รู้จักการวางแผนในอนาคตพยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคม มีความต้องการในการสร้างความประทับใจในเรื่องต่าง ๆ ต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าตนมีความสามารถที่จะทำได้ ต้องการสิทธิเท่าเทียมกับผู้ใหญ่ ซึ่งจะแสดงออกว่าตนไม่ใช่วัยรุ่นอีกต่อไป โดยพยายามทำตนเองให้ดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่แล้ว เช่น ผู้หญิงมักจะแต่งตัว แต่งหน้า ทาปาก ใส่รองเท้าส้นสูง เป็นต้น (สุชา, 2528)

2.4.3 ความต้องการของวัยรุ่น วัยรุ่นนั้นมีความต้องการที่เด่นเป็นพิเศษอยู่มากมาย ซึ่ง ศรีเรือน (2549) ได้กล่าวยกตัวอย่างความต้องการของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

2.4.3.1 ต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองไม่ต้องการอยู่ใต้คำสั่งคำบังคับของผู้ใดโดยเฉพาะ บุคคลผู้มีอำนาจหรือผู้สูงวัยกว่า รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะเด็กวัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่ คือ ความเป็นอิสระจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตน ต้องการมีตำแหน่ง (Status) รวมทั้งต้องการความสนับสนุน (Approval) ทั้งจากผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมรุ่น

2.4.3.2 ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ บางครั้งรวมทั้งความท้าทายตื่นเต้น เกลียดความจำเจซ้ำซาก ชอบทดลอง ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากลอง ฉะนั้นระยะนี้เด็กวัยรุ่นไม่ว่าที่ไหนสมัยใด มักชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ เด็กบางคนอาจชอบลองสิ่งที่มีผิด ๆ เช่น ยาเสพติด ประพฤติผิดทางเพศต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคมและสถาบัน เพื่อจะดูว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร หรือบางคนอยากลองเพื่อประชดชีวิต

2.4.3.3 ความต้องการรวมพวกพ้อง มีกลุ่มก้อน เป็นความต้องการค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้เด็กได้รับสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่นใจ การได้รับการยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน

2.4.3.4 ความต้องการความรู้สึกมั่นคง คุ้นใจและปลอดภัย เพราะเด็กมีอารมณ์หวั่นไหวง่ายเปลี่ยนแปลงง่าย สับสนและลังเลง่าย เด็กจึงมีความต้องการเช่นนี้ค่อนข้างสูง ความต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรม เด็กถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อความถูกต้อง ยุติธรรมตามทัศนะของตนเป็นอย่างยิ่ง และอยากทำอะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมทั้งในแง่ส่วนบุคคลและสังคม

2.4.3.5 ความต้องการความงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นชายหรือหญิงต้องการให้คนรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับรูปลักษณะของตนสมตามเพศของตนทั้งสิ้น เพราะคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคมและดึงดูดใจเพศตรงข้าม จึงให้ความสำคัญเอาใจใส่ต่อการออกกำลังกาย ลักษณะอาหารที่รับประทาน ทรงผม เสื้อผ้าเครื่องประดับ สุขภาพอนามัย ความงามทางกาย นับเป็นส่วนหนึ่งของความภูมิใจและมั่นใจตัวเองของวัยรุ่นด้วย

2.4.3.6 ความต้องการประพฤติตนสมตามบทบาททางเพศของตน เป้าประสงค์เหล่านี้ลึกซึ้งมากในขณะนี้ ผู้ที่มีความรู้สึกว่าตนเอง “ไม่สมเป็นชายชาตรี” หรือ “ไม่สมเป็นหญิงสาว” จะรู้สึกไม่แน่ใจและไม่สบายใจเกี่ยวกับตนเอง ความสำนึกเช่นนี้ถ้าบังเกิดกับคนใดแล้ว ผู้นั้นย่อมพยายามแก้ไขทุกวิถีทาง โดยทั่วไปทั้งหญิงและชายวัยรุ่นพยายามจะประพฤติตนเพื่อให้ “ดูงดงามสมเป็นสุภาพสตรี” หรือ “ดูแข็งแรงบึกบึนสมเป็นชายชาตรี” ตามแบบที่ตนนิยม ส่วนผู้ที่รู้ตัวดีว่ามีบทบาททางเพศแบบลักเพศก็มักรวมกลุ่มผู้ที่มีลักษณะคล้ายกัน ยิ่งสังคมปัจจุบันยอมรับสิ่งเหล่านี้อย่างเปิดเผย การรวมกลุ่มของพวกนี้ในสังคมเพศของตัวเองก็ยิ่งเกาะกลุ่มกันแน่นแฟ้นและเปิดเผยยิ่งขึ้น

2.4.3.7 ความต้องการเลือกอาชีพ เด็กวัยรุ่นโตพอที่จะมองเห็นความสำคัญของอาชีพ และเข้าใจว่าอาชีพนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อาชีพเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสถานะความเป็นผู้ใหญ่ การที่คนใดจะมีอาชีพอย่างไรนั้นจะต้องมีความรู้เป็นฐาน เด็กบางคนซึ่งไม่เคยสนใจและเตรียมตัวเพื่อเลือกอาชีพจะเริ่มมีความต้องการนี้ในขณะนี้ ทั้งจากความประสงค์ภายในตนเองและจากอิทธิพลของเพื่อนร่วมวัย พ่อแม่ผู้ปกครอง และสังคม

2.4.4 ความสนใจของวัยรุ่น วัยรุ่นจะให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆ มากมายที่อยู่โดยรอบซึ่ง โสภณท์ (2542) ได้กล่าวสรุปลักษณะสำคัญของความสนใจในวัยรุ่น จากความคิดเห็นของนักจิตวิทยาหลาย ๆ ท่าน ไว้ดังนี้

2.4.4.1 สนใจในการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เช่น สนใจการกีฬา เด็กชายสนใจกีฬา กลางแจ้งที่ต้องการออกกำลังกายมากกว่าเด็กหญิง เช่น ฟุตบอล ตะกร้อ เทนนิส เด็กหญิงสนใจกิจกรรมในร่ม เช่น เย็บปักถักร้อย งานครัว งานประดิษฐ์ตกแต่งบ้าน

2.4.4.2 สนใจการอ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ ฟังดนตรี วิทยุ แต่งโคลงกลอน นวนิยาย บทประพันธ์ต่าง ๆ เด็กชายชอบดูภาพยนตร์บู๊ดุเดือด เด็กหญิงชอบหนังสือตลกขบขัน

2.4.2.3 สนใจเรื่องการมีอาชีพ การเลือกอาชีพของเด็กนั้นอาจเลือกโดยการเจริญรอยตามบิดามารดา เลือกตามเพื่อนหรือค่านิยมภายในสังคมที่ตนอาศัยอยู่หรือตามความสามารถของตนเองก็ได้

2.4.2.4 ความสนใจการสันตนาการ การพักผ่อนหย่อนใจ การหางานทำในยามว่าง การท่องเที่ยวทัศนศึกษาความสนใจเกี่ยวกับสุขภาพของตนเอง การออกกำลังกายเพื่อรักษา ทรวดทรง หรือการควบคุมอาหาร เป็นต้น

2.4.2.5 สนใจสร้างนิสัยการเรียนที่ดี อยากทราบว่าทำอย่างไรจึงจะเรียนได้ดี ทำอย่างไรจึงจะมีความจำดี หรือมีสมาธิในการทำงาน เป็นต้น

2.4.2.6 สนใจค้นคว้า เช่น ค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์คิดประดิษฐ์ออกแบบสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับเด็ก ๆ เป็นต้น

2.4.5 พฤติกรรมที่แสดงออกของวัยรุ่น พฤติกรรมที่แสดงออกของวัยรุ่นตอนปลายจะเป็นลักษณะการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532) ในการแสวงหาเอกลักษณ์ของวัยรุ่นนี้สามารถจะแบ่งออกได้เป็น 4 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 เป็นระยะที่ยังไม่มีประสบการณ์เพียงพอยังไม่ยอมรับเอกลักษณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น ระยะนี้ยังอยู่ในระยะที่สับสน พฤติกรรมที่แสดงออกในระยะนี้ รักสนุก แสดงออกโดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะเดือดร้อน

ระยะที่ 2 เป็นระยะที่ยอมรับเอกลักษณ์ของคนอื่นโดยการถูกบีบบังคับ เช่น ถูกพ่อแม่อบรมสั่งสอนให้เป็นคนเรียบร้อย ประพฤติดี เป็นต้น พฤติกรรมที่แสดงออกในระยะนี้ได้แก่ การแสดงออกที่ดูเหมือนว่ามีเอกลักษณ์ของตนเอง พยายามลอกเลียนแบบคนที่ตนยกย่อง

ระยะที่ 3 เป็นระยะที่พยายามหาคำตอบใหม่เพื่อหาเอกลักษณ์ของตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกในระยะนี้ คือ ชอบทดลอง เปลี่ยนใจบ่อย คบเพื่อนต่างเพศมาก ฉาบฉวย ซ้ายจัดหรือขวาจัด ไม่ต้องการให้ใครควบคุม ให้ความร่วมมือกับคนอื่นน้อย

ระยะที่ 4 เป็นระยะที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง หลังจากผ่านประสบการณ์และวิกฤติการณ์มามากแล้ว และตัดสินใจที่จะเลือกทางเดินของตนเองแล้วว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีความเป็นตัวของตัวเองสูง มั่นคง ยอมรับตนเอง มีค่านิยมต่างจากพ่อแม่ แต่มั่นใจตนเอง

วัยรุ่น เป็นวัยที่พยายามที่จะสร้างบุคลิกภาพให้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งในระยะแรกอาจจะเป็นรูปแบบของการลอกเลียนแบบคนอื่น การพยายามปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม และในที่สุดพยายามปรับและสร้างบุคลิกภาพของตนเอง นอกจากนี้วัยรุ่น ยังเป็นวัยที่ต้องการความเป็นอิสระจากพ่อแม่ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการความรักและการเอาใจใส่อยู่ วัยรุ่นต้องการความเป็นอิสระในการคบเพื่อน การเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การใช้จ่ายเงินทองและการตัดสินใจด้วยตนเอง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532)

2.4.6 การแต่งกายของวัยรุ่น วัยรุ่นเป็นวัยที่รักความสวยงาม ซึ่งไม่ว่าใครจะทำอะไรเกี่ยวกับความสวยงามเด็กวัยนี้มักให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ (ก่อ, 2519) ดังนั้นการแต่งกายที่สวยงามจึงเป็นสิ่งที่วัยรุ่นให้ความสนใจและเอาใจใส่อยู่เป็นประจำ

ประसार (2521) ได้กล่าวถึงการแต่งกายของวัยรุ่นไว้ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ การแต่งกายที่ทันสมัยหรือนำสมัย และการแต่งกายแบบนำผู้อื่น ซึ่งลักษณะแรกการแต่งกายที่ทันสมัยหรือนำสมัย วัยรุ่นจะถือว่าการแต่งกายที่ทันสมัยจะแสดงว่าตนเป็นคนที่ทันต่อเหตุการณ์ของโลก ถึงแม้ว่าการแต่งกายในลักษณะเช่นนั้นจะไม่เหมาะสม ไม่น่าดู หรืออาจจะไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ แต่เด็กในวัยนี้จะไม่คำนึงถึงการควรหรือไม่ควร คิดเพียงแต่ว่าเป็นที่ยอมรับของบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกันก็พอ ถ้าตนแต่งกายไม่ทันสมัย ก็เกรงว่าจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้ เพราะเพื่อนอาจจะไม่ยอมรับตนให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรืออาจจะถูกกล่าวหาว่าล้ำสมัย ถึงแม้ว่าการแต่งกายตามสมัยนิยมนั้นจะไม่ทำให้เกิดความสวยงาม แต่ก็ยังพยายามที่จะใส่หรือแต่งโดยไม่พิจารณาตนเองว่าถ้าใส่แล้วจะเหมาะสมกับรูปร่างมากน้อยเพียงใด การแต่งกายแบบทันสมัยของวัยรุ่นนี้จะไม่คำนึงความถูกต้อง จะยอมรับทุกอย่างที่เป็นแฟชั่น หรือแบบที่กำลังเป็นที่นิยมนำเข้ามาใหม่จากต่างประเทศ ส่วนลักษณะการแต่งกายแบบนำผู้อื่น ซึ่งนอกจากจะแต่งกายแบบทันสมัยแล้ววัยรุ่นยังมีความคิดว่า ถ้าทุกคนกระทำเหมือนกัน หรือกระทำตามผู้อื่นก็อาจจะไม่เด่นขึ้นมาและเป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป วัยรุ่นจึงพยายามคิดหาวิธีการหรือแบบอย่างแปลกใหม่เพื่อจะได้แสดงว่าตนมีความคิดก้าวหน้ากว่าคนอื่น เป็นที่ยกย่องของเพื่อนว่าตนเป็นผู้นำซึ่งทำให้วัยรุ่นภูมิใจในตนเอง สิ่งที่คิดขึ้นมานั้นเมื่อมีการแต่งเลียนแบบกันก็จะแพร่หลายออกไป เพราะถือว่าเป็นสิ่งแปลก และทันสมัย ทั้งที่บางครั้งอาจเป็นสิ่งที่เก่ามีมานานและเลิกนิยมแล้วก็ตาม

อุษณา (2536) ได้กล่าวถึงการแต่งกายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นจะให้ความสนใจในเรื่องเสื้อผ้า ทรงผม พยายามติดตามแฟชั่นเพื่อให้ทันสมัยเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะให้ความสนใจในเรื่องการแต่งกายมากเป็นพิเศษเพราะการแต่งกายที่เหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นมีความมั่นใจเมื่ออยู่ในสังคม ดังนั้นจึงให้ความสำคัญและถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น และจะเลือกเสื้อผ้าที่คิดว่าเป็นที่ดึงดูดใจของเพศตรงข้าม ในขณะที่เดียวกันก็จะพยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน ๆ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนด้วย

รัชณี (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบการทดลอง คือ ลองทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่สนุกสนานร่าเริง มีการเปลี่ยนแปลงเร็วมากทั้งภายในและภายนอก ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันน่าตื่นเต้นที่จะทดลองทำสิ่งต่าง ๆ การเลือกซื้อเสื้อผ้าในช่วงวัยนี้ จะไม่มีกฎตายตัว ชุดประจำวันอาจจะเป็นแบบลำลอง เช่น ผ้า

คูโร (2545) ได้กล่าวถึงความต้องการเครื่องนุ่งห่มของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นต้องการเครื่องนุ่งห่มเพื่อสร้างความโดดเด่น สะดุดตา สะดุดใจเพื่อน ๆ ทั้งเพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นจึงมักพิถีพิถันเกี่ยวกับการแต่งกายเป็นพิเศษ วัยรุ่นจะชอบและภูมิใจที่ได้เลือกซื้อเสื้อผ้าตามรสนิยมของตนเอง ไม่ชอบที่ผู้ใหญ่จะไปก้าวก่าย บงการในเรื่องการแต่งกายของเขา เพราะรสนิยมของเด็กวัยรุ่นกับผู้ใหญ่มักไม่ตรงกัน

ดังนั้นวัยรุ่นเมื่อเริ่มย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ก็จะรักสวยรักงาม และให้ความสนใจต่อเพศตรงข้ามมากขึ้น ซึ่งเด็กในวัยนี้จะให้ความสนใจกับการแต่งกายของตนเองเป็นอย่างมาก เพราะต้องการให้ตนเองเป็นที่ดึงดูดใจต่อเพศตรงข้าม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการเป็นจุดเด่น หรือแสดงความเป็นผู้นำในหมู่เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน ซึ่งวัยรุ่นเห็นว่าการแต่งกายที่ทันสมัยจะทำให้ตัวเองมีความงาม เป็นจุดเด่น เป็นที่น่าสนใจของใครต่อใคร นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีความคิดเห็นว่าการแต่งกายที่ทันสมัยจะทำให้สามารถเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในกลุ่ม อีกทั้งยังบ่งบอกถึงฐานะและรสนิยมของผู้ที่สวมใส่ โดยที่เด็กวัยรุ่นนั้นจะเลือกซื้อเสื้อผ้าที่เมื่อเห็นแล้วสวยงาม เป็นแบบที่ถูกใจ โดยพิจารณาถึงกระแสแฟชั่นที่นิยมในขณะนั้น (ผกาพันธ์, 2543) ซึ่งการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของกระแสแฟชั่นนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้วัยรุ่นยังเลียนแบบการแต่งกายตามแฟชั่นของดารา นักร้องซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากสื่อมากมายทั้งทางโทรทัศน์ นิตยสาร สื่อทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น จากพฤติกรรมเหล่านี้จึงเป็นสาเหตุทำให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ฟุ่มเฟือยในการใช้จ่ายเลือกซื้อเสื้อผ้า

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ (2548) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง การรับรู้ของบุคคลโดยปรากฏออกมาในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจต่อที่หมายนั้น โดยตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) ซึ่งจะเกิดขึ้นต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับมาในอดีต นอกจากนี้ฉวีวรรณยังกล่าวอีกว่า ความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบ

เทอดศักดิ์ (2548) อ้างจาก Kotler (1994) กล่าวว่า ความพึงพอใจของลูกค้า (Customer Satisfaction) ในระดับความรู้สึกของบุคคลหรือลูกค้าซึ่งเป็นผลมาจากการเปรียบเทียบผลประโยชน์การทำงานของผลิตภัณฑ์ (Product's Perceived Performance) กับความคาดหวังของลูกค้า (Expectation) ซึ่งถ้าหากพิจารณาถึงความพึงพอใจหลังการขาย (Post Purchase Satisfaction) ของลูกค้าว่าจะเกิดระดับความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อสินค้าหรือบริการนั้น โดยถ้าผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการ (Product Performance) นั้น ๆ น้อยกว่าคาดหวังย่อมทำให้ลูกค้าเกิดความไม่พึงพอใจ (Dissatisfaction) แต่ถ้าระดับของผลที่ได้รับสินค้าหรือบริการหากตรงกับความคาดหวังของลูกค้า ก็ทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ (Satisfaction) และถ้าผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการสูงกว่าความคาดหวังที่ลูกค้าตั้งไว้ ก็จะทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจ (Delighted) ซึ่งความแตกต่างกัน ระดับของความพึงพอใจที่กล่าวมาจะส่งผลต่อการตัดสินใจซื้อซ้ำของลูกค้าและประชาสัมพันธ์ถึงสิ่งที่ดีและไม่ดีของสินค้าต่อบุคคลอื่นต่อไป

วาสนา (2548) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจของผู้บริโภค เป็นระดับความรู้สึกของผู้บริโภคหรือลูกค้าที่มีผลจากการเปรียบเทียบระหว่างผลประโยชน์จากคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ หรือการทำงานของผลิตภัณฑ์กับความคาดหวังของบุคคล อาจเกิดจากประสบการณ์ ความรู้ในอดีต รวมถึงการศึกษาข้อมูล เกิดเป็นคุณค่าที่ส่งมอบให้ลูกค้า เป็นความรู้สึกทางบวก เกิดความสุข จนลูกค้ารู้สึกถึงความคุ้มค่าหรือมากกว่าต้นทุนที่ลูกค้าได้จ่ายไป และความรู้สึกทางลบ ซึ่งให้เกิดความรู้สึกที่เป็นผลตรงข้าม เนื่องด้วยไม่เพียงพอต่อความต้องการที่ลูกค้าหวังว่าจะได้รับจากสิ่งที่ควรได้

จากความหมายของความพึงพอใจข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ของแต่ละบุคคลที่มีต่อผลิตภัณฑ์ ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกในทางบวกหรือความรู้สึกในทางลบก็ได้

2.6 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุญนาค (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ” พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิต / นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเปิดของรัฐ วัยรุ่นตอนปลายส่วนใหญ่จะเลือกแบบเสื้อตามความชอบและรสนิยมของตนเอง รองลงมา คือ เลือกตามกระแสแฟชั่น โดยในการเลือกซื้อเสื้อผ้านั้นจะพิจารณาถึงความเหมาะสมกับรูปร่างของตนเองด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นตอนปลายส่วนใหญ่จะนิยมซื้อเสื้อซื้อมากที่สุด รองลงมาคือกางเกงยีนส์ สำหรับจำนวนครั้งที่ซื้อเสื้อผ้าพบว่าวัยรุ่นตอนปลายส่วนใหญ่จะซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป 6 – 10 ครั้งต่อปี โดยซื้อครั้งละ 1 – 2 ตัว

สุนทร (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายวัยรุ่น ศึกษากรณี นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2538 ” พบว่า วัยรุ่นหญิงมีการซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ผลิตจากต่างประเทศมากกว่าวัยรุ่นชาย โดยวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาสูงซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมากกว่าวัยรุ่นที่มีการศึกษาต่ำกว่า การดูโทรทัศน์จะทำให้วัยรุ่นมีความต้องการซื้อเสื้อผ้าที่ผลิตจากต่างประเทศมาก เนื่องจากโทรทัศน์จะมีภาพของ ดารา นักร้อง หรือบุคคลต่าง ๆ ที่เป็นผู้นำแฟชั่นการแต่งกาย ซึ่งก่อให้เกิดความนิยม ทำให้วัยรุ่นอยากมี อยากได้ จึงพยายามซื้อหามาใช้ เช่นเดียวกับนิตยสาร วารสารที่ทำให้วัยรุ่นต้องการเลียนแบบจึงทำให้เกิดความต้องซื้อเสื้อผ้าที่ผลิตจากต่างประเทศ

เสาวลักษณ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ พฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช ” พบว่า วัยรุ่นตอนปลายใช้เพื่อนเป็นแหล่งข้อมูลด้านแฟชั่น การวางแผนการซื้อเสื้อผ้าของวัยรุ่นตอนปลายจะวางแผนการซื้อล่วงหน้าเป็นบางครั้ง วัยรุ่นตอนปลายจะไปเลือกซื้อเสื้อผ้าและปรึกษาเรื่องเกี่ยวกับการซื้อเสื้อผ้างกับเพื่อน การเลือกซื้อเสื้อผ้าจะเลือกแบบเสื้อตามความชอบและรสนิยมของตนเองพิจารณาตามความเหมาะสมกับรูปร่างและจะซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปเมื่อแบบถูกใจ ในการตัดสินใจซื้อนั้นจะซื้อทันทีที่ถูกใจและชอบให้มีบริการให้ลองเสื้อผ้า เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่นิยมซื้อคือชุดลำลองประเภทเสื้อยืดมากที่สุด รองลงมาคือกางเกงยีนส์ ปริมาณที่ซื้อปีละ 6 – 10 ครั้ง โดยซื้อ 1 – 2 ตัวต่อครั้ง และราคาของเสื้อผ้าที่วัยรุ่นตอนปลายพอใจซื้อคือ ราคา 100 – 200 บาท

ปนัดดา (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้ามือสองของผู้บริโภคย่านถนนสีลม ” พบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 78.8 ส่วนใหญ่ผู้บริโภคมักจะไปซื้อเสื้อผ้าเองตามลำพังร้อยละ 32.0 เสื้อผ้าที่เลือกซื้อคือกระโปรง ร้อยละ 27.0 โดยมีเหตุผลที่ซื้อเพราะมีแบบให้เลือกหลากหลาย ร้อยละ 37.4 ผู้มีส่วนร่วมหรือมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อ คือ เพื่อน

รัตติยา (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การดำเนินธุรกิจและการใช้บริการธุรกิจจำหน่ายเครื่องแต่งกายที่ใช้แล้วของผู้บริโภค ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ” พบว่าผู้บริโภคที่มาใช้บริการส่วนมากเป็นเพศหญิงมีอายุ 21 – 30 ปี มีอาชีพเป็นนักเรียน / นักศึกษา รายได้ต่อเดือนไม่เกิน 5,000 บาท ชอบซื้อเครื่องแต่งกายที่ใช้แล้วประเภท เสื้อ กางเกง รองเท้า และกระเป๋า โดยจะมาซื้อเพื่อนำไปใส่เอง ซึ่งเหตุผลที่ใช้ในการตัดสินใจซื้อเพราะ เครื่องแต่งกายที่ใช้แล้วมีราคาถูก มีให้เลือกหลายประเภท และมีเป็นจำนวนมาก โดยหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจซื้อ คือ สภาพของสินค้า ราคาสินค้า และจะซื้อสินค้าในวันหยุดสุดสัปดาห์ในช่วงเวลาเย็น งบประมาณที่ผู้บริโภคใช้ซื้อแต่ละครั้ง คือ ครั้งละ 100 – 200 บาท

วิรงรอง (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ค่านิยมและการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ” พบว่าการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของนิสิตเป็นการตัดสินใจแบบเลือกจำกัดขอบเขต และค่านิยมต่อสินค้าฟุ่มเฟือยของนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับประเภทของสินค้าที่นิสิตมักจะซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยมากที่สุดคือ มือถือ (ร้อยละ 86) รองลงมา คือ เครื่องประดับ (ร้อยละ 52.2) เสื้อผ้า (ร้อยละ 49.3) รองเท้า (ร้อยละ 46.0) กระเป๋า (ร้อยละ 44.0) น้ำหอม (ร้อยละ 33.3) และเครื่องสำอางค์ (ร้อยละ 33.1) ตามลำดับ สำหรับความถี่ในการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยแต่ละประเภท นิสิตส่วนใหญ่จะซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าที่มากที่สุด คือ เสื้อผ้าซื้อบ่อยมากหรือเดือนละ 1 ครั้งหรือมากกว่า (ร้อยละ 18.7) ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากเสื้อผ้านั้นมีการผลิตแบบใหม่ ๆ ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาเมื่อเทียบกับสินค้าประเภทอื่น ๆ ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่ดึงดูดใจให้นิสิตเลือกซื้อเสื้อผ้าบ่อยที่สุด

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (2550) ได้ทำการสำรวจ “ ทศนคติและพฤติกรรมการบริโภคต่อสินค้าแฟชั่นของคนไทย ” จำแนกตามลักษณะตลาดของการบริโภคภายในประเทศ ได้แก่ ตลาดนัด ตลาดไฮเปอร์มาเก็ต และห้างสรรพสินค้า จากผลการสำรวจ โดยส่วนใหญ่ผู้ที่ตอบแบบสอบถามจะเป็นเพศหญิง มีอายุ 20 – 25 ปี และมีอาชีพเป็นนักศึกษา พบว่า เหตุผลของการเลือกซื้อเสื้อผ้าแต่ละครั้ง ซึ่ง มากกว่าร้อยละ 60 ของผู้บริโภคในแต่ละตลาด จะซื้อเมื่อชอบ ซึ่งเป็นผลมาจากความสวยงาม รูปแบบ ความทันสมัยของเสื้อผ้า ที่ทำให้มีความน่าสนใจ จึงตัดสินใจซื้อสินค้านั้นเลยโดยไม่มีเหตุผลด้านอื่น ๆ ที่เป็นพิเศษ และร้อยละ 40 จะมีความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นทุกเดือน ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในอัตราที่ค่อนข้างสูง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

3.1 เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจข้อมูลนี้ได้แก่

3.1.1 แบบสอบถาม แบบสอบถามที่ใช้การสำรวจข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเลือกซื้อเสื้อผ้าแก่นักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

3.1.2 ผลิตรูปแบบต้นแบบ โดยในงานวิจัยนี้จะทำการออกแบบและดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า ให้เป็นผลิตรูปแบบต้นแบบ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 6 แบบ ประกอบด้วย

ผลิตรูปแบบต้นแบบประเภทเสื้อ 2 แบบ

ผลิตรูปแบบต้นแบบประเภทกระโปรง 2 แบบ

ผลิตรูปแบบต้นแบบประเภทกางเกง 2 แบบ

3.2 วิธีการ

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรี ภาคปกติ ปีการศึกษา 2552 ซึ่งมีทั้งหมด 9 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจะใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำการสุ่มแบบง่ายโดยวิธีการจับสลากให้ได้ 5 คณะ จากทั้งหมด 9 คณะ ได้แก่

1. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมด	373	คน
2. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมด	98	คน
3. คณะศิลปศาสตร์	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมด	357	คน
4. คณะบริหารธุรกิจ	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมด	2,419	คน
5. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมด	1,029	คน
	รวมทั้งหมด	4,276	คน

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยใช้ตารางของ R.V. Krejcie และ D.W. Morgan (ถานินทร์, 2551) จากตารางของ R.V. Krejcie และ D.W. Morgan ประชากร 4,000 คน จะใช้กลุ่มตัวอย่าง 351 คน สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้จะใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 353 คน ซึ่งถือได้ว่ามีปริมาณที่เพียงพอกับการใช้เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากร

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Sampling) โดยการคำนวณคิดตามสัดส่วนจำนวนประชากรนักศึกษาในแต่ละคณะ โดยคำนวณจากสูตร (กัลยา, 2549) ดังนี้

$$N_1 = \frac{N_i \times n}{N}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

N_i = จำนวนประชากรในแต่ละกลุ่ม

N_1 = จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้แต่ละกลุ่ม

จากการแทนค่าในสูตรทำให้ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา แต่ละคณะจากประชากรทั้งหมด 5 คณะ ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงในแต่ละคณะ

คณะ	จำนวนนักศึกษาหญิงทั้งหมดในแต่ละคณะ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงในแต่ละคณะ
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	373	31
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	98	8
คณะศิลปศาสตร์	357	29
คณะบริหารธุรกิจ	2,419	200
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	1,029	85
รวม	4,276	353

ซึ่งในการแจกแบบสอบถามกับนักศึกษาจะแจกแบบบังเอิญ โดยจะไม่แจกแบบสอบถามซ้ำกับนักศึกษาคนเดิมที่ได้ตอบแบบสอบถามไปแล้ว

3.2.2 วิธีการสร้างแบบสอบถาม ในการสร้างแบบสอบถามมีวิธีการดังนี้

3.2.2.1 สร้างแบบสอบถามและเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.2.2.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบ

3.2.2.3 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.2.2.4 ทดสอบเครื่องมือโดย นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ และนำมาแก้ไขปรับปรุงจนได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.99 เมื่อได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้ว จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 353 คน

3.2.3 **วิธีการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ** จากการทบทวนเอกสารในบทที่ 2 ซึ่งได้ทำการสำรวจแบบของเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า จากการสำรวจพบว่าเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่เป็นแบบพื้นฐานกับแบบที่เป็นแฟชั่น โดยงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเลือกเสื้อฝ้ายที่เป็นแบบพื้นฐานมาทำการดัดแปลง ทั้งนี้เนื่องจากแบบพื้นฐานเป็นแบบที่ส่วนใหญ่มีขายอยู่เป็นประจำ และสามารถตกแต่งได้มากกว่าแบบแฟชั่น ซึ่งเสื้อฝ้ายที่นำมาดัดแปลงจะซื้อมาจากตลาดโรงเกลือ สำหรับขั้นตอนในการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ มีดังนี้

3.2.3.1 **ทำการออกแบบดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า** โดย ออกแบบ แบบละ 3 แบบ ต่อเสื้อฝ้าย 1 แบบ ดังนี้

3.2.3.1.1 **การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A**

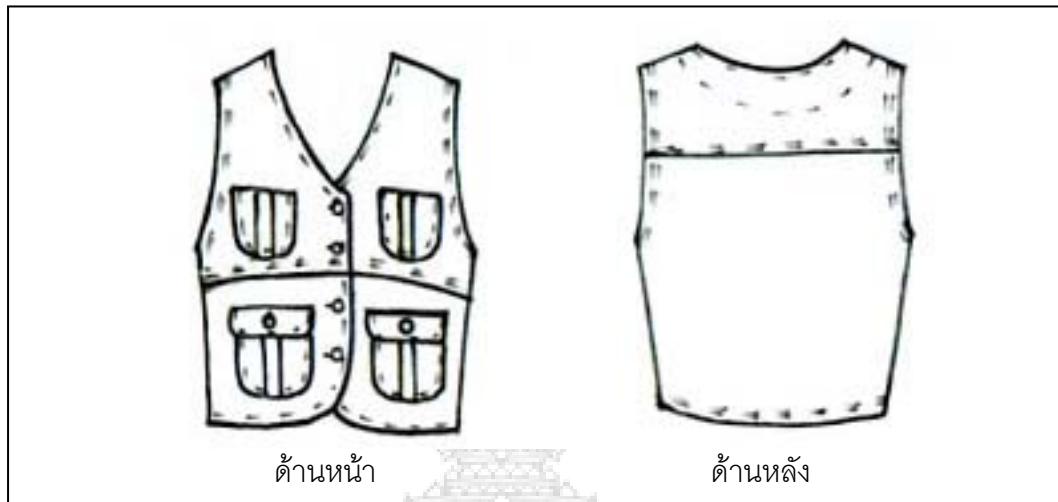
เสื้อแบบ A ก่อนการดัดแปลงเป็นเสื้อกึ่งไม่มีปก

ภาพที่ 3.1 เสื้อแบบ A ก่อนดัดแปลง

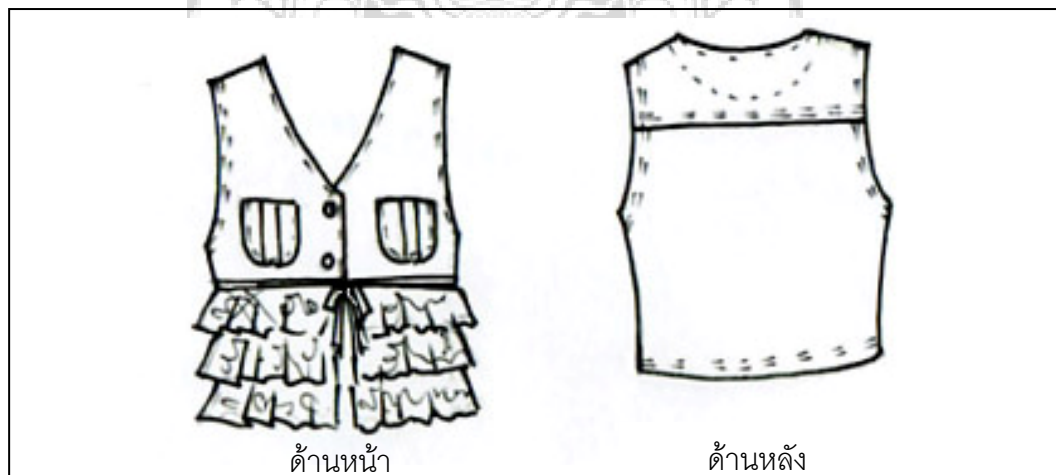
หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบดัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการดัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าได้มากที่สุดโดยมีส่วนที่เหลือทิ้งน้อยที่สุด อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการดัดแปลงให้ได้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาตามหลักดังกล่าวแล้วได้แบบเสื้อ 3 แบบ ดังนี้

การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 1 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตกแต่ง ด้วยการเย็บกระเป๋าสตูด

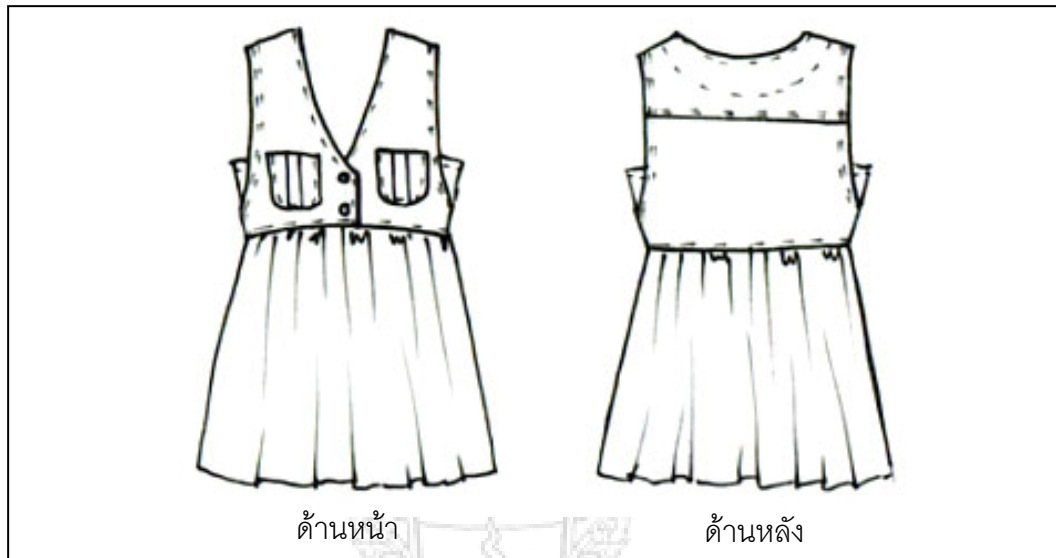
ภาพที่ 3.2 การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 1

การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 2 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยระบาย ลูกไม้เย็บติดที่ด้านหน้า ตัดริบบิ้น และเย็บกระเป๋าสตูด

ภาพที่ 3.3 การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 2

การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 3 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตัดให้สั้น และต่อผ้าพื้นอีกชนิดหนึ่งรูดให้พองตรงช่วงรอยต่อใต้อก ส่วนบริเวณใต้วงแขนเย็บแทรกผ้ายีนส์เพื่อให้งวงแขนตื้นขึ้น ตกแต่งด้วยกระเป๋าสอง

ภาพที่ 3.4 การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ A 3

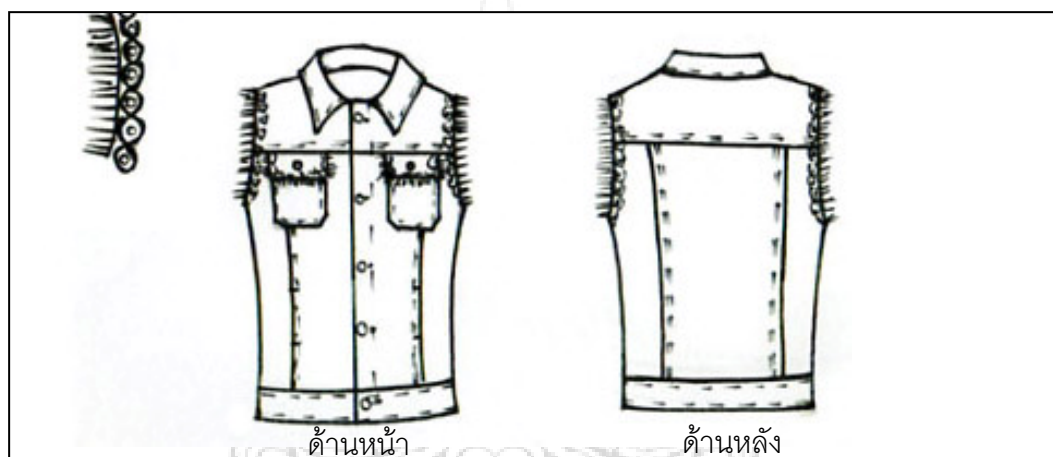
3.2.3.1.2 การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B
เสื้อแบบ B ก่อนการดัดแปลงเป็นเสื้อแจ๊คเก็ต ไม่มีแขน

ภาพที่ 3.5 เสื้อแบบ B ก่อนดัดแปลง

หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบตัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการตัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้ายีนส์เก่าได้มากที่สุดโดยมีส่วนที่เหลือทิ้งน้อยที่สุด อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการตัดแปลงให้ได้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาตามหลักดังกล่าวแล้วได้แบบเสื้อ 3 แบบ ดังนี้

การออกแบบตัดแปลงเสื้อแบบ B 1 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการปักไหมลายลูกโซ่ แล้วปักลูกปัดลงตรงกลางลายปัก ตกแต่งที่บริเวณวงแขนและฝากระเป่าเสื้อ และติดชายครุยสำเร็จที่วงแขนและฝากระเป่าเสื้อ

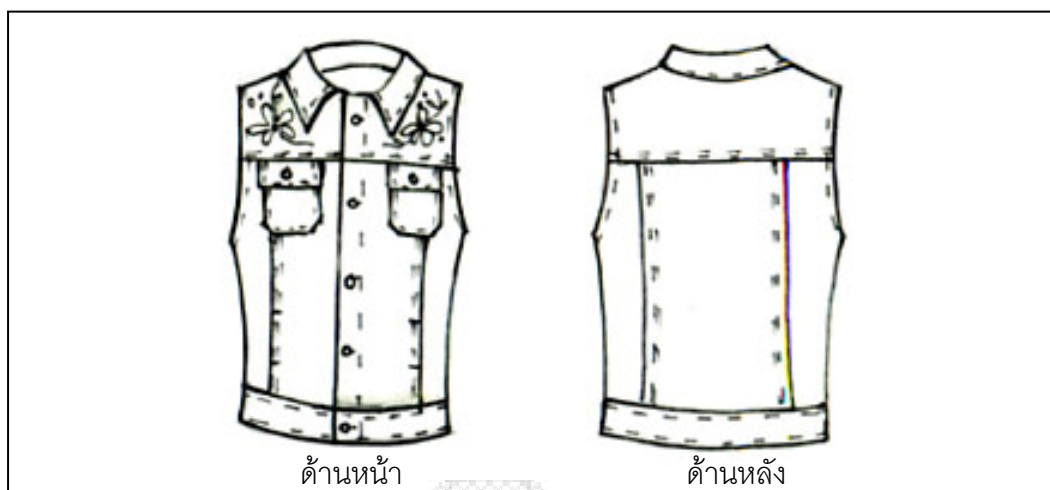
ภาพที่ 3.6 การออกแบบตัดแปลงเสื้อแบบ B 1

การออกแบบตัดแปลงเสื้อแบบ B 2 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการตอกหมุดที่บริเวณบ่าหน้า

ภาพที่ 3.7 การออกแบบตัดแปลงเสื้อแบบ B 2

การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B 3 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการตัดปะผ้า ปักไหมด้วยมือ และปักลูกบิด

ภาพที่ 3.8 การออกแบบดัดแปลงเสื้อแบบ B 3

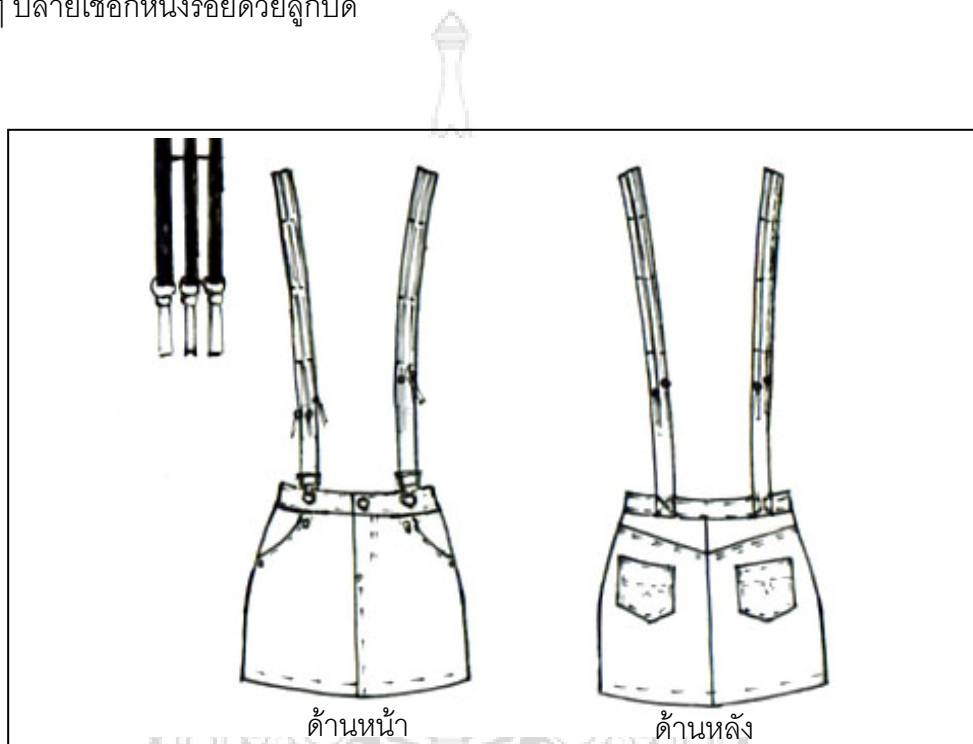
3.2.3.1.3 การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A
กระโปรงแบบ A ก่อนการดัดแปลงเป็นกระโปรงสั้น ทรงตรง

ภาพที่ 3.9 กระโปรงแบบ A ก่อนดัดแปลง

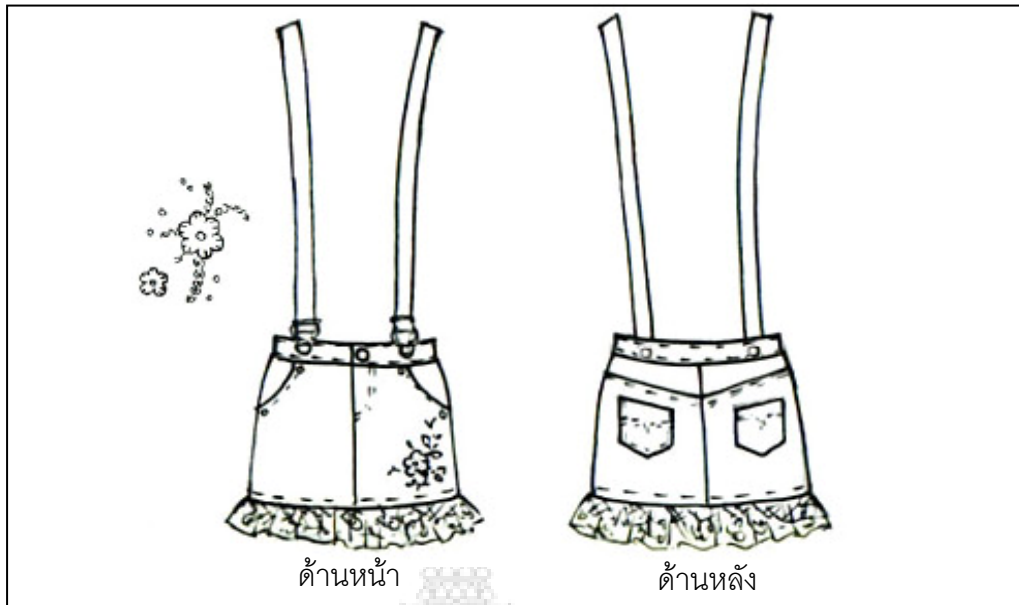
หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบดัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการดัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้า

การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 1 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วย
 เทปทำเป็นสายเอี๊ยม ติดตัวเกี่ยวและกระดุมตอก และตกแต่งด้วยเชือกหนังเย็บติดลงบนเทปเป็น
 ช่วงๆ ปลายเชือกหนังร้อยด้วยลูกบิด

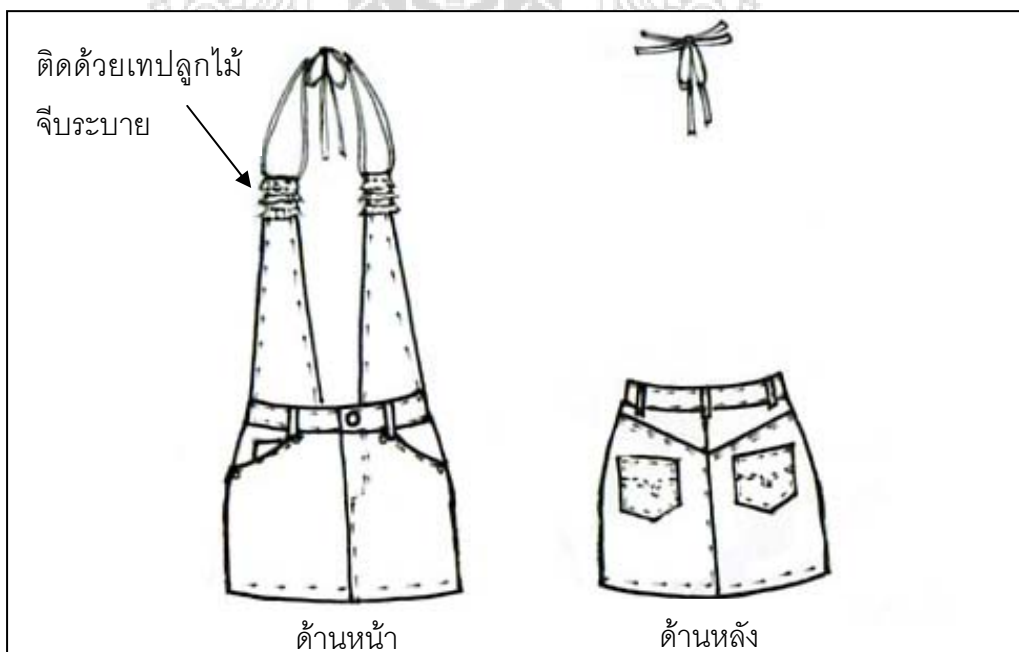
ภาพที่ 3.10 การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 1

การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 2 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วย
 เทปทำเป็นสายเอี๊ยม ติดตัวเกี่ยวและกระดุมตอก การตัดปะผ้า ปักไหมด้วยมือ ปักลูกบิดที่
 ด้านหน้าของกระโปรง และเย็บระบายผ้าลายดอกติดที่ชายกระโปรง ดังภาพที่ 3.11

ภาพที่ 3.11 การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 2

การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 3 ใช้เทคนิคการดัดแปลงโดยวิธีการตัดผ้าเย็บสีอีก
ชั้นหนึ่งนำแต่งมาทำเป็นเอี๊ยมด้านหน้า ตกแต่งด้วยเทปลูกไม้จีบระบาย และใช้เชือกหนังร้อยผูก
เป็นโบคคล้องคอ

ภาพที่ 3.12 การออกแบบดัดแปลงกระโปรงแบบ A 3

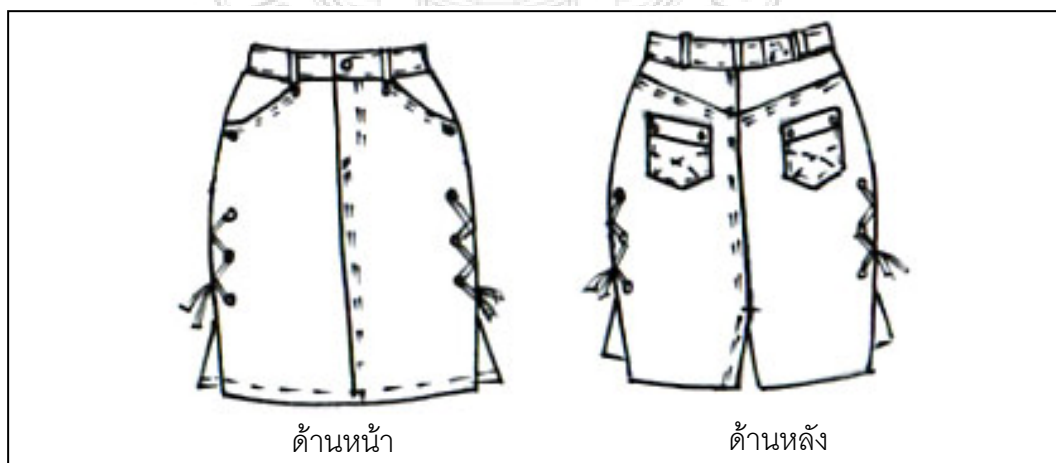
3.2.3.1.4 การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B
 กระโปรงแบบ B ก่อนการตัดแปลงเป็นกระโปรงสั้นเนื้อเช่า ทรงสอบ

ภาพที่ 3.13 กระโปรงแบบ B ก่อนตัดแปลง

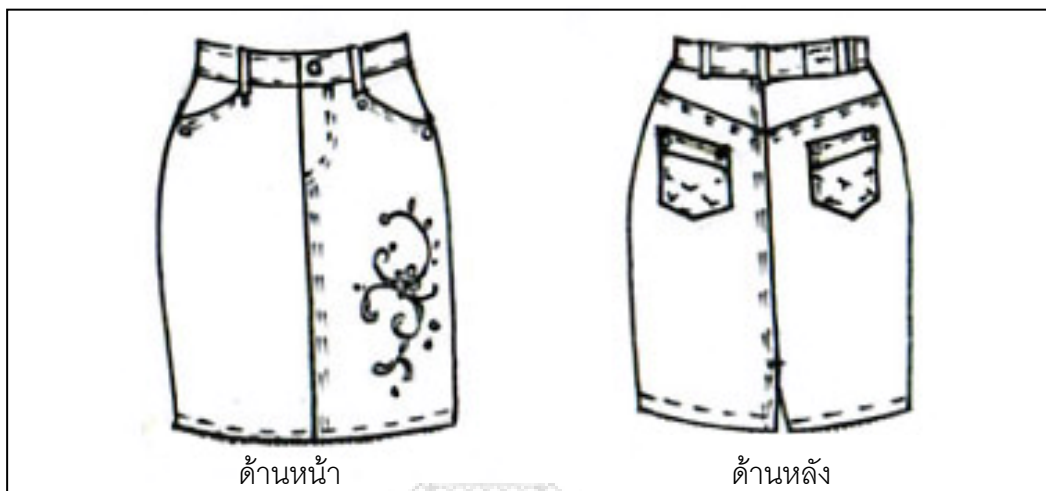
หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบตัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการตัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้ายีนส์เก่าได้มากที่สุดโดยมีส่วนที่เหลือทิ้งน้อยที่สุด อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการตัดแปลงให้ได้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาตามหลักดังกล่าวแล้วได้แบบกระโปรง 3 แบบ ดังนี้

การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 1 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการตอกตาไก่แล้วร้อยเชือกหนัง

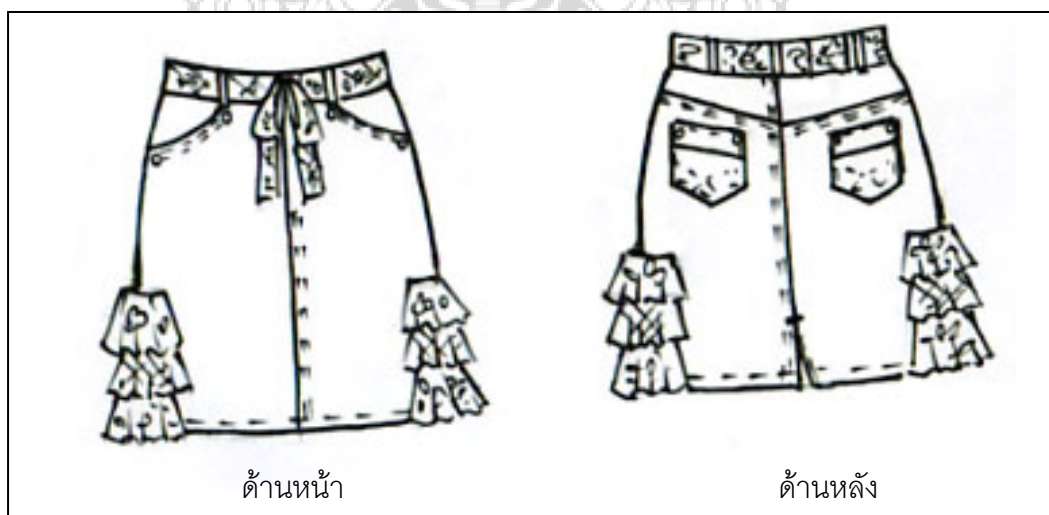
ภาพที่ 3.14 การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 1

การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 2 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการระบายสีลงบนกระโปรงด้านหน้า

ภาพที่ 3.15 การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 2

การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 3 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการติดระบายลูกไม้ที่ด้านข้าง และใช้ริบบิ้นลูกไม้ร้อยเป็นโบผูกที่เอว

ภาพที่ 3.16 การออกแบบตัดแปลงกระโปรงแบบ B 3

3.2.3.1.5 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A

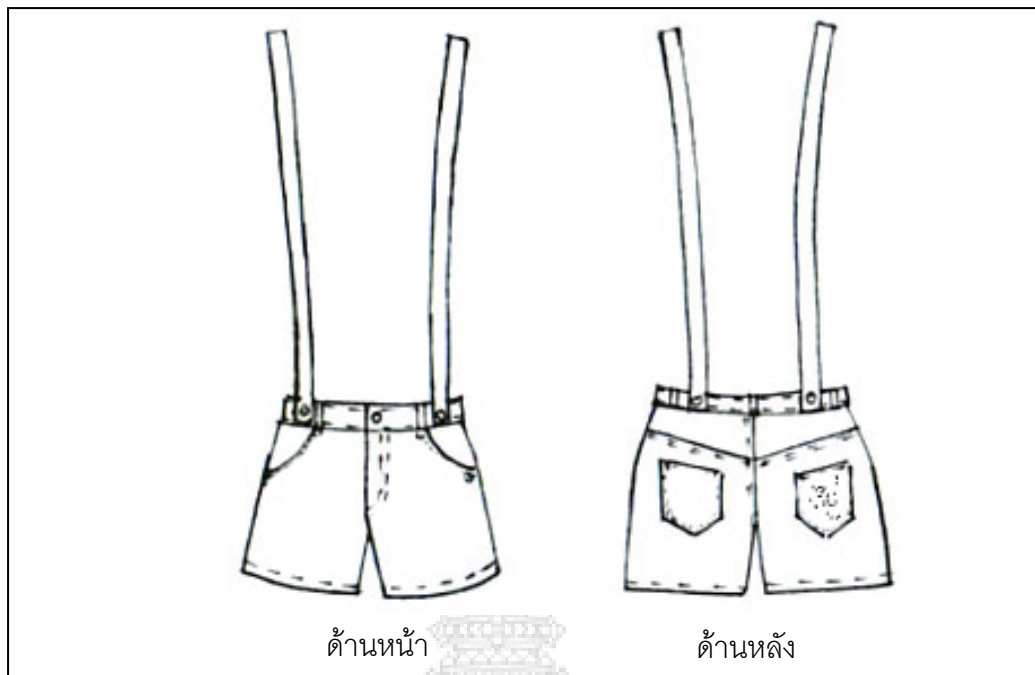
กางเกงแบบ A ก่อนการตัดแปลงเป็นกางเกงขาสั้นมาก

ภาพที่ 3.17 กางเกงแบบ A ก่อนการตัดแปลง

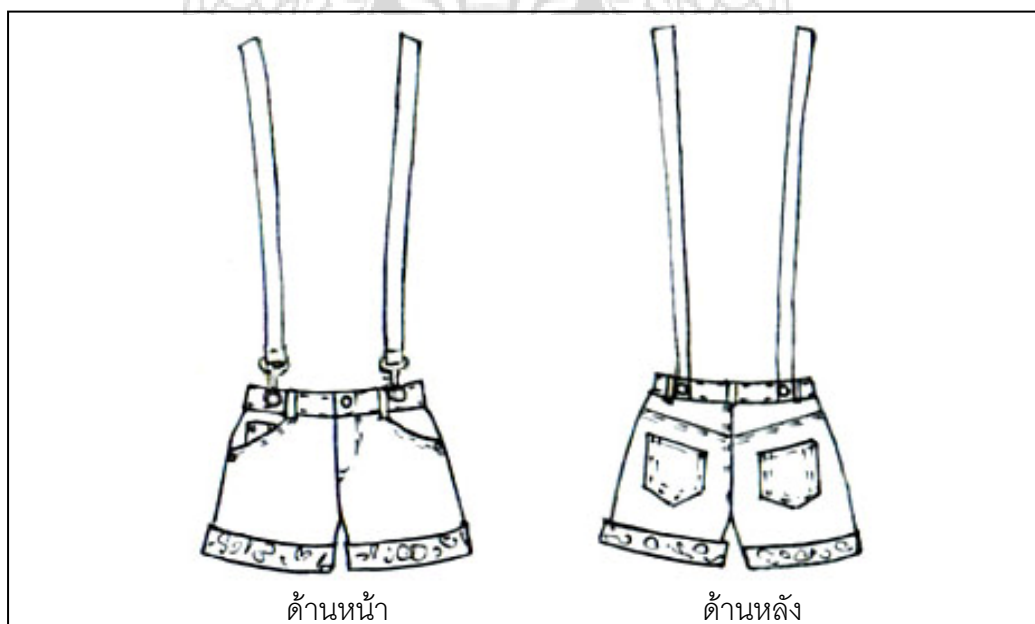
หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบตัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการตัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้ายีนส์เก่าได้มากที่สุดโดยมีส่วนที่เหลือทิ้งน้อยที่สุด อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการตัดแปลงให้ได้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาตามหลักดังกล่าวแล้วได้แบบกางเกง 3 แบบ ดังนี้

การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 1 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการนำเทปทำเป็นสายเอี๊ยม กระดุมตอก และเพชรริตติดบนกระเป๋าค้นของกางเกงด้านหลัง ดังภาพที่ 3.18

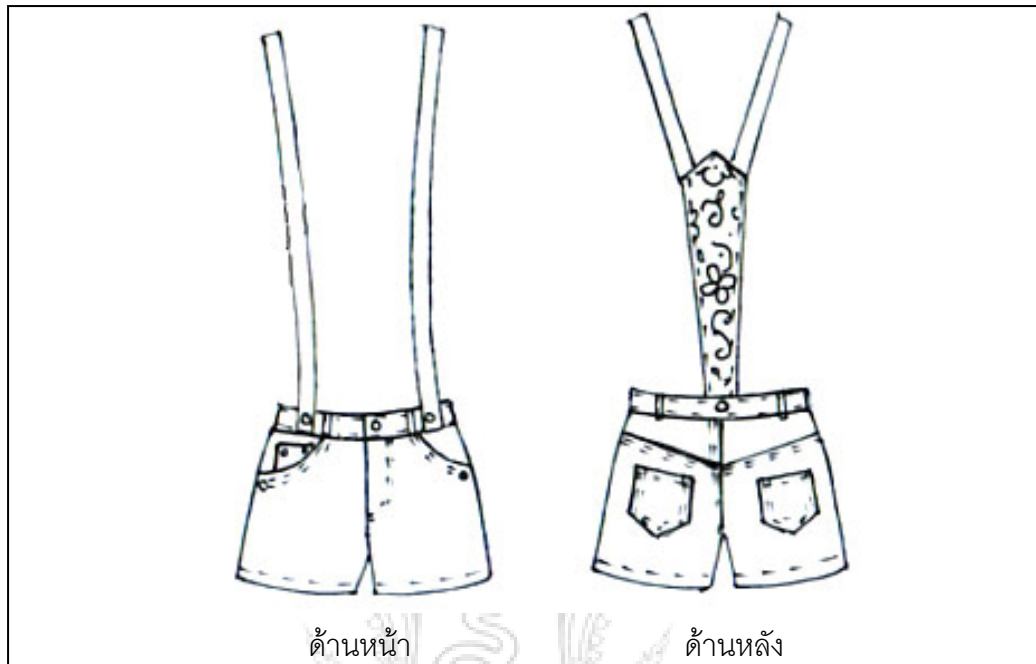
ภาพที่ 3.18 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 1

การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 2 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการนำเทปทำเป็นสายเอี๊ยม ติดตัวเกี่ยวและกระดุมตอก และตกแต่งด้วยผ้าเฉลียงลายดอกเย็บทาบที่ชายกางเกง

ภาพที่ 3.19 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 2

การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 3 ใช้เทคนิคการตัดแปลงโดยวิธีการตกแต่งด้วยการนำเทปทำเป็นสายเอี๊ยม กระดุมตอก ที่ด้านหลังใช้ผ้าลายดอกเย็บกลับกับผ้ายีนส์ทำเอี๊ยม

ภาพที่ 3.20 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ A 3

3.2.3.1.6 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ B
กางเกงแบบ B ก่อนการตัดแปลงเป็นกางเกงขาสั้นเหนือเข่า

ภาพที่ 3.21 กางเกงแบบ B ก่อนการตัดแปลง

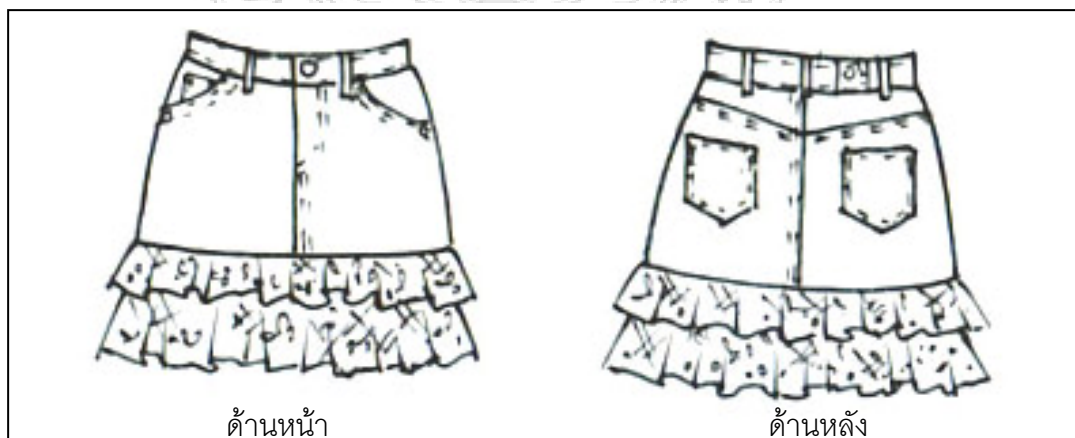
หลักการพิจารณาที่นำมาใช้ในการออกแบบตัดแปลง คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการตัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถใช้ประโยชน์จากเสื้อผ้ายีนส์เก่าได้มากที่สุดโดยมีส่วนที่เหลือทิ้งน้อยที่สุด อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายในการตัดแปลงให้ได้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาตามหลักดังกล่าวแล้วได้แบบกางเกง 3 แบบ ดังนี้

การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ B 1 ใช้เทคนิคการแก้ไขตัดแปลงเปลี่ยนแบบใหม่โดยเปลี่ยนจากกางเกงเป็นกระโปรง ด้วยวิธีการตัดซากกางเกงให้สั้นขึ้น เลาะตะเข็บข้างและตะเข็บใต้ขา แล้วตกแต่งด้วยการเย็บแทรกผ้าลายดอกระหว่างตะเข็บและติดริ้วกัทับบนรอยต่อตะเข็บ

ภาพที่ 3.22 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ B 1

การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ B 2 ใช้เทคนิคการแก้ไขตัดแปลงเปลี่ยนแบบใหม่โดยเปลี่ยนจากกางเกงเป็นกระโปรงด้วยวิธีการตัดซากกางเกงออก และตกแต่งด้วยการเย็บต่อด้วยระบายผ้าลายดอก

ภาพที่ 3.23 การออกแบบตัดแปลงกางเกงแบบ B 2

จากตารางที่ 3.2 สรุปได้ว่าลำดับที่ 1 การดัดแปลงแบบ A 2 มีผลคะแนนการคัดเลือกมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้เหตุผลในการเลือกแบบ A 2 ไว้ว่า เป็นแบบที่ดูทันสมัย ใช้น้ำหนัก ใช้น้ำสวมใส่เหมาะกับวัยรุ่น เป็นเทคนิคที่สามารถทำได้ไม่ยาก

ภาพที่ 3.25 เสื้อแบบ A และการดัดแปลงแบบ A 2

ตารางที่ 3.3 ผลการคัดเลือกแบบเสื้อ แบบ B

ลำดับที่	การดัดแปลง แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1	B 3	/	/		/		3
2	B 2			/			1
3	B 1					/	1
						รวม	5

จากตารางที่ 3.3 สรุปได้ว่าลำดับที่ 1 การดัดแปลงแบบ B 3 มีผลคะแนนการคัดเลือกมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้เหตุผลในการเลือกแบบ B 3 ไว้ว่า เป็นแบบที่เหมาะสมกับวัยรุ่น ใช้เทคนิคการตกแต่งได้เหมาะสมกับแฟชั่นและสามารถทำได้รวดเร็วและเห็นการเปลี่ยนแปลงชัดเจน

ภาพที่ 3.26 เสื้อแบบ B และการดัดแปลงแบบ B 3

ตารางที่ 3.4 ผลการคัดเลือกแบบกระโปรง แบบ A

ลำดับที่	การดัดแปลง แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	รวม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1	A 2	/	/	/	/		4
2	A 3					/	1
3	A 1						0
รวม							5

จากตารางที่ 3.4 สรุปได้ว่าลำดับที่ 1 การดัดแปลงแบบ A 2 มีผลคะแนนการคัดเลือกมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้เหตุผลในการเลือกแบบ A 2 ไว้ว่า ใช้เทคนิคการตกแต่งได้เหมาะสมกับผ้ายีนส์และสามารถทำได้ง่าย แบบน่ารักเหมาะกับวัยรุ่น

ภาพที่ 3.27 กระโปรงแบบ A และการดัดแปลงแบบ A 2

ตารางที่ 3.5 ผลการคัดเลือกแบบกระโปรง แบบ B

ลำดับที่	การดัดแปลง	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	ผู้เชี่ยวชาญ	รวม
แบบที่		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1	B 3	/	/	/		/	3
2	B 1				/		1
3	B 2						0
						รวม	5

จากตารางที่ 3.5 สรุปได้ว่าลำดับที่ 1 การดัดแปลงแบบ B 3 มีผลคะแนนการคัดเลือกมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้เหตุผลในการเลือกแบบ B 3 ไว้ว่า เป็นแบบที่เห็นการดัดแปลงชัดเจนและเหมาะสมกับผ้ายีนส์ เป็นแบบที่เหมาะสมกับวัยรุ่น และเนื่องจากรูปทรงกระโปรงค่อนข้างธรรมดา เทคนิคที่ 1 และ 2 มีความน่าสนใจน้อยไปและสามารถเห็นได้ทั่วไป

ภาพที่ 3.28 กระโปรงแบบ B และการดัดแปลงแบบ B 3

ตารางที่ 3.6 ผลการคัดเลือกแบบกางเกง แบบ A

ลำดับที่	การดัดแปลง แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม
1	A 2			/	/		2
2	A 3		/			/	2
3	A 1	/					0
						รวม	5

จากตารางที่ 3.6 จะเห็นได้ว่าการดัดแปลงแบบ A 2 และ A 3 มีผลคะแนนที่เท่ากัน จากการวิเคราะห์โดยใช้เหตุผลของผู้เชี่ยวชาญที่เลือกแบบ A 2 กล่าวว่า เทคนิคนี้สามารถทำได้ง่าย และเป็นแบบที่น่ารัก สวยเหมาะสมกับวัยรุ่น ดังนั้นจากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเลือกแบบ A 2 เพื่อทำการดัดแปลง

ภาพที่ 3.29 กางเกงแบบ A และการดัดแปลงแบบ A 2

ตารางที่ 3.7 ผลการคัดเลือกแบบกางเกง แบบ B

ลำดับที่	การดัดแปลง แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม
1	B 1	/	/	/	/	/	3
2	B 2			/			1
3	B 3	/					1
						รวม	5

จากตารางที่ 3.7 สรุปได้ว่าลำดับที่ 1 การดัดแปลงแบบ B 1 มีผลคะแนนการคัดเลือกมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้เหตุผลในการเลือกแบบ B 1 ไว้ว่า มีรูปแบบที่น่าสนใจกว่าแบบอื่นๆ ที่มีในตลาดทั่วไป และเทคนิคการต่อแทรกผ้าก็กำลังอยู่ในความนิยม

ภาพที่ 3.30 กางเกงแบบ B และการดัดแปลงแบบ B 1

หมายเหตุ ต่อจากนี้ไปผู้วิจัยจะขอเรียกเสื้อผ้าที่ผ่านการดัดแปลงแล้วว่า แบบที่ 1 แบบที่ 2 แทนการเรียกด้วยอักษรภาษาอังกฤษ

3.2.3.3 ทำการตัดเย็บผลิตภัณฑ์ต้นแบบ โดยผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่ทำการดัดแปลงในงานวิจัยนี้ มี 3 ประเภท ได้แก่ เสื้อ กะโปรง และกางเกง โดยแต่ละประเภทมี 2 แบบ รวมทั้งสิ้นมี 6 แบบ ดังนี้

3.2.3.3.1 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์เสื้อแบบที่ 1 เป็นการดัดแปลงโดยใช้เทคนิควิธีการตกแต่งด้วยระบายลูกไม้เย็บติดที่ด้านหน้าของตัวเสื้อ การติดยีน และการเย็บกระเป๋ापะติด ดังภาพที่ 3.31

ด้านหน้า

ด้านหลัง

ก่อนตัดแปลง

ด้านหน้า

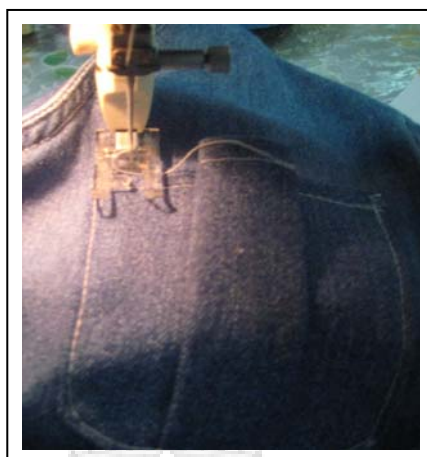
ด้านหลัง

หลังตัดแปลง

ภาพที่ 3.31 การดัดแปลงเสื้อแบบที่ 1

สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์เสื้อแบบที่ 1 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

โดยเริ่มจากการสร้างแบบกระเป๋าก้น แล้วจึงตัดผ้าตามแบบ โดยเย็บจีบกระเป๋าทรงกลางกระเป๋าก้น แล้วจึงนำมาเย็บปะบนตัวเสื้อ

ภาพที่ 3.32 การเย็บกระเป๋าก้นปะติดลงบนเสื้อ

จากนั้นเย็บเก็บริมลูกไม้ให้เรียบร้อยแล้วจึงเย็บรูระบายลูกไม้ ต่อมานำระบายลูกไม้มาเย็บติดกับตัวเสื้อด้านหน้า โดยเริ่มเย็บตั้งแต่บริเวณรอยต่อตะเข็บที่ได้ตกลงไปเป็นระบายลูกไม้ 3 ชั้น หลังจากนั้นนำริบบิ้นมาเย็บทับบนตะเข็บของลูกไม้ชั้นบนสุด ตรงบริเวณรอยต่อของตัวเสื้อ แล้วจึงผูกเป็นโบ

การเย็บระบายลูกไม้ติดลงบนตัวเสื้อ การเย็บริบบิ้นทับบนตะเข็บลูกไม้

ภาพที่ 3.33 การนำระบายลูกไม้มาเย็บติดลงบนตัวเสื้อและเย็บริบบิ้นทับบนตะเข็บลูกไม้

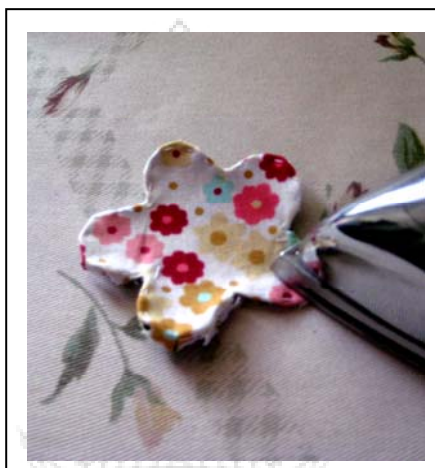
3.2.3.3.2 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์เสื้อแบบที่ 2 เป็นการดัดแปลงโดยใช้เทคนิควิธีการตกแต่งด้วยการตัดปะผ้า ปักไหมด้วยมือ และปักลูกบิด

ภาพที่ 3.34 การดัดแปลงเสื้อแบบที่ 2

สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์เสื้อแบบที่ 2 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

โดยเริ่มจากตัดกระดาษแข็งเป็นรูปดอกไม้เพื่อใช้เป็นแบบวางลงบนผ้าลายดอก แล้วจึงตัดผ้าโดยเย็บโดยรอบประมาณ 0.5 ซม. จากนั้นพับริมผ้าที่เย็บไว้เข้ามาด้านในตามรอยที่วาดไว้ เนาแล้วรีดให้เรียบร้อย

ภาพที่ 3.35 การพับเก็บริมผ้าแล้วรีด

นำผ้าที่ตัดเป็นรูปดอกไม้เสร็จแล้วมาวางลงบนตัวเสื้อแล้วปักไหมด้วยมือแบบด้นตะลุยกตามริมผ้า

ภาพที่ 3.36 การปักไหมด้วยมือแบบด้นตะลุยก

จากนั้นวาดลวดลายเป็นก้านและใบลงบนตัวเสื้อ แล้วจึงปักไหมด้วยมือ เป็นลายลูกโซ่ตามลายที่ได้วาดไว้

ภาพที่ 3.37 การปักไหมลายลูกโซ่

สุดท้ายจึงปักลูกบิดลงบนตรงกลางของผ้าลายดอกเพื่อเป็นเกสรและปักลูกบิดลงตรงกลางระหว่างช่องว่างของลูกโซ่

ภาพที่ 3.38 การปักลูกบิดลงบนผ้า

3.2.3.3.3 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์กระโปรงแบบที่ 1 เป็นการดัดแปลง โดยใช้เทคนิควิธีการตกแต่งด้วยเทพทำเป็นสายเอี๊ยม ติดตัวเกี่ยวและกระดุมตอก การตัดปะผ้า ปักไหมด้วยมือ ปักลูกบิดที่ด้านหน้าของกระโปรง และเย็บระบายผ้าลายดอกติดที่ชายกระโปรง

ด้านหน้า

ด้านหลัง

ก่อนดัดแปลง

ด้านหน้า

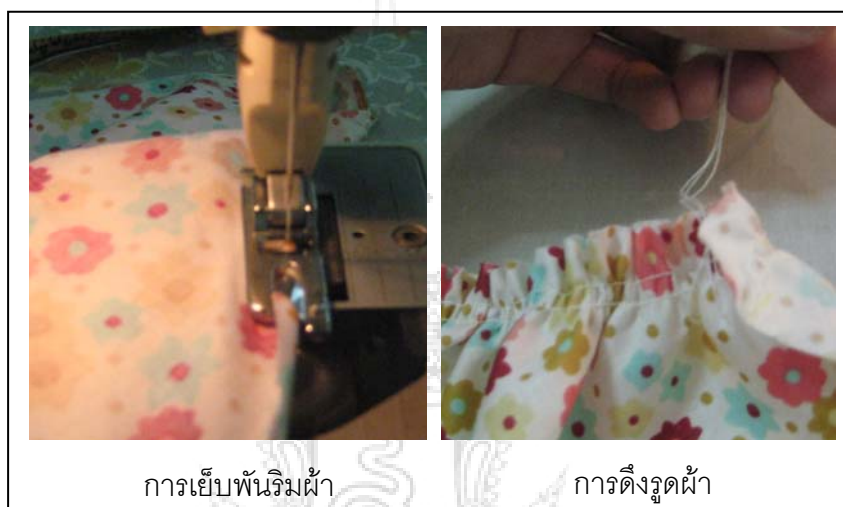
ด้านหลัง

หลังดัดแปลง

ภาพที่ 3.39 การดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 1

สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์กระโปรงแบบที่ 1 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

เริ่มจากการตัดผ้าเกรนเฉลี่ยงเพื่อนำมาเย็บทำระบาย โดยตัดผ้าให้มีความยาวเป็น 2 เท่าของรอบชายกระโปรง ส่วนความกว้างของผ้าประมาณ 15 ซม. จากนั้นนำริมผ้าด้านหนึ่งมาเย็บพันริมให้เรียบร้อย ส่วนริมผ้าอีกด้านหนึ่งนำมาเย็บ แล้วดึงรูดผ้าให้เป็นระบาย โดยให้ผ้าที่ดึงรูดเสร็จแล้วมีความยาวเท่ากับรอบของชายกระโปรง

การเย็บพันริมผ้า

การดึงรูดผ้า

ภาพที่ 3.40 การเย็บพันริมผ้าและการดึงรูดผ้า

จากนั้นนำผ้าระบายด้านที่เย็บรูดมาเย็บติดกับชายกระโปรง ต่อมาจึงตัดกระดาษแข็งเป็นรูปดอกไม้เพื่อใช้เป็นแบบวาดลงบนผ้าลายดอก โดยตัดผ้าเพื่อพับริมโดยรอบประมาณ 0.5 ซม. จากนั้นพับริมผ้าที่เผื่อไว้เข้ามาด้านในตามรอยที่วาดไว้ เนาแล้วรีดให้เรียบร้อย

ภาพที่ 3.41 การพับเก็บริมผ้าแล้วรีด

นำผ้าที่ตัดเป็นรูปดอกไม้เสร็จแล้วมาวางลงบนกระโปรงแล้วปักไหมด้วยมือแบบด้นตะลุย ตามริมผ้า วาดลวดลายเป็นก้านและใบลงบนกระโปรง แล้วจึงปักไหมด้วยมือ เป็นลายลูกโซ่ตาม ลายที่ได้วาดไว้ จากนั้นจึงปักลูกบิดลงบนตรงกลางของผ้าลายดอกไม้เพื่อเป็นเกสร

ภาพที่ 3.42 การปักไหมด้วยมือแบบด้นตะลุย การปักไหมลายลูกโซ่ และปักลูกบิด

ต่อมาจึงตอกกระดุมบนขอบเอวกระโปรงด้านหน้าและด้านหลัง แล้วจึงตัดเทพลายสอง โดยวัดความยาวจากกระดุมตรงเอวกระโปรงด้านหน้าขึ้นไปถึงไหล่แล้ววัดลงมาถึงกระดุมตรงเอว กระโปรงด้านหลัง บวกเพื่อความยาวของเทพไว้อีกประมาณ 8 ซม. จากนั้นเจาะรั้งดุมเฉพาะที่ ปลายเทพด้านหลัง ส่วนปลายเทพด้านหน้าให้สอดเข้ากับตัวเกี่ยวกระดุม แล้วเย็บล็อกเทพไว้

3.2.3.3.4 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์กระโปรงแบบที่ 2 เป็นการดัดแปลง โดยใช้เทคนิควิธีการตกแต่ง ด้วยการติดยาวลูกไม้ที่ด้านข้าง และใช้ริบบิ้นลูกไม้ร้อยเป็นโบผูก ที่เอว ดังภาพที่ 3.43

ด้านหน้า

ด้านหลัง

ก่อนตัดแปลง

ด้านหน้า

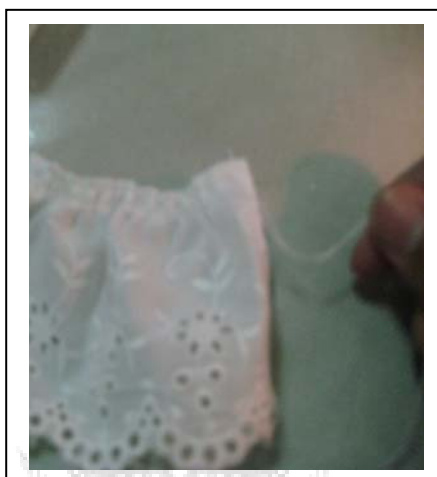
ด้านหลัง

หลังตัดแปลง

ภาพที่ 3.43 การตัดแปลงกระโปรงแบบที่ 2

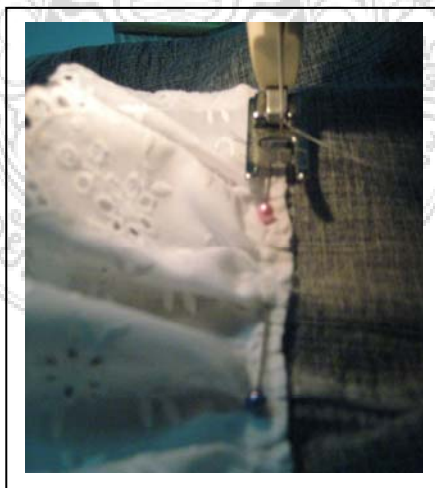
สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์กระโปรงแบบที่ 2 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

โดยเริ่มจากการตัดผ้าลูกไม้ยาวประมาณ 40 ซม. จากนั้นเย็บเก็บริมลูกไม้ให้เรียบร้อย แล้วจึงนำมาเย็บแล้วดัดรููด เป็นระบาย โดยเมื่อรููดเสร็จแล้วให้ลูกไม้มีความยาวเท่ากับ 20 ซม.

ภาพที่ 3.44 การดัดรููดระบายลูกไม้

นำระบายลูกไม้ที่เย็บเสร็จแล้ว มาเย็บติดที่ด้านข้างของกระโปรง ให้เป็นระบาย 3 ชั้น จากนั้นจึงใช้ริบบิ้นลูกไม้ผูกเป็นโบที่เอว

ภาพที่ 3.45 การเย็บระบายลูกไม้ติดด้านข้างของกระโปรง

3.2.3.3.5 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์กางเกงแบบที่ 1 เป็นการดัดแปลงโดยใช้เทคนิควิธีการตกแต่งด้วยเทปทำเป็นสายเลื่อม ติดตัวเกี่ยวและกระดุมตอก และตกแต่งด้วยผ้าเจลิยงลายดอกเย็บทาบที่ชายกางเกง

ภาพที่ 3.46 การดัดแปลงกางเกงแบบที่ 1

สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์กางเกงแบบที่ 1 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

โดยเริ่มจากการตัดผ้าลายดอกเกรนเฉลี่ยความกว้างประมาณ 3.5 ซม. ความยาวเท่ากับ รอบปลายขากางเกง เผื่อผ้าเย็บโดยรอบ 1 ซม. จากนั้นนำผ้าเฉลี่ยมาเย็บติดที่รอบปลายขา กางเกง แล้วจึงพลิกผ้าเฉลี่ยขึ้นมาไว้ด้านบนของผ้าปลายขากางเกงแล้วพับริมผ้าเฉลี่ยให้ เรียบร้อย แล้วเย็บเดินเส้นที่ริมผ้าเฉลี่ยทั้งด้านบนและด้านล่างของรอบปลายขากางเกง

ภาพที่ 3.47 การเย็บผ้าเฉลี่ยติดที่รอบปลายขากางเกงและการเย็บเดินเส้นที่ริมผ้ารอบปลาย ขากางเกง

จากนั้นจึงตอกกระดุมบนขอบเอวกางเกงด้านหน้าและด้านหลัง ตัดเทพก้างปลาโดยวัด ความยาวจากกระดุมที่เอวกระโปรงด้านหน้าขึ้นไปถึงไหล่แล้ววัดลงมาถึงกระดุมเอวกระโปรง ด้านหลัง แล้วบวกเผื่อความยาวของเทพไว้อีกประมาณ 8 ซม. สูดท้ายจึงเจาะรังคุดเฉพาะที่ปลาย เทปด้านหลัง ส่วนปลายเทพด้านหน้าให้สอดเข้ากับตัวเกี่ยวกระดุม แล้วเย็บล๊อคเทพไว้

3.2.3.3.6 การตัดเย็บผลิตภัณฑ์กางเกงแบบที่ 2 เป็นการดัดแปลงโดย ใช้เทคนิคการแก้ไขดัดแปลงเปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งเปลี่ยนจากกางเกงเป็นกระโปรง ด้วยวิธีการตัดขา กางเกงให้สั้นขึ้นและตกแต่งด้วยการเย็บแทรกผ้าลายดอกระหว่างตะเข็บและติดริคแรกทับบน รอยต่อตะเข็บ ดังภาพที่ 3.48

ด้านหน้า

ด้านหลัง

ก่อนตัดแปลง

ด้านหน้า

ด้านหลัง

หลังตัดแปลง

ภาพที่ 3.48 การตัดแปลงกางเกงแบบที่ 2

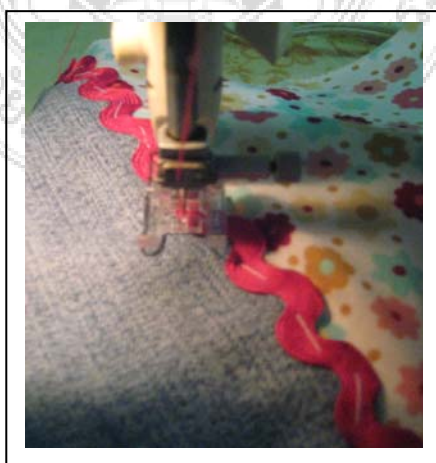
สำหรับการตัดเย็บผลิตภัณฑ์กางเกงแบบที่ 2 สามารถทำตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

โดยเริ่มจากการตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น แล้วจึงเลาะตะเข็บข้างและตะเข็บใต้ขากางเกงออก จากนั้นวัดความห่างระหว่างขากางเกงด้านใน และวัดความยาวของขากางเกงด้านในตั้งแต่ปลายขากางเกงขึ้นไปถึงเป้า ตามลูกศร ดังภาพที่ 3.49 ต่อจากนั้นจึงตัดผ้าสามเหลี่ยมให้มีขนาดเท่ากับความกว้างและความยาวของขากางเกงที่วัดไว้

ภาพที่ 3.49 แสดงตำแหน่งการวัดความห่างระหว่างขากางเกงและความยาวของขากางเกงด้านใน

สุดท้ายจึงนำผ้าสามเหลี่ยมมาเย็บแทรกตามตะเข็บแล้วจึงเย็บริกแรกติดทับบนตะเข็บรอยต่อ

ภาพที่ 3.50 การเย็บริกแรกติดทับบนตะเข็บ

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.4.1 ทำหนังสือจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ถึง คณบดี คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เพื่อขออนุญาตตั้งแสดงผลิตภัณฑ์ต้นแบบและเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษา

3.2.4.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยจะทำการแจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง

3.2.4.3 เก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างวันที่ 13 – 26 มกราคม พ.ศ. 2553

3.2.4.4 นำแบบสอบถามมาลงรหัส เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้รวบรวมได้นำมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.5.1 ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรม การเลือกซื้อเสื้อผ้าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และการหาค่าร้อยละ

3.2.5.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อฝ้ายนัสเก้ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การประเมินความพึงพอใจใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มีเกณฑ์ดังนี้

ค่าน้ำหนักเท่ากับ 5 หมายความว่า มีความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าน้ำหนักเท่ากับ 4 หมายความว่า มีความพึงพอใจมาก

ค่าน้ำหนักเท่ากับ 3 หมายความว่า มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าน้ำหนักเท่ากับ 2 หมายความว่า มีความพึงพอใจน้อย

ค่าน้ำหนักเท่ากับ 1 หมายความว่า มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจ โดยถือเกณฑ์ประกอบดังนี้ (ประคอง, 2538)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยเรื่องการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 353 คน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.1 - 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 อายุของนักศึกษาหญิง

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	3	0.85
18 - 19 ปี	122	34.56
20 - 21 ปี	141	39.94
มากกว่า 21 ปี	87	24.65

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20 – 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.94 รองลงมา มีอายุระหว่าง 18 – 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.56 และส่วนน้อย มีอายุต่ำกว่า 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 0.85

ตารางที่ 4.2 ระดับชั้นที่นักศึกษาหญิงกำลังศึกษา

(n = 353)

ระดับชั้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรีปีที่ 1	134	37.96
ปริญญาตรีปีที่ 2	25	7.08
ปริญญาตรีปีที่ 3	98	27.76
ปริญญาตรีปีที่ 4	96	27.20

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 37.96 รองลงมา กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 27.76 และส่วนน้อย กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 7.08

ตารางที่ 4.3 รายได้ต่อเดือนของนักศึกษาหญิง

(n = 353)

รายได้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000 บาท	33	9.35
1,000 – 3,000 บาท	82	23.23
3,001 – 5,000 บาท	122	34.56
5,001 – 7,000 บาท	72	20.40
7,001 – 9,000 บาท	31	8.78
9,001 บาทขึ้นไป	13	3.68

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระดับ 3,001 ถึง 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.56 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระดับ 1,000 – 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.23 และส่วนน้อยมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระดับ 9,001 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.68

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าแก่นักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าแก่นักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.4 - 4.13 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแก่นักศึกษาหญิง

(n = 353)

พฤติกรรมการซื้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยซื้อ	236	66.90
ไม่เคยซื้อ	117	33.10

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เคยซื้อเสื้อผ้า คิดเป็นร้อยละ 66.90 และไม่เคยมีพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้า คิดเป็นร้อยละ 33.10

ตารางที่ 4.5 ความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าแก่นักศึกษาหญิง

(n = 236)

ความถี่ในการซื้อเสื้อผ้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นาน ๆ ครั้ง / (4 – 6 เดือน/ครั้ง)	128	54.24
ปานกลาง / (2 – 3 เดือน/ครั้ง)	70	29.66
บ่อย / (1 เดือน/ครั้ง)	24	10.17
บ่อยมาก / (1 เดือน/2-3 ครั้งหรือมากกว่า)	14	5.93

หมายเหตุ ตอบเฉพาะผู้ที่เคยซื้อเสื้อผ้า

จากตารางที่ 4.5 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าอยู่ในระดับนาน ๆ ครั้ง (4 – 6 เดือน/ครั้ง) คิดเป็นร้อยละ 54.24 รองลงมา มีความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.66 (2 – 3 เดือน/ครั้ง) และส่วนน้อยมีความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าอยู่ในระดับบ่อยมาก (1 เดือน/2-3 ครั้งหรือมากกว่า) คิดเป็นร้อยละ 14

ตารางที่ 4.6 จำนวนเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงซื้อแต่ละครั้ง

(n = 236)

จำนวนเสื้อผ้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 2 ตัว	191	80.93
3 – 4 ตัว	40	16.95
5 – 6 ตัว	1	0.42
มากกว่า 6 ตัวขึ้นไป	4	1.70

หมายเหตุ ตอบเฉพาะผู้ที่เคยซื้อเสื้อผ้าเก่า

จากตารางที่ 4.6 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่จะซื้อเสื้อผ้าเก่าแต่ละครั้งอยู่ในปริมาณ 1-2 ตัว คิดเป็นร้อยละ 80.93 รองลงมาจะซื้อเสื้อผ้าเก่าแต่ละครั้งอยู่ในปริมาณ 3 – 4 ตัว คิดเป็นร้อยละ 16.95 และส่วนน้อยจะซื้อเสื้อผ้าเก่าแต่ละครั้งอยู่ในปริมาณ มากกว่า 6 ตัวขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.70

ตารางที่ 4.7 สถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงมักจะพบเห็น

(n = 353)

สถานที่ขาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตลาดนัดหรือตลาดเปิดท้าย	299	84.70
ราวแผงลอยริมถนน	37	10.48
ห้างสรรพสินค้า	6	1.70
อื่น ๆ	11	3.12

จากตารางที่ 4.7 พบว่าสถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงมักจะพบเห็นเป็นส่วนใหญ่ คือ ตลาดนัดหรือตลาดเปิดท้าย คิดเป็นร้อยละ 84.70 รองลงมาสถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษา มักจะพบเห็น คือ ราวแผงลอยริมถนน คิดเป็นร้อยละ 10.48 และสถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษา ส่วนน้อยมักจะพบเห็น คือ สถานที่ขายอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 3.12

ตารางที่ 4.8 เหตุผลที่นักศึกษาหญิงใช้ในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่า

(n = 353)

เหตุผล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แบบสวยถูกใจ	157	44.47
เสื้อผ้ายังคงอยู่ในสภาพที่ดี	144	32.30
ราคาถูก	40	11.33
ซื้อเพราะนิยมของเก่าและคิดว่าเสื้อผ้าเก่า	24	6.80
มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว		
ยี่ห้อของสินค้า	18	5.10
อื่น ๆ	-	-

จากตารางที่ 4.8 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใช้เหตุผลในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าเพราะมีแบบสวยถูกใจ คิดเป็นร้อยละ 44.47 รองลงมา นักศึกษาหญิงใช้เหตุผลในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าเพราะเสื้อผ้ายังคงอยู่ในสภาพที่ดี คิดเป็นร้อยละ 32.30 และ นักศึกษาหญิงส่วนน้อยใช้เหตุผลในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าเพราะยี่ห้อของสินค้า คิดเป็นร้อยละ 5.10

ตารางที่ 4.9 ประเภทของเสื้อผ้าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะซื้อ

(n = 353)

ประเภทเสื้อผ้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชุดลำลอง	280	73.32
ชุดโอกาสพิเศษ	45	12.75
ชุดกีฬา	13	3.68
ชุดทำงาน	6	1.70
ชุดนอน	5	1.42
อื่น ๆ	4	1.13

จากตารางที่ 4.9 พบว่าประเภทของเสื้อผ้าที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ต้องการจะซื้อคือ ชุดลำลอง คิดเป็นร้อยละ 73.32 รองลงมาประเภทของเสื้อผ้าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะ

ตารางที่ 4.10 แบบของเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะซื้อ

(n = 353)		
แบบเสื้อผ้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กางเกง	255	63.74
เสื้อ	62	17.56
กางกระโปรง	49	13.88
ชุดติดกัน	17	4.82
อื่น ๆ	-	-

จากตารางที่ 4.10 พบว่าแบบของเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ต้องการจะซื้อคือ กางเกง คิดเป็นร้อยละ 63.74 รองลงมาแบบของเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะซื้อ คือ เสื้อ คิดเป็นร้อยละ 17.56 และแบบของเสื้อผ้ายีนส์เก่าที่นักศึกษาหญิงส่วนน้อยต้องการจะซื้อ คือ ชุดติดกัน คิดเป็นร้อยละ 4.82

ตารางที่ 4.11 ความคิดเห็นของนักศึกษาหญิงในการนำเสื้อผ้าเก่ามาดัดแปลง

(n = 353)		
ความคิดเห็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	323	91.50
ไม่เห็นด้วย	5	1.42
ไม่แน่ใจ	25	7.08
อื่น ๆ	-	-

จากตารางที่ 4.11 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการนำเสื้อผ้าเก่ามาดัดแปลงคิดเป็นร้อยละ 91.50 รองลงมานักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นที่ไม่แน่ใจในการที่จะนำเสื้อผ้าเก่ามาดัดแปลง คิดเป็นร้อยละ 7.08 และนักศึกษาหญิงส่วนน้อยไม่เห็นด้วยกับการนำเสื้อผ้าเก่ามาดัดแปลงคิดเป็นร้อยละ 1.42

ตารางที่ 4.12 ความคิดเห็นของนักศึกษาหญิงในการนำเสื้อฝ้ายยีนส์เก่ามาดัดแปลงแบบใหม่แล้ว
นำออกมาวางขาย

(n = 353)		
ความคิดเห็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซื้อ	203	57.51
ไม่ซื้อ	9	2.55
ไม่แน่ใจ	137	38.81
อื่น ๆ	4	1.13

จากตารางที่ 4.12 พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแบบใหม่ คิดเป็นร้อยละ 57.51 รองลงมา นักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นที่ไม่แน่ใจที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแบบใหม่ คิดเป็นร้อยละ 38.81 และนักศึกษาหญิงส่วนน้อยมีความคิดเห็นอื่น ๆ ในการจะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแบบใหม่ คิดเป็นร้อยละ 1.13

ตารางที่ 4.13 ระดับราคาที่นักศึกษาหญิงพึงพอใจที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว

(n = 353)		
ราคาที่พึงพอใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
100 – 200 บาท	276	78.19
201 – 300 บาท	70	19.83
301 – 400 บาท	5	1.42
401 บาทขึ้นไป	2	0.56
รวม	353	100.00

จากตารางที่ 4.13 พบว่าระดับราคาที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่พึงพอใจที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว คือ ระดับราคา 100 – 200 บาท คิดเป็นร้อยละ 78.19 รองลงมา ระดับราคาที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่พึงพอใจที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว คือ ระดับราคา 201 - 300 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.83 และระดับราคาที่นักศึกษาหญิงส่วนน้อยพึงพอใจที่จะซื้อเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว คือ ระดับราคา 401 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.56

4.1.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงแบบเสื้อผ้ายีนส์เก่า

จากการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงแบบเสื้อผ้ายีนส์เก่า ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.14 - 4.21 ดังนี้

ตารางที่ 4.14 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อแบบที่ 1

(n = 353)

เสื้อแบบที่ 1	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.88	0.93	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.86	0.93	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.81	0.88	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.73	0.87	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.78	0.94	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์	3.80	0.95	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์	3.80	0.87	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.80	0.94	มาก
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.84	1.01	มาก
2.4 สีเส้นของเสื้อผ้ายีนส์	3.84	0.90	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.01	0.94	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์	3.93	0.91	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.80	0.95	มาก
รวม	3.83	0.73	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อแบบที่ 1 ในด้านการดัดแปลงและตกแต่งของเสื้อผ้ายีนส์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.88 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.86 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.81 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.73 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.78 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ในด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.84 สีสันทันของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.84 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 4.01 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.93 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.83 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.15 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อแบบที่ 2

(n = 353)

เสื้อแบบที่ 2	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.53	0.89	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.58	0.88	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.56	0.91	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.57	0.88	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.55	0.86	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์	3.62	0.94	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์	3.65	0.89	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.56	0.94	มาก
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.56	0.97	มาก

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

(n = 353)

เสื้อแบบที่ 2	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง			
(ต่อ)			
2.4 สีสนของเสื้อผ้ายีนส์	3.62	0.93	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.61	0.98	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์	3.65	0.89	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.72	0.92	มาก
รวม	3.59	0.70	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการตัดแปลง เสื้อแบบที่ 2 ในด้านการตัดแปลงและตกแต่งของเสื้อผ้ายีนส์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.53 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.58 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.57 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.55 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.62 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ในด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.65 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 สีสนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.62 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.61 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.65 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.72 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.59 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.16 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 1

(n = 353)

กระโปรงแบบที่ 1	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.88	0.98	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.86	1.00	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.83	0.93	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.80	0.94	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.76	0.94	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์	3.89	1.03	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์	3.78	0.99	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.80	1.01	มาก
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.86	1.08	มาก
2.4 สีเส้นของเสื้อผ้ายีนส์	3.90	0.94	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.97	0.97	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์	3.93	0.94	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.86	1.01	มาก
รวม	3.85	0.79	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 1 ในด้านการดัดแปลงและตกแต่งของเสื้อผ้ายีนส์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.88 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.86 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.83 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.76 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.89 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ในด้านภาพรวมของเสื้อฝ้ายีนส์หลังจากตัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อฝ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.78 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อฝ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.80 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อฝ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.86 สีเส้นของเสื้อฝ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.90 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.97 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อฝ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.93 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.86 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.85 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.17 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการตัดแปลงกระโปรงแบบที่ 2

(n = 353)

กระโปรงแบบที่ 2	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการตัดแปลงและตกแต่งเสื้อฝ้ายีนส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.54	0.99	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.56	0.99	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.62	0.94	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.62	0.94	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.54	0.95	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อฝ้ายีนส์	3.53	1.03	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อฝ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อฝ้ายีนส์	3.56	0.92	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อฝ้ายีนส์	3.56	0.99	มาก
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อฝ้ายีนส์	3.56	1.03	มาก
2.4 สีเส้นของเสื้อฝ้ายีนส์	3.64	0.96	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.74	0.97	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อฝ้ายีนส์	3.73	0.98	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.64	0.95	มาก
รวม	3.60	0.80	มาก

จากตารางที่ 4.17 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงกระโปรงแบบที่ 2 ในด้านการดัดแปลงและตกแต่งของเสื้อฝ้ายินส์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.54 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.62 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.62 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.54 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.53 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ในด้านภาพรวมของเสื้อฝ้ายินส์หลังจากดัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 สีสีนของเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.64 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.74 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อฝ้ายินส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.73 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.64 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.60 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.18 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงกางเกงแบบที่ 1

(n = 353)

กางเกงแบบที่ 1	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อฝ้ายินส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.92	0.97	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.85	0.98	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.88	0.96	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.87	0.94	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.87	0.94	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อฝ้ายินส์	3.93	0.99	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อฝ้ายินส์หลังจากดัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อฝ้ายินส์	3.90	0.97	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อฝ้ายินส์	3.85	0.96	มาก

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

(n = 353)

ทางแบบที่ 1	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง			
(ต่อ)			
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.96	1.01	มาก
2.4 สีสีนของเสื้อผ้ายีนส์	3.84	0.95	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.96	0.96	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์	3.92	0.92	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.95	0.94	มาก
รวม	3.90	0.78	มาก

จากตารางที่ 4.18 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการตัดแปลงทางแบบที่ 1 ในด้านการตัดแปลงและตกแต่งของเสื้อผ้ายีนส์เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.92 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.85 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.88 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.87 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.87 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.93 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ในด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.90 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.85 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.96 สีสีนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.84 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.96 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.92 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.95 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้านพบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.90 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.19 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงกางเกงแบบที่ 2

(n = 353)

กางเกงแบบที่ 2	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์			
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.42	0.98	ปานกลาง
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.39	1.03	ปานกลาง
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.32	1.06	ปานกลาง
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.46	1.03	ปานกลาง
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.38	1.03	ปานกลาง
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์	3.38	1.10	ปานกลาง
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลง			
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์	3.43	0.98	ปานกลาง
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.29	0.97	ปานกลาง
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อผ้ายีนส์	3.26	1.10	ปานกลาง
2.4 สีเส้นของเสื้อผ้ายีนส์	3.38	1.02	ปานกลาง
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.56	1.07	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์	3.58	0.99	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.58	1.05	มาก
รวม	3.41	0.85	มาก

จากตารางที่ 4.19 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงกางเกงแบบที่ 2 ในด้านการดัดแปลงและตกแต่งของเสื้อผ้ายีนส์เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.42 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.39 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.32 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.46 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยที่ 3.38 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.38 ซึ่งทุกรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากดัดแปลงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.56 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.58 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษามีค่าเฉลี่ยที่ 3.58 ทั้ง 3 รายข้อ ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ส่วนขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.43 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.29 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.26 และด้านสีสันทันของเสื้อผ้ายีนส์มีค่าเฉลี่ยที่ 3.38 ทั้ง 4 รายข้อ ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาทุกรายข้อจากทั้งสองด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.41 ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.20 สรุปค่าเฉลี่ยรวมความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

แบบเสื้อผ้า หลังจากดัดแปลง		\bar{X}	S.D	ระดับความพึง พอใจ
เสื้อแบบที่ 1		3.83	0.73	มาก
เสื้อแบบที่ 2		3.59	0.70	มาก
กระโปรงแบบที่ 1		3.85	0.79	มาก
กระโปรงแบบที่ 2		3.60	0.80	มาก
กางเกงแบบที่ 1		3.90	0.78	มาก
กางเกงแบบที่ 2		3.41	0.85	มาก

จากตารางที่ 4.20 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อฝ้ายินส์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมจากทุกรายชื่อของการประเมิน พบว่า เสื้อแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.83 เสื้อแบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.59 กระโปรงแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.85 กระโปรงแบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.60 กางเกงแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.90 และกางเกงแบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.41 ซึ่งพบว่าทุกแบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.21 สรุปค่าเฉลี่ยรวมความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อฝ้ายินส์เก๋ารวมทั้ง 6 แบบ ในแต่ละรายชื่อ

(n = 353)

รายการ	ค่าเฉลี่ยของแต่ละแบบ						\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
	เสื้อ	เสื้อ	กระโปรง	กระโปรง	กางเกง	กางเกง			
	แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 1	แบบที่ 2			
1. ด้านการดัดแปลงและตกแต่งเสื้อฝ้าย									
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้	3.88	3.53	3.88	3.54	3.92	3.42	3.69	0.68	มาก
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้	3.85	3.58	3.86	3.56	3.85	3.39	3.68	0.69	มาก
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้	3.81	3.56	3.83	3.62	3.88	3.32	3.66	0.67	มาก
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้	3.73	3.57	3.8	3.62	3.87	3.46	3.67	0.68	มาก
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้	3.78	3.55	3.76	3.54	3.87	3.38	3.64	0.67	มาก
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อฝ้าย	3.80	3.62	3.89	3.53	3.93	3.38	3.69	0.72	มาก
2. ด้านภาพรวมของเสื้อฝ้ายินส์หลังจากดัดแปลง									
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อฝ้ายินส์	3.80	3.65	3.78	3.56	3.90	3.43	3.68	0.70	มาก
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรงของเสื้อฝ้ายินส์	3.80	3.56	3.80	3.56	3.85	3.29	3.64	0.68	มาก
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรงของเสื้อฝ้ายินส์	3.84	3.56	3.86	3.56	3.96	3.26	3.67	0.75	มาก
2.4 สีสนของเสื้อฝ้ายินส์	3.84	3.62	3.90	3.64	3.84	3.38	3.70	0.69	มาก
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.01	3.61	3.97	3.74	3.96	3.56	3.80	0.73	มาก
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อฝ้ายินส์	3.93	3.65	3.93	3.73	3.92	3.58	3.78	0.70	มาก
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา	3.80	3.72	3.86	3.64	3.95	3.58	3.75	0.72	มาก

จากตารางที่ 4.21 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงที่มีต่อการตัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมแต่ละรายข้อของเสื้อผ้ายีนส์รวมทั้ง 6 แบบ ทุกรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยแต่ละด้าน ดังนี้ ในด้านการตัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์ พบว่า ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.69 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.68 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.66 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.67 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.64 และการจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.69

ในด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง พบว่า ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.68 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.64 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.67 สีสันทของเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.70 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.80 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์ มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.78 และความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา มีค่าเฉลี่ยรวมที่ 3.75

4.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาในด้านพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เคยซื้อเสื้อผ้าเก่า ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงของกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งได้รับเงินเดือนน้อยและยังไม่มีรายได้เป็นของตัวเอง อีกทั้งจากสภาพปัญหาเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้สินค้ามีราคาแพงขึ้น ส่งผลให้นักศึกษาหญิงต้องควบคุมค่าใช้จ่ายของตนเอง ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาหญิงหันมาซื้อเสื้อผ้าเก่าที่มีราคาถูก ซึ่งวัยรุ่นตอนปลายมักจะตัดสินใจเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและการใช้จ่ายเงินทอง ได้ด้วยตนเอง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมธิราช, 2532) โดยนานๆ ครั้ง (4 – 6 เดือน/ครั้ง) นักศึกษาหญิงจึงจะซื้อเสื้อผ้าเก่า ซึ่งแต่ละครั้งที่ซื้อคือ 1 – 2 ตัว สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญนาถ (2537) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร พบว่าวัยรุ่นตอนปลายส่วนใหญ่จะซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป ครั้งละ 1 - 2 ตัว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ (2543) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชานติเวช พบว่ากลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย จะซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป ครั้งละ 1 – 2 ตัว ซึ่งสถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงมักจะพบเห็นเป็นส่วนใหญ่ คือ ตลาดนัดหรือตลาดเปิดท้าย ทั้งนี้

จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลที่มีต่อการดัดแปลงรูปแบบเสื้อผ้ายีนส์เก่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจะพบว่า เสื้อแบบที่ 1, 2 กระโปรงแบบที่ 1, 2 และกางเกงแบบที่ 1 ได้รับความพึงพอใจมากจากรายข้อของการประเมิน ส่วนผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรวมจากรายข้อของการประเมิน ที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์พบว่า เสื้อผ้าทุกแบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรวมในแต่ละรายข้อของเสื้อผ้ายีนส์รวมทั้ง 6 แบบ พบว่า ทุกรายข้อมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการออกแบบดัดแปลงและการเลือกใช้วัสดุตกแต่งได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ถูกใจ นักศึกษาหญิง โดยเฉพาะ การตกแต่งด้วย ลูกไม้ จีบระบาย การปักเดินเส้น ซึ่งสาคร (2548) กล่าวว่า การตกแต่งชุดลำลอง ควรใช้ ลูกไม้ หรือจีบระบาย การเดินเส้น การคัทเวิร์ค เป็นต้น แต่ทั้งนี้ไม่ควรมีการตกแต่งมากเกินไป นอกจากนี้ นักศึกษาหญิงยังชอบการดัดแปลงแบบเสื้อผ้าที่มีสายคล้องบ่า ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับลักษณะของกางเกงยีนส์เริ่มแรก ทั้งนี้พันธุทร (2546) ได้กล่าวว่าลักษณะของกางเกงยีนส์เริ่มแรกจะเป็นกางเกงเอวสูงที่มีสายคล้องบ่าเหนียวรั้งไม่ให้เลื้อนหลุด เรียกว่า กางเกงแพนทาลูนส์ (Pantaloons) เพราะมีรูปทรงเหมือนอย่างตัวตลก คณะละครสัตว์หรือเรียกอีกอย่างว่า โอเวอร์ออลส์ (Overalls) สำหรับกางเกงแบบที่ 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยความพึงพอใจหลายรายข้อได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเลือกใช้วัสดุอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งสาคร (2548) ได้กล่าวไว้ว่าการเลือกวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับรูปแบบเสื้อผ้า และยังต้องคำนึงถึงการ

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและดัดแปลงเสื้อฝ้ายยีนส์เก่า เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อยีนส์เก่า เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ต้นแบบ จำนวน 6 แบบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักศึกษาหญิงระดับชั้นปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 353 คน จากการสุ่มแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ โดยวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.1 สรุปผล

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 21 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรี ปีที่ 1 และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 3,001 – 5,000 บาท

5.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เคยซื้อเสื้อผ้าเก่าคิดเป็นร้อยละ 66.90 และไม่เคยซื้อคิดเป็นร้อยละ 33.10 ความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าเก่า คือ นานๆ ครั้ง (4 – 6 เดือน/ครั้ง) ปริมาณที่ซื้อแต่ละครั้ง คือ 1 – 2 ตัว สถานที่ขายเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงมักจะพบเห็น คือ ตลาดนัดหรือตลาดเปิดท้าย เหตุผลส่วนใหญ่ที่ใช้ในการตัดสินใจจะเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่า คือ แบบสวยถูกใจ ประเภทของเสื้อผ้าเก่าที่นักศึกษาหญิงต้องการจะซื้อ คือ ชุดลำลอง และแบบของเสื้อฝ้ายยีนส์เก่าที่นักศึกษาหญิงต้องการซื้อ คือ กางเกง นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่เห็นด้วย กับการนำ

5.1.3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงรูปแบบเสื้อผ้ายีนส์เก่า

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเมื่อพิจารณาแยกตามแบบทั้ง 6 แบบ พบว่าเสื้อแบบที่ 1, 2 กระโปรงแบบที่ 1, 2 และกางเกงแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมากจากรายชื่อของการประเมิน ส่วนกางเกงแบบที่ 2 พบว่า บางรายชื่อมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับค่าเฉลี่ยรวมจากรายชื่อที่ประเมินของเสื้อผ้ายีนส์เก่าแต่ละแบบ พบว่า ทุกแบบมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ส่วนค่าเฉลี่ยรวมในแต่ละรายชื่อของเสื้อผ้ายีนส์รวมทั้ง 6 แบบ พบว่า ทุกรายชื่อมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำมาใช้ใหม่ กรณีศึกษา นักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้รวบรวม ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลได้ ดังนี้

5.2.1.1 จากการวิจัยพบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่พึงพอใจที่จะซื้อเสื้อยีนส์เก่าที่ดัดแปลงแล้ว อยู่ในระดับราคาที่ 100 – 200 บาท ดังนั้นในการเลือกใช้วัสดุที่จะนำมาตกแต่งควรคำนึงถึงราคาของวัสดุ อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงระยะเวลาในการทำ เพื่อให้เกิดความคุ้มค่ากับเวลาแรงงาน และค่าใช้จ่ายที่เสียไป

5.2.1.2 จากการวิจัยพบว่า การดัดแปลงกางเกงแบบที่ 2 มีหลายรายชื่อที่ส่วนใหญ่ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งในการออกแบบดัดแปลงเสื้อผ้าครั้งต่อไปจะต้องคำนึงถึง สี ผิวสัมผัส ขนาน สัดส่วน ของเสื้อผ้า และการเลือกใช้วัสดุในการตกแต่ง ให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งศาสตราจารย์ (2548) ได้กล่าวไว้ว่าการเลือกวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับแบบเสื้อผ้า และยังคงคำนึงถึงการเลือก ผิวสัมผัส สี แบบ ลวดลายของวัสดุตกแต่งให้สอดคล้องกับผ้า และการเลือกขนาดของวัสดุจะต้องมีความสัมพันธ์กับสัดส่วนของเสื้อผ้า

5.2.1.3 การดัดแปลงเสื้อผ้านั้นสามารถทำได้หลายเทคนิควิธีการด้วยกัน ดังนั้นผู้ที่นำเทคนิควิธีการดัดแปลงไปใช้ อาจจะนำเทคนิคต่าง ๆ มาประยุกต์ประสมประสานกันเพื่อทำให้เกิดรูปแบบที่น่าสนใจยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงหลักในการดัดแปลงเสื้อผ้าด้วย คือ เทคนิคที่นำมาใช้ในการดัดแปลงเป็นเทคนิคที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสามารถ

5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.2.2.1 ควรมีการออกแบบพัฒนาตัดแปลงให้เป็นเสื้อผ้าประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ได้ทำไปแล้วในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เช่น ตัดแปลงเป็นเสื้อผ้าประเภทชุดโอกาสพิเศษ เป็นต้น

5.2.2.2 ควรมีการออกแบบพัฒนาตัดแปลงเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ได้ทำไปแล้วในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เช่น ตัดแปลงให้เป็นกระเป๋า ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ในบ้านหรือสำนักงาน เป็นต้น

5.2.2.3 ควรมีการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกัน แต่เปลี่ยนวัสดุหลักที่ใช้จากผ้ายีนส์เป็นวัสดุอื่น เช่น ผ้าไหม หรือผ้าชนิดอื่น ๆ

5.2.2.4 การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่เป็นนักศึกษาหญิงระดับชั้นปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเพียงแห่งเดียว ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกันนี้ในกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มอื่น ๆ หรือกับกลุ่มผู้บริโภคที่นิยมซื้อเสื้อผ้าเก่า ซึ่งอาจได้ผลที่แตกต่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. 2528. **การตกแต่งและดัดแปลงเสื้อผ้า**. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, กรุงเทพฯ.
- ก่อ สวัสดิ์พานิชย์. 2519. **วัยรุ่นและการปรับปรุงบุคลิกภาพ ชค 011**. วัฒนาพานิช จำกัด, กรุงเทพฯ.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2549. **สถิติสำหรับงานวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาสถิติ คณะพานิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- จตุรพร ลิ้มมันจริง. 2546. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- จารุพรรณ ททรัพย์ปรุง. 2543. **การออกแบบเครื่องแต่งกาย**. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.
- จุฑาทิพ รัตนระนาพันธ์. ม.ป.ป. “**การตกแต่งเสื้อผ้า**” คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)
- เจียมจิต เผือกศรี. 2545. **การออกแบบเสื้อ**. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, กรุงเทพฯ.
- ฉวีวรรณ วินิจเขตคำนวณ. “**ความพึงพอใจในการรับบริการของผู้ใช้น้ำประปา กรณีศึกษา : สำนักงานประปาสาขาบางเขน การประปานครหลวง**” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศิลปศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- เทอดศักดิ์ แจ่มพรมมา. “**ความพึงพอใจของลูกค้าในการใช้บริการหลังการขายกรณีศึกษา บริษัท วอลโว่ ทรัค แอนด์ บัส (ประเทศไทย)**” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. อ้างจาก Kotler, Philip. 1994. **Marketing Management : Analysis, Planning Implementation and Control**. 8 th ed. Prentice Hall Inc, Englewood Cliffs.
- ธนปกรณ์ สุขสาดี. 2552. **ตลาดโรงเกลือ ย่านการค้าชายแดน**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.nairoburo.com/76/modules.php?name=News&file=article&sid=550>, 8 เมษายน 2552.

- ธานีินทร์ ศิลป์จารุ. 2551. การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 9. เอส.อาร์.พรีนติ้ง แมสโปรดักส์, กรุงเทพฯ.
- นวลแข ปาลินิช. 2542. ความรู้เรื่องผ้าและเส้นใย. ซีเอ็ดยูเคชั่น, กรุงเทพฯ.
- เนคเทค. 2552. Size Thailand – history. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<http://www.sizethailand.org/comparetb.html>, 11 มิถุนายน 2552.
- บริษัทบัตรกรุงไทย จำกัด (มหาชน). 2552. ปริศนาโลกร้อนกับกรูเสื้อผ้า แฟชั่น ตอนที่ 1. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
http://www.ktc.co.th/trendy/detail.php?cat_id=&nonkctc_id=581, 3 มีนาคม 2552.
- บริษัทโพลีเพรส จำกัด. 2552. Iron-on sticker. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<http://www.cropmark.net/>, 31 พฤษภาคม 2552.
- บุญนาค ภัทรพงศ์มณี. 2537. “ พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายใน กรุงเทพมหานคร ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญชัย บุญธรรมศิริระวุฒิ. 2543. “ ความรู้เรื่องผ้าใยสังเคราะห์ ” TTIS Textile digest.. 7, 73 (พฤษภาคม) : 43-45.
- ปนัดดา ชูประสิทธิ์. 2547. “ พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้ามือสองของผู้บริโภคย่านถนนสีลม ” ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ปริญญาโท. ภาควิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ประคอง กรรณสูต. 2538. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ประสาร ทิพย์ธารา. 2521. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. แพร่วิทยา, กรุงเทพฯ.
- ผกาพันธ์ อินตะแก้ว. 2543. “ พฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ” สารนิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรสนอง วงศ์สิงห์ทอง. 2547. ประวัติศาสตร์ศิลปะเครื่องแต่งกาย. อินฟอรมิเดีย อินเตอร์เนชั่นแนล, กรุงเทพฯ.
- พันธ์ยุทธ สุ่มจินดา. 2540. ตำนานยีนส์ วัฒนธรรมอิสราชน. พิมพ์ครั้งที่ 3. พันสำนักพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- _____. 2546. 501 ปัญหายีนส์. บริษัททึปป์ พอยท์ จำกัด, กรุงเทพฯ.

- _____. 2547. **ตำนานยีนส์ เล่ม 1.** สมิต, กรุงเทพฯ.
- _____. 2550. **ตำนานยีนส์ เล่ม 4.** สมิต, กรุงเทพฯ.
- ไพเราะ มีบางยาง. 2544. **งานบ้าน ม.3.** โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, กรุงเทพฯ.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532. **เอกสารการสอนชุดวิชา พฤติกรรมวัยรุ่น.**
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, กรุงเทพฯ.
- รัตติยา อธิวาจา. 2547. “ **การดำเนินธุรกิจและการให้บริการธุรกิจจำหน่ายเครื่องแต่งกาย
ที่ใช้แล้วของผู้บริโภค ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี** ” การศึกษาปัญหาพิเศษ
ปริญญาโท. สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- รัชณี วรจินดา. 2537. **การเสริมสร้างควมงาม.** ภาคศึกษาคหกรรมศาสตร์ คณะวิชา
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาลัยครูมหาสารคาม.
- เลดี้ชาร์ค. (นามแฝง). 2552. **ประวัติความเป็นมาของยีนส์.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<http://www.anunyaclothing.com/index.php?lay=show&ac=article&id=515102>,
3 มีนาคม 2552.
- วรรณิ วงศ์พานิชย์. 2550. **งานบ้าน ม.1 – ม.3.** พิมพ์ครั้งที่ 10. อักษรเจริญทัศน์, กรุงเทพฯ.
- วาสนา เรืองปราชญ์. 2548. “ **ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อร้านเบเกอรี่ มิส. ซาซ่า ใน
กรุงเทพมหานคร** ” ภาคนิพนธ์ปริญญาโท. สาขาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- วิยะดา ยืนตระกูล. 2544. **การใช้วัสดุประกอบและตกแต่งเสื้อผ้าเล่มที่ 1.** เลิศวิถีการพิมพ์
สงขลา, สงขลา.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. 2552. **ตลาดนัดจตุจักร.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก:
<http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%95%E0%B8%A5%E0%B8%B2%E0%B8%94%E0%B8%99%E0%B8%B1%E0%B8%94%E0%B8%88%E0%B8%95%E0%B8%B8%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%EO%B8%A3,15> เมษายน 2552.
- วิรงรอง ภูวิชัย. 2548. “ **ค่านิยมและการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของนิสิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์** ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาจิตวิทยาชุมชน
คณะวิทยาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรีนวล แก้วแพรง. 2543. **การตัดเย็บเสื้อผ้า.** มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- _____. 2545. **ความรู้เรื่องผ้าและเส้นใย.** มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.

- ศรีเวื่อน แก้วกังวาล. 2549. **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2**. พิมพ์ครั้งที่ 9. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. 2550. “**รายงานผลการสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคต่อเสื้อผ้าแฟชั่น**” ศูนย์ข้อมูลสิ่งทอ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)
- สาคร ชลสาคร. 2548. **วัสดุที่ใช้ผลิตและตกแต่งเสื้อผ้า**. สายธาร, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. 2552. **ครั้งแรก เนคเทค ไซส์ไทยแลนด์ เปิดตัว มาตรฐาน “Size Thai”**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: http://nstda.or.th/index.php?option=com_content&id=1329&Itemid=66, 11 มิถุนายน 2552.
- สินนภา ภู่อ่าง. 2544. “**การเปิดรับข่าวสาร ทัศนคติ และการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทน์เอม. 2528. **วัยรุ่น**. ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- _____. และสุรางค์ จันทน์เอม. 2529. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 4. แพร์พิทยา, กรุงเทพฯ.
- สุนทร สุภาภักกุล. 2539. “**ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการศึกษาซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของวัยรุ่น : ศึกษากรณี นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2538**” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย. 2543. “**พฤติกรรมการศึกษาซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของวัยรุ่นตอนปลายในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช**” สารนิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____. 2549. **ศิลปการตกแต่งเสื้อ**. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.
- โสภณัท นุชนาด. 2542. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. สถาบันราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- หมูหีน. (นามแฝง). 2552. **ตลาดโรงเกลือ**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.mohin.com/024/024m002.shtml>, 8 เมษายน 2552.
- อินทัช ชลชาติปัญญา. 2549. “**DENIM SURVEY.**” *Fashion BiZ*. 57 (สิงหาคม) : 48.

- อัจฉรา วรรณสถิตย์. ม.ป.ป. “เอกสารคำสอนวิชา การออกแบบแฟชั่น 1” สาขาวิชาการออกแบบทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)
- _____. 2527. การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสตรี : ภาคทฤษฎี. สามเจริญพานิช, กรุงเทพฯ.
- อุษณา เจริญไวย. 2536. เอกสารคำสอน วิชาจิตวิทยาวัยรุ่น. ฝ่ายเอกสารตำรา สำนักส่งเสริมวิชาการ สถาบันราชภัฏเลย, เลย.
- อุไร สุมาวีธรรม. 2545. จิตวิทยาการแนะแนวเด็กวัยรุ่น. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.
- BkkinSide Bangkok on tour. 2552. **สะพานพุทธยอดฟ้า ฯ (สะพานพุทธ) พาเที่ยวทั่วกรุง Bangkok on Tour.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://bkkinSide.com/place-sapanput>, 15 เมษายน 2552.
- Harris, Alice. 2002. *The Blue Jean*. Thames & Hudson Limited, London.
- Ireland, Patrick John. 2004. *Encyclopedia of Fashion Details*. B T Batsford Limited, London.
- Kimura, Stephanie. 2008. *Altered Style, Sewing & Embellishing Wearable Fashion*. Krause Publications, Lola.
- Knight, Lorna. 2008. *The Sewing Stitch and Textile Bible, an Illustrated Guide to Techniques and Materials*. Quarto Publishing plc, London.
- Laccase นวัตกรรมใหม่ในการฟอกสีกางเกงยีนส์. 2543. TTIS Textile digest. 8, 75 (กรกฎาคม) : 32-33.
- My First Info. 2552. *Let's go to Tawanna*. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://shopping.myfirstinfo.com/viewnews.asp?newsid=4020>, 9 เมษายน 2552.
- Shaeffer, Claire B. 1997. *High Fashion Sewing Secrets from the World's Best Designers, a Step-by-Step Guide to Sewing Stylish Seams, Buttonholes, Pockets, Collars, Hems, and More*. Rodale Inc, Emmaus, PA.
- Sterbenz, Gabrielle. 2006. *Jeanstyle, must – have looks using Embellishments*. Creative Homeowner, Upper Saddle River, NJ.
- Tate, Sharon Lee. 1984. *Inside Fashion Design*. 2 nd ed. Harper & Row, NY.

_____. 2004. **Inside Fashion Design**. 5 th ed. Pearson Prentice Hall, Upper Saddle River, NJ.

Weidt, Maryann N. 1990. **MR. Blue Jeans, a story about Levi Strauss**. Carolrhoda Books Inc, Minneapolis, MN.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญที่พิจารณาคัดเลือกผลงานการออกแบบตัดแปลงเสื้อผ้าและพิจารณาแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์บุษรา สร้อยระย้า
อาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขณา จาตกานนท์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. อาจารย์นิอร ดาวเจริญพร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา (บัณฑิตศึกษา)
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. อาจารย์เจลิยว หมัดอิว
อาจารย์ประจำสาขาวิชาสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
5. อาจารย์พัชราวลัย เข็นเสถียร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาแฟชั่นและเทคโนโลยีเสื้อผ้า
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

รหัส.....

(เฉพาะผู้วิจัย)

การวิจัยเรื่อง “ การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ :

กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ”

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวฐิติมา พุทธิบูชา นักศึกษาปริญญาโท คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กำลังดำเนินการศึกษาวิจัย เรื่อง “ การดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่าเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ : กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ” โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อออกแบบและดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

โดยแบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการดัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน ในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง และขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางสาวฐิติมา พุทธิบูชา

นักศึกษาระดับปริญญาโท

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน เพียงคำตอบเดียว และเติมข้อความในช่องว่าง
 ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. อายุ

☐ ต่ำกว่า 18 ปี	☐ 18 – 19 ปี
☐ 20 – 21 ปี	☐ มากกว่า 21 ปี
2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น

☐ ปริญญาตรี ปีที่ 1	☐ ปริญญาตรี ปีที่ 3
☐ ปริญญาตรี ปีที่ 2	☐ ปริญญาตรี ปีที่ 4
3. คณะที่ท่านศึกษา

☐ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	☐ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
☐ คณะศิลปศาสตร์	☐ คณะบริหารธุรกิจ
☐ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	☐ คณะอื่น โปรดระบุ.....
4. รายได้ต่อเดือนที่ท่านได้รับ

☐ ต่ำกว่า 1,000 บาท	☐ 1,000 – 3,000 บาท
☐ 3,001 – 5,000 บาท	☐ 5,001 – 7,000 บาท
☐ 7,001 - 9,000 บาท	☐ 9,001 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเลือกซื้อเสื้อผ้าเก่าของนักศึกษาหญิงใน
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน เพียงคำตอบเดียวและเติมข้อความในช่องว่าง
 ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. ท่านเคยซื้อเสื้อผ้าเก่าหรือไม่

☐ เคยซื้อ	☐ ไม่เคยซื้อ
----------------------------------	-------------------------------------
- ข้อที่ 2 - 3 ตอบเฉพาะผู้ที่เคยซื้อ ส่วนผู้ที่ไม่เคยซื้อข้ามมาตอบข้อที่ 4**
2. ความถี่ในการซื้อเสื้อผ้าเก่าของท่าน

☐ นาน ๆ ครั้ง / (4 – 6 เดือน / ครั้ง)	☐ ปานกลาง / (2 – 3 เดือน / ครั้ง)
☐ บ่อย / (1 เดือน / ครั้ง)	☐ บ่อยมาก / (1 เดือน / 2 - 3 ครั้ง หรือมากกว่า)

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ที่มีต่อการตัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของท่าน
โดยดูรูปภาพเสื้อผ้าต้นแบบก่อนทำการตัดแปลง ประกอบการพิจารณาผลิตภัณฑ์ที่ได้ทำการ
ตัดแปลงแล้ว

หมายเหตุ ระดับความพึงพอใจ

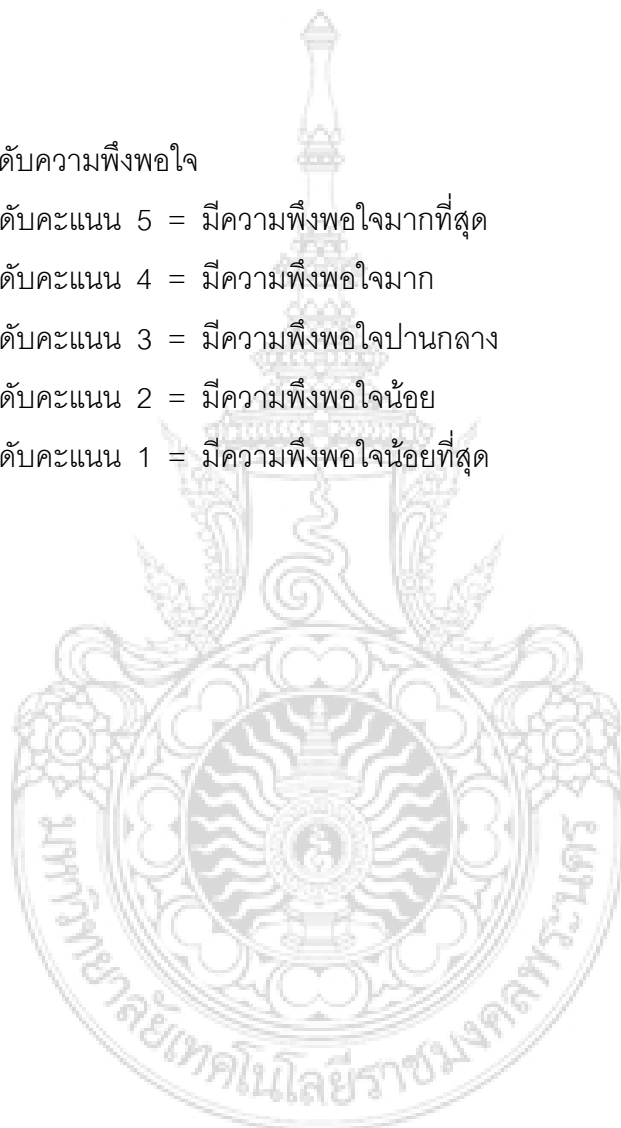
ระดับคะแนน 5 = มีความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับคะแนน 4 = มีความพึงพอใจมาก

ระดับคะแนน 3 = มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับคะแนน 2 = มีความพึงพอใจน้อย

ระดับคะแนน 1 = มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการตัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า ประเภทกระโปรง

การตัดแปลงกระโปรง	แบบกระโปรง / ระดับความพึงพอใจ									
	แบบที่ 1					แบบที่ 2				
	กระโปรงก่อนตัดแปลง					กระโปรงก่อนตัดแปลง				
										
	กระโปรงหลังตัดแปลง					กระโปรงหลังตัดแปลง				
										
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1. ด้านการตัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์										
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้										
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้										
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้										
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้										
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้										
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์										
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง										
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์										
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์										
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์										
2.4 สีเส้นของเสื้อผ้ายีนส์										
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์										
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์										
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา										

3.3 ความพึงพอใจของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อการตัดแปลงเสื้อผ้ายีนส์เก่า ประเภทกางเกง

การตัดแปลงกางเกง	แบบกางเกง / ระดับความพึงพอใจ														
	แบบที่ 1					แบบที่ 2									
	กางเกงก่อนตัดแปลง					กางเกงก่อนตัดแปลง									
						กางเกงหลังตัดแปลง					กางเกงหลังตัดแปลง				
															
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1					
1. ด้านการตัดแปลงและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์															
1.1 ชนิดของวัสดุที่นำมาใช้															
1.2 สีและลวดลายของวัสดุที่นำมาใช้															
1.3 ขนาดของวัสดุที่นำมาใช้															
1.4 ผิวสัมผัสของวัสดุที่นำมาใช้															
1.5 ปริมาณของวัสดุที่นำมาใช้															
1.6 การจัดวางตำแหน่งของวัสดุลงบนเสื้อผ้ายีนส์															
2. ด้านภาพรวมของเสื้อผ้ายีนส์หลังจากตัดแปลง															
2.1 ขนาดและสัดส่วนของเสื้อผ้ายีนส์															
2.2 ความสวยงามของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์															
2.3 ความทันสมัยของแบบ/รูปทรง ของเสื้อผ้ายีนส์															
2.4 สีล้นของเสื้อผ้ายีนส์															
2.5 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์															
2.6 ความประณีตในการตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้ายีนส์															
2.7 ความสะดวกในการใช้และการดูแลรักษา															

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	ฐิติมา พุทธบูชา	
วัน เดือน ปีเกิด	28 มกราคม 2524	
ภูมิลำเนา	แขวงบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร	
ประวัติการศึกษา		
วุฒิมัธยมศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	2546
คหกรรมศาสตรบัณฑิต	วิทยาเขตไซติเวช	
(สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย		
- ออกแบบแฟชั่น)		

